

ကိုပိုက်

ကြောင်လက်သည်းဝှက်

မိတ်ခြံကုမ္ပဏီ(ပ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၈၀၂၆၇၀၃၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၈၀၃၅၀၀၄၀၇

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

အောင်နိုင်မော်

ကွန်ပျူတာစာစီ

မြစ်ခွဲ၉စင်းကွန်ပျူတာ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ကိုဦး (ရွှေရည်မြင့်မြတ်စာပေ)၊
အမှတ် ၅၈၀/၁၊ အောင်ရတနာလမ်း၊
သပန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မြမြကြွေ (၀၃၃၇၉)၊ ပင့်ခြင်မာလာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၄၊ တာဝတ်သာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေခြင်း

ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၇

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀

မြစ်ခွဲ၉စင်းစာပေမှ ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိပါသည်။

ဒို့တာဝန်စာနိဒါန်း

ပြည်ထောင်စု မပြုတွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြုတွဲရေး

အချုပ်အခြာစာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့တရား

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မီး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တို့စိတ်ချရမှုကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးတို့ ပင်ရောက်ခွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ စစ်မှန်စွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများမိတ်ဒေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးထစ်ဆိပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အတွင်းစာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုထပေမှုအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်ထွက်ဖောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြတ်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် ဖြင့်မားရေး။

မွေးမေး မွေးမေး

ဦးရသော

ဦးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည်

ဆရာသော်တာဆွေအား

ဤစာအုပ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုပါသည်။

ကိုပိကံ

ကြောင်လက်သည်းစွက်

စိတ်ကြိုက်မှဆိုး (၅)

BURMESE
CLASSIC

မာတိကာ

- ၁။ ကြောင်လက်သည်းဝှက်မုဆိုး
- ၂။ အုန်းဘိုးကျွန်းကလူထွားကြီး
- ၃။ မြွေနှစ်ကောင်လိမ်ယှက် အဖြေတွက်မရပြီ
- ၄။ လမ်းပျောက်မုဆိုး၏ စာစဉ်တာမှတ်တမ်း
- ၅။ ဘယ်ရစ်နွယ်တော အံ့ဖွယ်တောဗျာ
- ၆။ လွဲမှားခဲ့သောအယူ
- ၇။ လူယဉ်ကျေးတို့နှင့် လားလားမျှမဆိုင်လေပြီ
- ၈။ ကတွတ်မြောင်ကခြောက်လှန့်ဟန်
- ၉။ ထင်ယောင်စိုးတဝါးအိပ်မက်လေလား
- ၁၀။ သို့နယ်ဖြစ်တတ်လေသည်
- ၁၁။ ကြုံခဲ့ရသော ဝါးခုတ်စားမရှည်နှင့်အမလိုက်သူ
- ၁၂။ ထူးဆန်းသော နွားနောက်တောင်
- ၁၃။ အသာငမ်းငမ်းလူသတ်ကောင်
- ၁၄။ အစစ်အမှန်ဆိုလျှင် ပိုသာလိမ့်မည်
- ၁၅။ သံသယသားကောင် ဖြစ်ခဲ့လေခြင်း

ကြောင်လက်သည်းဝှက်မုဆိုး

BURMESE
CLASSIC

စိန်တောင်ခြေတွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည်မှာ သုံးရက်ခန့် ရှိချေပြီဖြစ်၏။ ဝါးခုတ်တဲတွင် စခန်းချနားနေကြရင်း စိန်တောင်အဖျားသို့တက်ရန် တိုင်ပင်ကြ၏။

‘ကိုလင်းရေ... သည်မယ် ကျွန်တော်တို့ သားကောင်ဆိုလို့ ‘ဆတ်’ ချည်းရနေတယ်ဗျာ။ ‘စိန်တောင်’ ဖျားမယ် ချောက်ညှိကြီးတွေ ပေါတယ်လို့ ‘ဖိုးလှိုင်ညွန့်’ ပြောတယ်။ အဲသည် သွားကြစို့ဗျာ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ဆင်းမြင့်လှိုင်နှင့် တူတူပါလာသည့် ဆပုဂံရွာသားမုဆိုး ကျော် နို့က-

‘ဆတ်သားချည်း မစားချင်လို့ စခန်းပြောင်းကြမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် စိန်တောင်ဖျား သွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ညကျလျှင် ဖြင့် ကျွန်တော် သားကောင်တစ်ကောင် ပစ်ပေးပါ့မယ်၊ အပြောင်းအလဲ အစာလေးပေါ့၊ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် မဖြစ်ချေဘူးလား’

သို့ပြောလာသည့် ကျော်ရှိန်ကို ကျွန်တော်က ကြည့်လိုက်၏။

ဆပုဂံရွာသား ကျော်ရှိန်ကို ကျွန်တော် ခုမှဆုံးဖြင်းဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကတော့ ပြောဖူး၏။

‘သူလည်း မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပေပဲဗျ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျော်ရှိန်နှင့် စတွေ့စဉ်က အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပုပု၊ မျက်နှာပြပြ၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊ ရှိရင်းအသက်ထက်ကြီးပုံရသည့် မျက်နှာပေါက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။ စကားနည်းသူဖြစ်၏။ တောကျွန်းပုံတော့ဖြင့် သိရ၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်လာပြီး ကုန်လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်လုံးလုံး သူ သားကောင်ပစ်သည်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်ပစ်သည့် သားကောင်သားကို အမြန်သားစားနေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုရက်များတွင် ကျွန်တော်က သူ၏ပစ်ချက်တို့ လေ့လာလိုသည်ဖြစ်၍-

‘ကိုကျော်ရှိန် ဟိုရှေ့မယ် ဆတ်ကောင်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျား ပစ်ချေ။ မလွဲလောက်ပါဘူး။ ဟော... ဟော... တွေ့လား။ ဟိုးရှေ့ ပျဉ်းကတိုးပင်ကြီးအောက်ခြေတ ချုံပယ်နယ်ပင်နောက် ကွယ်မယ် ခေါင်းကြီးမော့လို့ လည်တိုင်ကိုပစ်ချဦးတော့ မလွဲလောက်ပါဘူး’

လို့ ကျွန်တော်က မြင်တွေ့ရသော ဆတ်ကောင်ကို

ခံခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း-

‘ခင်ဗျားတွေ့တဲ့အကောင် ခင်ဗျားပဲပစ်ပါဗျာ’ လို့သာ ပြောပြီး ဆတ်ကောင်ကြီးကို ကြည့်နေလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သာလျှင် ‘မစ်လိုက်ရ၏။ သို့နယ် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူး၏။ သို့ပေမဲ့ သူကား စိတ်ကူးရှိပုံမပေါ်ချေ။ ဝိစကီကိုသာလျှင် သောက်နေတတ်လေ၏။

အရက်သောက် အမြည်းစား အပျော်သဘောသက်သက်သာလျှင် လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ချေ၏ဟု ထင်ရသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျော်ရှိန်ကို မည်သို့မျှ ပြောတော့ပါချေ။

ဘာလို့များ အမဲပစ်လိုက်လာပြီး ပစ်ခတ်ခြင်းအလျဉ်း ချီပါလိမ့်။ မုဆိုးတစ်ယောက်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါရဲ့လား သို့ပင် သံသယဝင်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော့်ကို ‘နောက်ပြောင်ပြောလေခြင်းများလားဟုပင် ထင်မိရာ ယခု သူ သို့ပြောလာချေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ၏လက်ကို သိလိုသည်ကြောင့်-

‘အေးဗျာ... ကိုကျော်ရှိန်က ကျွန်တော်တို့ကို ဆတ်ဟုတ်တဲ့သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်ဖြစ် ပစ်ပေးမည်ဆိုသျှင်ဖြင့် စိန်တောင်ဖျား ဘယ်သွားပါမတုန်း’ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် စိန်တောင်ဖျား သွားချင်သည်ကား တောင်ခြေတွင်နေခဲ့ကြသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ငြီးငွေ့လာသည်ကြောင့် စခန်းနေရာပြောင်းလိုခြင်းဖြစ်၏။ သားကောင်အပြောင်းလဲ စားချင်၍တော့ဖြင့် မဟုတ်ပါချေ။ သို့ပေမင့် ကျော်ရှိန်က သို့ပြောလာသည်ကြောင့် သူ၏ပစ်ချက် သူ၏စွမ်းရည်ကို သိလိုသည်ကြောင့် သို့ လိမ်ညာပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘ကောင်းပြီလေ... သည့်အပြင် ဘာကောင်ရရလို့တော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သည်မယ် ကျားသစ်ကောင်သား စားရချေမယ်ဗျာ’

‘ဟင်’

အာမခံရလှချည်လား။

ကျားသစ်ကောင်ပစ်ဖို့လွယ်ပေမင့် ကျားသစ်ကောင်တွေဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်သည့်ကိစ္စဖြစ်ချေ၏။

သည့်နေရာ သားကောင်ရှားပါးလှသည့်ကြားက သားကောင်ပေါသည့်နေရာမှာပင် ကျားသစ်ကောင်တွေဖို့ မလွယ်သည့်ကြားက ခုလိုနေရာတွင် ကျားသစ်ကောင်သား စားရချေမည်ဟုပြောလာခြင်းမှာ အံ့ဖွယ်တော့ကောင်းသေးတော့၏။

‘ကိုလင်းရယ်... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့’ တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုက်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်ကလေး

ပေါ်ရုံ ပြုံးလို့သာပြလာချေတော့၏။ ‘တစ်ခုခုတော့ ပြောချေ၏ဗျာ’ ဆိုလိုက်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုက်က-

‘ကျွန်တော့်လူကို ကျွန်တော် အမွမ်းတင်တယ်ဖြစ်မှာနီးလို့ပါ၊ ကိုပိုက် စောင့်ကြည့်နေချေပါလားဗျာ’

လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။

ထိုညမှာပင် ကျွန်တော်တို့စခန်းတွင် လဲလျောင်းအားနေကြစဉ် မုဆိုးကျော်ရှိန်သည် လင်းမြင့်လှိုက်၏ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ကိုယူ၍ စခန်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ညကြီးမင်းကြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့တုန်း’

ကျွန်တော် လှမ်းပြော၏။

‘ကျားသစ်ကောင်သား စားချင်တယ်ဆို’

သို့သာ သူပြန်ပြော၏။ လှည့်၍ပင်မကြည့်။ မှောင်တွင်း တိုးဝင်သွားသဖြင့်-

‘ကိုလင်း ခင်ဗျားလူကို တားချေဦးဗျာ၊ မှောင်မည်းမည်းထဲ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားပြီး သူ့စကားသူ မတည်မှာကြောက်ပြီး ညကြီးမင်းကြီး ကျားသစ်ကောင်သားရှာတာဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် ငွေမယူပါဘူး လှမ်းတားလိုက်ချေဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က စိတ်ရင်းမှန်ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုက်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုက်က-

ကျွန်တော်လူကို ကျွန်တော်ယုံတယ်ဗျာ၊ သွားပါစေ
လို့သာ ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ
လိုက်တော့ပြန်၏။ သူထွက်သွားသည်မှာ အတော်ကြာလေ
သည်တွင်-

‘ဒိန်း’ လို့ ပြင်းထန်သောသမီးအားကွဲသံတစ်ခု အတော်
လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

‘ကျော်ရှိန်... သားကောင်တော့ ပစ်ခွင့်ရလိုက်တာ
သေချာပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကျော်ရှိန် ပြန်အလာ
ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်နေလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာကြာတွင် မှောင်ရိပ်တွင်းမှ ကျော်ရှိန် ထွက်
လာလေ၏။

‘ဟင်’

ခွေးသာသာ ကျားသစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးလာခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားရလေ၏။

ညကြီးမင်းကြီး ဘဝီဆိုလုပ် ကျားသစ်ကောင်ကို
ရှာပစ်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ပါရဲ့လား။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိလုပ်နေလေ၏။

‘ကျွန်တော် ကိုကျော်ရှိန်ကို အတော်ကလေး အံ့သြမိ

တယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ ကျားသစ်ကောင်ကို ပစ်ရခဲတယ်နော်၊
အံ့ရောဗျာ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ရှာပစ်ခဲ့တာတုန်း၊ ဒါ ဘယ်
လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပေပဲဗျ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မုဆိုးကျော်ရှိန်ကို ချီးမွမ်း
စကားဆို လိုက်၏။

‘ကျားသစ်ကောင်ကို လိုက်ရှာစရာမလိုပါဘူး၊ သူ
ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငှက်ကောင်လေးတွေပြောလို့ သိတာ
လေ’

‘ဟင်... ဘယ်လို... ဘယ်လို... ငှက်ကောင်လေး
တွေက ဘယ်လို ခင်ဗျားကို ပြောတတ်မှာတုန်း၊ ရှင်းအောင်
ပြောပါဗျာ’

သည်တွင် မုဆိုးကျော်ရှိန်က အေးစက်စက်ပြုံးလိုက်
လေပြီး-

‘ကျွန်တော်တို့ သည်မယ်ထိုင်နေတုန်း ခပ်လှမ်းလှမ်း
နေရာလေးမယ် ညအိပ်တန်းဝင်ငှက်လေးတွေ ရုတ်ခြည်း ထပျံ
သွားတာ သတိမထားမိဘူးလား’

လို့ မုဆိုးကျော်ရှိန်မေးလေမှ ကျွန်တော် သတိရလိုက်
မိ၏။

ဟုတ်ပါ... ကျွန်တော်တို့ ထိုင်စကားပြောနေကြစဉ်
အိပ်တန်းဝင်ငှက်ငယ်တို့ လန့်ဖျပ်ပျံသွားကြသည်ကို မြင်
လိုက်၏။ ကျွန်တော်က သူတို့အိပ်တန်းရှိရာ လူငယ်ယောက်

သို့မဟုတ် သားကောင်ကြီး တစ်ကောင် ဖြတ်လျှောက်လာခြင်းကြောင့် လန့်ဖျပ်ပျံ့သန်းသွားကြခြင်းဟု ထင်မိသည်။ သို့ကြောင့်-

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားမြင်လိုက်တော့ သည်ကျားသစ်ကောင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လာလို့တုန်း’

လို့ ကျွန်တော်က သိလိုစေဖြင့် တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။ ပြီးနောက်-

‘သူတို့အိပ်တန်းနေရာကို လူတစ်ယောက် နို့မှမဟုတ် သားတောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင် ဖြတ်ပျံ့သွားတာကြောင့် အိပ်တန်းဝင်ငှက်တွေ ထပျံ့သွားကြတာမဟုတ်လား’ လို့လည်း မေးလိုက်၏။

သည်တွင် မုဆိုးကျော်ရှိန်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လာချေပြီး-

‘သူတို့အိပ်တန်းကို လူ နို့မှမဟုတ် သားကောင်တစ်ကောင်ကောင် ဖြတ်လျှောက်လာတာဆိုလျှင်ဖြင့် အိပ်တန်းဝင်ငှက်တွေက အဝေးကို ပျံသွားကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏတဖြုတ် အပေါ်ကိုပျံတက်ပြီး နဂိုနေရာမှာပြန်နားအိပ်ကြမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိတော့ ငှက်တွေဟာ အဝေးကို ပျံသွားကြတာမျှ၊ နို့ကြောင့် အဲဒီမယ်ကျားသစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ တစ်ထစ်ချစွက်လိုက်ပြီး သွားပစ်တာပေါ့ဗျာ’

‘အလိုလေးဗျာ... ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားကောင်တွေကို လက်မှန်းတည့် ပစ်ခတ်နိုင်တာလောက်နဲ့ မတင်းတိမ်သင့်ဘူး။ သားကောင်တို့ရဲ့ စရိုက်အလေ့အကျင့်ကိုလည်း သိထားရမယ်၊ ခုလိုပေါ့... ကျားသစ်ကောင်ရဲ့ နှာမူတ်သံကြောင့် ငှက်လေးတွေ လန့်ဖျပ်ပျံ့သွားကြတာလေ။ မှတ်ထားပေါ့ဗျာ။ အဲ... ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငါတတ်လှချည် မုဆိုးပါကလား’ လို့ ထင်မထားရဘူးဗျ၊ ပြီးတော့ မုဆိုးတစ်ယောက်က သားကောင်နေရာမှာလည်း နေသင့်လျှင်နေတတ်လေမှ တော်ရုံကျတာကလား’

သို့ပြောလာသည့် မုဆိုးကျော်ရှိန်ကို ကျွန်တော် အထင်ကြီးလေးစားစွာ ကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘ကျွန်တော် ကိုကျော်ရှိန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေက အထင်အမြင်လွဲမှားခဲ့တာကို ဝန်ခံတောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကိုကျော်ရှိန်က အင်မတန်တော်တဲ့ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

ကိုဗိုက်

၁၀-၁၀-၂၀၀၆

အုန်းဘိုးကျွန်းက လူထွားကြီး

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မော်တော်လေးသည် သံစုံရွာအဝင်ချောင်းစွယ်လေးအတိုင်း ဝင်ခဲ့ကြရာမှ လူကူးတံတားလေး ထိပ်ကမ်းပါးရှိ ငါးဒိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်တွင် အဒင်းနှင့် ဆုံကြတော့၏။

‘ဟာ... ကိုပိုက်တို့ပါကလား၊ အာ... ကိုစံမင်းချိုလည်း ပါတယ်’

သို့ဆိုသလို နှုတ်ဆက်လာသည့် အဒင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်က ‘ဘိုင် အဒင်း ဘယ်သွားမလို့တုန်းဗျ၊ ပင်လယ်ထဲ ထင်တယ်’လို့ မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက်တို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ မသွားတော့ဘူးကွာ’

အဒင်း ကြည့်ရသည်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် ခရီးသွားလိုခြင်း မဟုတ်ပေမင့် လုပ်ငန်းကိစ္စဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့်-

‘အဒင်းရယ် သွားစရာရှိသွားပါ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အဒင်းကို ဝင်နှုတ်ဆက်တာပါ’လို့ ပြောလိုက်သည်ကြောင့်-

‘ဘယ်သွားမလို့တုန်း’လို့ မေးလာလေ၏။

သို့ကြောင့်-

‘ကိုစံမင်းချိုလည်း အားနေတာနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ သည်နားကျွန်းလေးတွေကို ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် လာကြတာပါ’လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် အဒင်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ-

‘နို့ဖြင့် အတော်ပေပဲဗျ၊ ကျွန်တော် ‘ချောင်းကဖီး’ဘက် သွားမလို့၊ ကိုစံမင်းချိုတို့မော်တော် သည်မယ်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်စက်လှေနဲ့ သွားကြမယ်ဗျ၊ ချောင်းကဖီးမယ် ကျွန်တော် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်ပဲကြာမှာပါ၊ ပြီးလျှင်ဖြင့် ကိုစံမင်းချိုတို့ သွားချင်တဲ့ကျွန်း လိုက်ပို့မယ်လေ’လို့ ပြောလာလေ၏။

သည်တွင် ကိုစံမင်းချိုသည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက်လှည့်၍-

‘ကိုပိုက်တို့လည်း ခုတ်ပြင်းရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အဒင်းနဲ့လည်း အားပါးတရ စကားပြောကြရင်း သည်လိုလုပ်မယ်ဗျာ’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘မော်တော်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အဒင်းစက်လှေနဲ့ သွားကြတာပေါ့၊ ချောင်းကဖီးကိုလည်း ကိုပိုက်တို့ ရောက်ဖူးတာပေါ့’

‘ကောင်းတယ်ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဒင်း၏ငါးခိုင်တွင် ခေတ္တမျှ နားနေကြပြီးသည်နှင့် အဒင်းစက်လှေဖြင့် ချောင်းကမ်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ ကျွန်တော်တို့ပါလာသည်ကြောင့် အံဒင်းသည် ရိက္ခာအပြည့်အစုံ ထည့်လာချေ၏။

ပင်လယ်တွင်း သွားလာရင်း အဒင်းစက်လှေ၏ စားဖိုမှူးကိုကျော်ရှိန်၏ ထမင်းဟင်းလက်ရာ ကောင်းလွန်းသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ချီးမွမ်းမဆုံး ရှိချေတော့၏။

သည်တွင် အဒင်းသည် ပီတိဖြစ်လျက် လိုလေသေးမရှိ ပိုမို ဂရုစာစိုက်ရှိချေတော့၏။

ပင်လယ်စာကို ရန်ကုန်သားတွေ သိပ်မကြိုက်ကြဘူးလေဗျာ၊ ခုလို ကျွန်တော်တပည့်လေးရဲ့ ထမင်းဟင်းကို မြန်ရည်ယုက်ရည်စားကြတာတွေတော့ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ အလယ်မန်းကျွန်းရောက်လျှင်ဖြင့် ပသျှူးထမင်းကြော် ကျွေးဦးမယ်ဗျာ’ လို့ ကြိုတင် ‘ဘွတ်ကင်’ လုပ်လာပြန်တော့၏။

‘တော်ပါပြီ အဒင်းရယ်၊ သည်လောက်နဲ့ လုံလောက်ပါပြီ၊ အလယ်မန်ကျွန်း မဝင်ကြတော့ဘူးဗျာ၊ ချောင်းကမ်းကိုသာ တန်းသွားပါလေ’

သို့ ကိုစံမင်းချို ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လှေသည် အလယ်မန်ကျွန်းသို့မဝင်ကြတော့ချေ။ ကျွန်းကို လှေလာလို၍ ‘ကျွန်းနားကပ်လာခဲ့ကြ၏။

သို့မှတစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့သည် အလယ်မန်ကျွန်းမှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြပြီး လူနေအိမ်ခြေမရှိ သစ်မျိုးစုံ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိချေသည့် ကျွန်းနားရောက်လွန်တွင်-

‘ဟာ... ကိုလင်း၊ ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’ လို့ ကျွန်တော်တို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကိုပြောလိုက်ပေမင့် စက်လှေပေါ်ပါ အားလုံးတို့ ကျွန်တော်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လာကြတော့၏။

ကျွန်းကမ်းစပ်တွင် တောဝက်နှစ်ကောင် မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်၏။

‘သည်ကျွန်းမယ် တောဝက်ပေါပုံရတယ်ဗျာ’ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘တောဝက်တင် ဘယ်ကမလဲ၊ မြွေလည်းပေါတယ်ဗျာ၊ တခြားကောင်တွေလည်း ရှိတယ်’

သို့ ကိုစံမင်းချိုက ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးများပီပီ တောဝက်တွေသည်နှင့် အမဲပစ်ရန် စိတ်ထက်သန်လာသည်ကြောင့်-

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုစံမင်းချို၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကျွန်းမယ်ဆင်းနေပြီး အမဲပစ်လျှင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

သို့ကျွန်တော်က ပြောလေသည်တွင် ကိုစံမင်းချိုသည် ကျွန်တော်ကို ပြုံး၍ကြည့်လေပြီး-

‘ကိုပိုက်နဲ့ ကိုလင်းက မုဆိုးတွေလို့ မပြောရဘူး၊ အကောင်မြင်တာနဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်တော့တာပဲလား၊

ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်လည်း ကိုပိုက်တို့နဲ့ လိုက်ချင်သား
ဗျာ'လို့ ပြောလေသည်တွင် အဒင်းက-

‘အဲလိုဖြင့်လည်း ကိုစံမင်းချိုရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ချောင်း
ကဖီးလိုက်ခဲ့ကြ၊ အပြန်မှစင်ပါလားဗျာ'လို့ ပြောလာတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် အဒင်း၏ဆန္ဒအတိုင်း
သူနှင့်ချောင်းကဖီးသို့ လိုက်သွားကြပြီး အပြန်တွင် ထိုကျွန်းသို့
ဝင်လိုက်ကြတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ကိုစံမင်းချိုထံ အလည်သက်သက်လာသည်ဖြစ်၍ သေနတ်များ
ပါမလာကြချေ။ သို့ပေမည်လို့ ကိုစံမင်းချိုတွင်ရှိ သေနတ်တို့ဖြင့်
အမဲလိုက်ရန်စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘သည်ကျွန်းကို ဘယ်လိုခေါ်တုန်းဗျ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘အုန်းဘိုး’ ကျွန်း။

‘အဆန်းပါကလား’

‘ဆန်းဆို ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ နာမည်လေဗျာ’

‘ဪ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ခြေချလိုက်
ကြသည်နှင့် အပင်ကြီးတို့ မားမားမတ်မတ် ထိုးထိုးထောင်
ထောင်ရှိလေသည့် တောစပ်သို့ ကျွန်းသောင်ခုံကို ဖြတ်၍သွား
ကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့ ကိုစံမင်းချို၊ လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့်
အဒင်းတို့သာလျှင် ထိုတောအုပ်အတွင်း အမဲပစ်ရန် ဝင်ခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်၏။ အဒင်း၏စက်ဆရာ ကိုမန်အင်းနှင့် စားဖိုးမှုး
တို့ကျော်ရှိန်တို့နှစ်ယောက် သည်စက်လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့
ကြ၏။

ကျွန်းကမ်းအစပ် သဲသောင်ခုံတွင် တောဝက်ခြေရာ
များကို တွေ့ရ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဟိုနေ့က သည်ကျွန်းဖြတ် လာတုန်းက
တွေ့လိုက်တဲ့ တောဝက်ခြေရာတွေတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနက်
က သွားထားတဲ့ခြေရာပေပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တောဝက်တို့၏ခြေရာကို အသေ
အချာကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောဝက်ခြေရာ လိုက်ခဲ့ကြသည်
မှာ လွန်စွာမျှကြီးမားသည့် စွပ်ကြောင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်သည်
ကြောင့်-

‘ကိုလင်း ဘာကောင်ဖြစ်နိုင်မတုန်း၊ စပါးကြီးမြွေရဲ့
စွပ်ကြောင်းတော့ဖြင့် မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ၊ သည်စွပ်ကြောင်း
ကခပ်ကြီးကြီးရယ်’လို့ ကျွန်တော်က သဲသောင်ခုံပေါ်မှ စွပ်
ကြောင်းကြီးကို အသေအချာကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

‘မိကျောင်းဖြစ်မပေါ့ဗျာ’

သို့ ကိုစံမင်းချိုကပြောလေမှ ကျွန်တော် ထိုစွပ်

ကြောင်းကို အနီးကပ်၍ကြည့်မိတော့၏။

သည်တော့မှ စွပ်ကြောင်းနှင့်ကပ်လျက် သဲသောင်နဲ့ ပေါ်တွင် လက်သည်းခြေသည်း ကုတ်ခြစ်ရာများကို သတိထား မိတော့၏။

‘ဟာ... သည်ကောင်ကြီး တောစပ်ဘက်သွားတာ ပဲဗျ’

ခြေရာအနေအထားကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မိကျောင်းသားစားဖူးတယ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့် မပေါ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြေး၍ ပြောလာချေတော့သဖြင့် ကိုစံမင်းချိုနှင့် ကျွန်တော်သည်တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ကြတော့၏။

အဒင်းသည် နားမလည်နိုင်စွာ ကျွန်တော်တို့ကို ငေးကြည့်နေလေ၏။

‘ကဲ... ကျွန်တော်တို့ တောထဲဝင်ကြမယ်ဗျာ၊ မိကျောင်းတွေတွေ့ ဝက်တွေတွေ့ လာဘ်ဖွင့်လိုက်တာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို အရံသင့်မစ်ခတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ မောင်းတင်လိုက်တော့၏။

တောစပ်နားသို့ ရောက်လေမှ သစ်မျိုးစုံပေါက်သည့်

ကြောင်လက်သည်းဝက် မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

တောဆိုသည်ကို သိလိုက်ရ၏။

တောစိုပေပေပါ။

သင်္ဃန်းရှိ၏။ ရေမနေရှိ၏။ ပျဉ်းမရှိ၏။ အတွင်းကျကျသို့ရောက်သွားလေသည့်အခါတွင်မတော့ မှန်သင်း၊ ကန်းစော်၊ ကျည်နှင့် အောက်ချင်းဇာတို့ကိုပါ တွေ့ရ၏။ စကားပင်ပေါက်များလည်း တွေ့ရ၏။

‘တောစိုဖြစ်လေခြင်းကြောင့် အောက်ပေါင်းအတော် ရုပ်သားကလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် သတိပေးလည်း ပေးစရာဖြစ်၏။ မြေသားသည် စိုစွတ်၏။ ချုံနွယ်ပင်ငယ်တို့ ရှိချေ၏။ တစ်ရာသီခံအပင်ငယ်လေးများလည်း ရှိ၏။ နုံးမြေတို့လည်း ရှိချေ၏။ ဓနုပင်တို့လည်း ရှိချေ၏။ မိကျောင်းခိုအောင်းနိုင်သည့် အနေအထားတွေရှိသဖြင့် သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးလေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ ကျွန်တော်တို့သည် တောထိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်တော်တို့၏ လျှောက်လှမ်းရာ ဒလွယ်ခုတ်ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ကြားမှ ချုံတိုးပြေးလွှားသံကြောင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရုတ်ခြည်းရပ်လိုက်ကာ ထိုနေရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ရင်း သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်လှမ်းထိုးချိန်ထားလိုက်၏။ ကောင်လုံးကိုတော့ မမြင်ရချေ။ ချုံတိုးသတ္တဝါကောင်သည် ချုံပုတ်ပင်တို့ကြားတွင်

ရှိနေလေသည်လား ပြေးသွားလေပြီလား မသိပါချေ။

နွယ်သစ်ပင်တို့ လှုပ်ခတ်ခြင်းမရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ပင် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့သည်ပင် ထိုနေရာသို့ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေတော့၏။

စေ့စေ့ကြည့်လေမှ မြင်လိုက်ရသော သတ္တဝါကောင် ကြောင့် ပြုံးမိသေးတော့၏။ လိပ်ကောင်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ချုံပုတ်နွယ်ပင်ငယ်တို့ကို လက် ဖြင့်ဖယ်၍ တောတိုးခဲ့လေခြင်းကြောင့် ချုံနွယ်တို့နှင့် မတော် တဆခြစ်မိသော လက်ဖျံတို့တွင် သွေးစို့နေလေခြင်းကြောင့် ချွေးထွက်လာသည့်အခါ စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်ရလေ၏။ သည်ကြား ဖြုတ်နှင့်ခြင်ကလည်း ကိုက်လိုက်သေး၊ အပင်စိမ်းရနံ့ စိမ်းရွှေ ရွှေတို့ကြောင့်လည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်ရသေးတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့် နေရာလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည့်တွင်-

‘ခဏနားချေဦးမယ်ဗျာ’

သို့ ကျွန်တော် ပြောလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှည့် ကြည့်လာချေပြီး-

‘ကိုပိုင်တို့ ဟိုနားကညင်ပင်ကြီးအောက်ခြေမှာ ထိုင် နားကြဦးလေဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် တောကောင်တစ်ကောင် တော့ဖြင့် ရှာပစ်ချေဦးမယ်’

ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရှေ့ဆက်တောတိုးသွား လေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ညွှန်ပြသည့် ကညင်ပင်ကြီးအခြေသို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ကျွန်တော့်နောက် ကပ်ပါလာသည့် ‘အဒင်း’သည် လည်း နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လာတော့၏။

ကိုစံမင်းချိုသည် လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွား တော့၏။

ကညင်ပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် ရှင်းလင်းနေသည့် ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကညင်ပင်ကြီး၏အခြေတွင် သက် သောင့်သက်သာ လှဲချလိုက်တော့၏။

နံလေးတွင်ထိုင်နေသည့် အဒင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် သည် ပြုံးပြလိုက်လေပြီး-

‘အဒင်းက ကျွန်တော်တို့ကို အင်မတန်ခင်တာကလား ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး၍သာနေလေ ၏။

‘အားနာတယ်ဗျာ၊ အဒင်းက ပစ်ခတ်ရတဲ့အသားတွေ ကို စားတာလည်းမဟုတ်၊ အရက်သောက်တာလည်းမဟုတ်၊ လိုက်ပြီး ဒုက္ခခံရတယ်လို့’

‘ခင်တာကိုးကွ... ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ သည်မယ် ရိက္ခာအပြည့်ပါတယ်’ ဆိုလျက် သူ၏အင်္ကျီပုဆိုးဘဲ တပ်နှင့် ဘောင်းဘီပွပ္ပအိတ်ကပ်တို့တွင်းမှ ‘ပေါင်မုန့်’နှင့်

‘ဆင်းဒဝစ္စ’တို့ကို ထုတ်ပြလေ၏။

ကျွန်တော် ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ဒိန်း’

သို့ရှိစဉ် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သွားရာဘက်မှ သေနတ်သံ ကြားသည်ကြောင့် -

‘ကိုလင်းတော့ သားကောင်တစ်ကောင်တွေ့လို့ ပစ်လိုက်ပြီထင်ပါ။ တောဝက်မဲဖြစ်လိမ့်မယ်’လို့ အဒင်းက ပြောလေ၏။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ပြောစရာမလိုချေပြီ။ လင်းမြင့်လှိုင်၏လက်ကို ယုံပြီးဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ကိုစံမင်းချိုဆိုပါကလည်း သေချာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ကျွန်တော်နှင့်အဒင်းသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ကြလေဘဲ သစ်ပင်ကို ကျောမီ၍ တိုသံအကွေးနှင့် ကိုယ်မိန်းနေကြ၏။ သို့ကြားမှ ကျွန်တော်သည် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

‘ကိုပိုက်’ ‘ကိုပိုက်’ ‘ကိုပိုက်’

ကျွန်တော့်နာမည် ခေါ်သံကြားသည်ကြောင့် လန့်နိုးလာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုစံမင်းချို ပြန်ရောက်နေပါကလား။

‘ဘာကောင်ပစ်ခဲ့ရတုန်း’လို့ မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိလုပ်နေလေသဖြင့် အနီးတစ်ဝိုက် သားကောင်သေ ရှိလိုရှိငြား ကြည့်လိုက်၏။

ကိုစံမင်းချို ရှိနေ၏။ အဒင်း ရှိနေ၏။ မည်သည့်သားကောင်မျှတော့ ရှိမနေပါချေ။ သို့ဖြင့် မည်သည့်သားကောင်မျှ နေလာသည့်သဘောဖြစ်မည်။ သားကောင်ကို ကိုစံမင်းချို ပစ်လိုက်၍ လွဲသွား၍များလား။ သို့ ကျွန်တော့်အထင်သည် သည်း မဟုတ်ပြန်ချေ။

‘ကိုပိုက်က သေနတ်သံကြားလို့ မေးတာလား’

‘အင်းလေ... သည်တောမှာ ကျွန်တော်တို့ချည်းရှိတာမဟုတ် လား၊ ကိုလင်းတို့မှမပစ် ဘယ်သူပစ်ရမှာတုန်း’

‘ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ပစ်တာပါ’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

‘ကျွန်တော့်ပစ်ချက်လွဲလို့ အံ့သြနေသလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ရှေ့တောင်ကြောလေး အောက်ခြေမယ် တောဝက်တစ်ကောင် တွေ့တယ်ဗျ။ နွဲ့လူးနေတာလေ အပိုင်ပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် ပစ်လိုက်တာပဲ၊ ပစ်မှတ်ကလည်း မဝေးပါဘူး၊ ခိုက်ငါးဆယ်သာသာပဲရှိလိမ့်မယ်’

‘လွဲသွားတယ်ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း’

ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ပစ်မှတ်မလွဲဘူးဆိုသော်လည်း ဘယ်တွက် သားကောင်ရမလာပါလိမ့်။ ဒဏ်ရာနဲ့ ပြေးသွားဦးတော့ လင်းမြင့်လှိုင်က အလွတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့်-

‘ရှင်းအောင်ပြောဗျာ’

‘ကိုပိုက်ရယ် ကျွန်တော့်လက်အကြောင်းလည်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ တစ်ချက်ပဲပေါ့ဗျာ၊ ကားခနဲပဲ သွေးတွေ ဖျာခနဲတောင် ပန်းထွက်လိုက်သေးဗျာ၊ ကျွန်တော့်နဲ့ ကိုစံမင်း ချီလည်း အဲဒီဝက်သေများသွားကြမယ်အလုပ်မှာ အဲဒီဝက်သေကောင်ကို လူတစ်ယောက်က ရုတ်ခြည်းရောက်လာပြီး ထမ်းပြေးပါကောဗျာ’

‘ဟာ... ကိုလင်းကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ၊ လူထွားတစ်ယောက်က ဝက်တစ်ကောင်လုံးကို ဘယ်လိုလုပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထမ်းပြေးလို့ရမှာတုန်း၊ ကိုလင်းပစ်လိုက်တဲ့ဝက်က ဝက်သေးလေးမို့လို့လား’

‘မယုံလျှင်လည်း ကိုစံမင်းချိုကိုမေးကြည့်ဗျာ’

သို့ဆိုလေတော့ ကိုစံမင်းချိုက-

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရဲ့၊ ဝက်ဆိုပေမခင် အတော်ကြီးတာကလား။ အဲဒီလူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထမ်းပြေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ သူကိုယ်နှိုက်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းကြီးပေပဲဗျာ’

လူဘီလူးကြီး အောက်မေ့ရမယ်’

‘ဒါ သက်သက် နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်သွားတာပေါ့’

ကျွန်တော်သည် သူတို့ပြောသောလူထွားကြီးကို ရည်ရွယ်၍ မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါပြကာ-

‘အဲလိုလည်းမဟုတ်ဘူးဗျ’ လို့ ပြောလေသဖြင့်-

‘ဘယ်လိုတုန်းဗျာ’ လို့ ကျွန်တော်က နားမလည်နိုင်စွာ ပြော လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တောခြောက်ခံလိုက်ရတာ’

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ ဓနိုးတောစပ်မှာ ဘာနဲ့အိုင်မှ ဧရီဘူး၊ မြေမာတွေချည်းဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ရှေ့ဆက်တောမတိုးဘဲ စည်ကို လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတာ’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အတွက် စားဖို့ရှိကွာ ဧရီပေဘူးပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင်-

‘ကျွန်တော့်မယ် ပါဇာယ်လေဗျာ၊ ပေါင်မုန့်ရှိတယ်၊ ဆင်းဒဝစ္စရှိတယ်’ လို့ အခင်းက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောလာချေတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အဒင်း၏ပေါင်မုန့်နှင့် ဆင်းဒဝစ္စတို့ကိုစားလိုက်ကြပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ နေ့မှန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် သွားရင်းလာရင်း ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်လေသည်မသိ တောစပ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ စက်လှေဆီ ပြန်ကြရမလို ဖြစ်နေပြီဗျ’

• ကျွန်တော်က ကမ်းတွင်ရပ်ထားသည့် စက်လှေတို လှည့်ကြည့်ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် အဒင်းက-

‘အဲဒီမှာရပ်ထားတဲ့ စက်လှေက ကျွန်တော်တို့စက်လှေ မဟုတ်ဘူးဗျ’ လို့ ပြောလာ၏။

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လှေကော’

• ကျွန်တော်က အဆုံးအစမရှိ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်အထင် တစ်ဖက်ကမ်းအစပ်မှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ’

ကိုစံမင်းချိုက ပြောလေ၏။

‘သည်စက်လှေပေါ်မယ် လူရှိပုံမရဘူးဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘စက်လှေပျက်ကြီးများလေလား’

အဒင်း ထိုစက်လှေကြီးကိုကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

‘နို့ဖြင့် သွားကြည့်ကြစို့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် တောတွင်းလည်း မပြန်မဝင်လိုကြသေးသဖြင့် မည်သို့မျှ ခေးသည်မဟုတ်သဖြင့် စက်လှေကြီးရှိရာသို့ သွားလိုက်ကြ၏။

‘စက်လှေပျက်ကြီးပေပဲဗျ’

• အနားရောက်လူတွင် အဒင်းက ပြောလေ၏။

‘အဒင်းက ပင်လယ်ထဲသွားလာနေကျ။ သည်နေရာတစ်ဝိုက် သွားလာနေတဲ့စက်လှေတွေကို သိမှာပေါ့၊ ဒါ ဘယ်သူ့စက်လှေဖြစ်မတုန်း’

ကိုစံမင်းချိုက အဒင်းကို မေးလေ၏။

‘သည်စက်လှေပုံစံမျိုး သည်ပင်လယ်ပြင်တစ်ဝိုက်မှာ တော့ မမြင်ဖူးဘူး၊ ပြီးတော့ သည်နားတစ်ဝိုက် ကျွန်တော်တို့ အမြဲသွားလာနေတာပဲ၊ သည်စက်လှေပျက်ရှိတာ တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ မကြားမိပါဘူး’

‘လာဗျာ... အဲဒီစက်လှေပေါ် တက်ကြမယ်’

သို့ဆိုသလို ကိုစံမင်းချိုက ပြောရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင် စက်လှေပေါ်တက်သွားလေတော့၏။

ကိုစံမင်းချိုလည်း ပင်လယ်ပြင်တစ်ဝိုက် လုံခြုံရေး တာဝန်ရှိလေသည်ကြောင့် သို့ဆိုသလို မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော စက်လှေ ပေါ်စုံစမ်းရန် တက်သွားလေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘တစ်ဖက်နိုင်ငံက စက်လှေများလား’

‘အလိုလေးဗျာ...စက်လှေကုန်းပတ်ပျဉ်ခင်းများသည် လွန်မင်းစွာ ယိုယွင်းပျက်စီး ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်၏။’

ခြေချနင်းလေတိုင်း သတိထားနေရ၏။ စက်ခန်းတွင် လည်း လွန်မင်းစွာပျက်စီးနေလေသည်ကြောင့် လင်းဆွဲ၊ လင်းနို့ ချွေးများဖြင့် နံတော်လို့နေ၏။

စက်လှေသည် အခွံချည်းသာဖြစ်၏။ စက်ပစ္စည်းများ တော့ဖြင့် မရှိလေပြီ။

‘အဒင်း ခင်ဗျားတို့လှေ ကျွန်းရဲ့သည်ဘက်ခြမ်း မဟုတ်လို့ သည်စက်လှေပျက်ကြီးကို တွေတာဖြစ်မလား’

ကိုစံမင်းချိုက အဒင်းကို စေ့စေ့ပြုံး၍ ပြောလေ၏။

‘သည်ပင်လယ်မှာ ဘယ်ကျွန်းမှာ ဘာရှိတယ်၊ ဘယ် ကျွန်းနားမှာ ကျောက်တန်းငုတ်တွေရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာမယ် စက်လှေတွေမြုပ်နေတယ်ဆိုတာကအစ ကျွန်တော်သိပါတယ်’

‘အေးဗျာ... အဒင်းက ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးပြင်းပြီး သည်မင်လယ်ပြင်မှာ ခြေရာထင်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အဒင်းခြေရာ ချည်း တွေ့ရမှာဗျ’

ကျွန်တော်တို့သည် စက်လှေတစ်စီးလုံးကို ကျေနပ် အောင် လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုရှိသဖြင့် စက်လှေပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလိုက်ကြ၏။

‘အဒင်းရေ... မင်း ဟိုစက်လှေဦး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နီတဲ့ ကျောက်တန်းလေးပေါ်မယ် အမှတ်အသားတိုင် တစ် ဘိုင်စိုက်ခဲ့ချေကွာ’

ကိုစံမင်းချိုပြောလေသည့်အတိုင်း အဒင်းသည် စက် လှေကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရှိသည့် ရွက်တိုင်အကျိုးကိုယူ၍ ထို ဆောက်တန်းပေါ်တွင် အခိုင်အမာစိုက်ထူလိုက်ပြီး တိုင်ထိပ် တွင်လည်း စက်ခန်းတွင်း တွေ့ခဲ့သည့် ဆွေးမြေ့နေပြီဖြစ်သော အဝတ်ဟောင်းတစ်ခုကို ချည်ခဲ့လေ၏။ အဝေးက မြင်သာထင် သာရှိအောင် ဖြစ်တော့၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တောထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြ တော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၏။ လာ သမ်းအတိုင်း တောတိုးပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်တွင် တောခြောက်ခရ သည်ဆိုသော ဓနုံးတောလေးသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ထို နန်းတောလေး အလွန်တွင် ကံအားလျော်စွာပင် တောဝက်တစ် ထောင်ကို ပစ်ခတ်ရလိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်တို့ ဖစ်ခတ်ရလိုက်သော တောဝက်ကောင်

သေကိုကြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားပုံ တွေ့ရလေသဖြင့် -

‘ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ကိုလင်း’

‘ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ တစ်ချက်တည်းပဲဗျာ၊ ခုကြည့်စမ်း၊ လက်ပြင်မှ ဒဏ်ရာနှစ်ခုဖြစ်နေတယ်’

သို့ဆိုလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ထိုဝက်ကောင်သေကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့’

ကျည်ပေါက်နှစ်ပေါက် ဖြစ်နေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သည်ကျွန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ချည်း ရှိသည်ပဲ။ နဂိုကတည်းက ရှိထားသော ကျည်ပေါက်ရာသည် ထိုတောဝက်ကောင်ကို ဘုန်းခနဲလဲကျ သေဆုံးသွားနိုင်၏။

အခြားနေရာမှ ဒဏ်ရာပြီး ပြေးလာခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

‘ဟာ...ဟုတ်ပြီ ကိုလင်း၊ သည်ဒဏ်ရာက ကိုလင်းပစ်လိုက်တာဖြစ်မယ်’

ကိုစံမင်းချိုက ပြောလေ၏။

‘ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး’

‘အိုဗျာ... မနက်က ကိုလင်းပစ်လိုက်တာ လူထွား

ကြီး ထမ်းပြေးသွားတဲ့ တောဝက်ကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ဗျာ’

‘ကဲပါဗျာ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝက်ကဝက်ပါပဲ၊ မြင်နေထင်နေ ရှိနေတာပဲ၊ ဆွဲလည်းဆာပြီဗျာ၊ မီးကင်စားကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဝက်ကောင်ကို အသားဖျက်၍ ထင်းမီးပုံကာ ကောင်လုံးမီးကင်လိုက်ကြတော့၏။ အင်းသည် သူရိက္ခာ ပေါင်မုန့်ကိုသာ စားလေ၏။

တစ်ကောင်လုံး စားမကုန်နိုင်သဖြင့် ကျန်မီးကင်ကောင်လုံးကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ကျွန်တော်က -

‘ကဲ... လူထွားကြီးရေ၊ မင်းအတွက် ကျန်တာတွေ ဝဲကွဲလို့ ပြောခဲ့လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောထဲမှထွက်ကာ စက်လှေဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

စက်လှေသို့ ရောက်သည်တွင် ညနေစောင်းလျှော့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ စက်လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်ဆရာမန်အင်းက -

‘ဆရာလေးတို့ နေ့လယ်ပိုင်းက ကမ်းစပ်ကို သွားလာကြပြီး ဘာလုပ်ကြတာတုန်း’လို့ မေးလေသဖြင့် -

‘ကျွန်တော်တို့ ကမ်းစပ်ထွက်လာကြတာ ခက်လှေ

ပျက်ကြီးဆီသွားတာလေ'လို့ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေပြီးမှ
'မန်အင်း'က ဘယ်လိုလုပ်သိပါလိမ့် အတွေးဝင်လာသည်
ကြောင့် မန်အင်းကို အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်ကာ-

'ဟ... ငါတို့က ကျွန်းကမ်းစပ်ရောက်သွားတာကို၊
မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိရတာတုန်း။ ဘာလဲ ငါတို့နောက်နောက်
ယောင်ခံလိုက်လာကြလို့လား'လို့ မေးလိုက်၏။

'အာ... ဆရာလေးကလည်း ဘာလိုက်စရာလိုတုန်း၊
သည် စက်လှေပေါ်ကနေ ဆရာလေးတို့ကို မြင်နေရတာပဲ၊
ဟောဟို ရှေ့က ကျောက်တန်းအူမယ် အဒင်းတောင် အလံ
တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထားခဲ့တာလေ'

'ဟင်'

မန်အင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် လင်းမြင့်
လှိုင်၊ အဒင်းနှင့် ကိုစံမင်းချိုတို့သည် 'မန်အင်း' ညွှန်ပြရာသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အလိုလေးဗျာ...

အဒင်းစိုက်ခဲ့သည့် တိုင်ပါကလား။ တိုင်ထိပ်တွင်
ချည်ခဲ့သည့် အဝတ်စလေးသည် ပင်လယ်လေကြောင့် လူးလွန်
လို့နေ၏။

'စက်လှေပျက်ကြီးကော'

လွန်မင်းစွာ အံ့ဖွယ်ကောင်းတော့၏။ စက်လှေပျက်

ကြီးကော မရှိပါကလား။

သို့ကြောင့် မန်အင်းဘက်လှည့်ကာ-

'ငါတို့ အဲဒီမယ်ရှိတုန်းက စက်လှေပျက်ကြီးရှိတယ်၊

မင်း မတွေ့ပေဘူးလား'

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် မန်အင်းသည် နားမလည်နိုင်
စွာ ကြည့် လာလေပြီး-

'ဆရာလေးရယ်... ကျွန်တော်တို့ သည်ကမ်းစပ်လှေ
ကပ်တုန်းကလည်း မတွေ့မိပါဘူး။ ဆရာလေးတို့ အဲဒီနေရာ
ပြန်ထွက်လာကြပြန်တော့လည်း မတွေ့ပါဘူး၊ ခုလည်း မတွေ့
ပါဘူး'လို့ ပြောလာချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

'ကျွန်တော်တို့တွေ မမှောင်ခင် ချောင်းကမ်းပြန်သွား
ကြလျှင် ကောင်းမယ်'လို့ ကိုစံမင်းချိုက ပြောလာလေတော့
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျွန်းမှခွာခဲ့လေပြီး အတော်လှမ်းလှမ်း
အရောက်တွင် ထိုနေရာလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။

စက်လှေပျက်ကြီးပြန်ပေါ်လာလာပါကလား။

'ကိုလင်း... ကိုလင်း... အသေအချာကြည့်စမ်းဗျာ၊

၄၂

ကိုရိုက်

စက်လှေကြီးရဲ့ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊

‘ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ တောဝက်ကောင်ကြီးကို ထမ်းပြီးတဲ့လူထွားကြီးပဲဗျ’

‘အလိုလေးဗျာ... သူ့ပခုံးပေါ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မီးကင်ပြီး စားပြီးမကုန်လို့ထားခဲ့တဲ့ တောဝက်ကောင်ပါကလား’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည့်စကားကို ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ’လို့ ထောက်ခံစွက်ဖက် ပြောလေတော့သည်။

ကိုရိုက်

၁၂-၈-၂၀၀၆

ဘုတ်မြင်းအခြေခံ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်

ရှေးပေးရန်ဆိုလေသည့် ဗိုလ်မှူးချုပ်သူရသက်ဦးမောင်သို့

အမှတ်တရ။

မြေနစ်ကောင်လိမ်ယုက် အပြေတွက်မရချေပြီ

သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသော မိုးသည် လေပြင်းလည်း တိုက်ခိုက်လေခြင်းကြောင့် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ထိခတ်လာကြ၏။ သို့ကြောင့် အသားတို့ နာကျင်စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်ရချေ၏။

သို့ကြောင့်-

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ ရှေ့သစ်ပင်ကြီးအောက် မယ် ခဏနားကြစို့ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်ရ၏။

ကျွန်တော့်အလိုကျ ထိုသစ်ပင်ပင်ကြီးအောက်တွင် နားလိုက်ကြ၏။

‘သည်းမိုးသည်းပုံမျိုးနဲ့ ကနေ့ မိုးအတိတ်စောင့်လျှင် ဖြင့် ရွက်လှမြိုင်ဆင်စခန်းကို ရောက်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဗျာ သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ခဏနားနေပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’
‘အဲဒါ ကောင်းပါတယ်’

‘သရက်နှစ်ပင်’ စခန်းမှ ကျွန်တော်တို့ မနက်ကတည်းက ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ထွက်ခဲ့ကြပြီး နာရီဝက်ခရီးလောက်တွင် မိုးရွာချသောခြင်း ဖြစ်၏။ ခဏတဖြုတ်ဟုထင်လိုက်ကာ ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပေမင်္ဂ နေ့မွန်းလွဲသည့်တိုင် မိုးကားမစဲသည့်ပြင် လေပြင်းပါ ပါလာလေသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကျိန်းစပ်နေခြင်းကြောင့် မခံနိုင်ဖြစ်ကာ သို့ နားနေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရွက်လှမြိုင်ဆင်စခန်းတွင် တောခေါင်းကြီး မောင်မောင်စိုး ရှိနေ၏။

‘သားကောင်ပေါမှပေါ ကိုပိုက်ကို လာခဲ့ကြပါလား၊ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ သစ်ပင်ထောင်ရှိက်နေတုန်းပေါ့’

သို့ကြောင့် မောင်မောင်စိုးနှင့်လည်း မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်၍ သက်ရက်နှစ်ပင်စခန်းသို့ရောက်တုန်း ရွက်လှမြိုင်စခန်းသည် မဝေးတော့ပြီ။ တစ်နေ့ခရီးနီးနီးမျှသာ ရှိလေခြင်းကြောင့် ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သို့ပေမင်္ဂ ခရီးလမ်းတစ်ဝက်သာသာလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိုးခိုလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

‘ရောဗျာ... ကိုပိုက်’
သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပြားလေး ထုတ်လေးလေ၏။

တစ်ဝိုက်မော့သောက်လိုက်လေပြီး-

‘မိုက်ထဲမလဲ သရက်နှစ်ပင်စခန်းက ဘေးလာတဲ့

ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်ဆီစမ်းပဲ ရှိသမျှ
‘သွားရင်းလာရင်း သားကောင်တွေလျှင် ပစ်သွားကြ
တာပေါ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ဝိစကီတစ်ခွက်မော့ ပုလင်း
ပြားလေးကို ပြန်ကမ်းပေးလာပြန်၏။

ရင်တွင်း ဝိစကီအတော်များများ ဝင်သွားလေသည်
တွင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
သွေးပူလာကြပြန်သည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာလေးမှသွက်လက်သော
ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ ထွက်ပြီးမကြာလောက်သော မဝေးလောက်သော
ခရီးဝေးတစ်နေရာရောက်သည်တွင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်
သော မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိသည်ဆိုပေမင့် မြေကြီး
နှစ်ကောင်လိမ်ယှက်နေခြင်း သိလိုက်သည်တွင် ထိတ်လန့်
ပြေပျောက်သွားရတော့၏။

‘မိတ်လိုက်နေကြတာများလား’

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ’

သို့ ကျွန်တော်ကပြောပြီး လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့်
လှမ်းချိန်လိုက်၏။

‘ကိုပိုက် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တားလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ရယ်မောလိုက်လေပြီ။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... သည်ကောင်
တွေကို ပစ်မလို့မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ခြောက်လှန့်ထုတ်မလို့ပါ’ လို့
ပြောလိုက်၏။

‘အဲလိုလည်း မလုပ်သင့်ပေဘူးဗျ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တားမြစ်ပြန်၏။

‘သည်လိုမှမလုပ်လျှင် ကျွန်တော်တို့တွေ ဘယ်လိုလုပ်
ရှေ့ဆက်ခရီးသွားမလဲ’

မြေကြီးနှစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့သွားလမ်းရှေ့
တွင် ပိတ်နေသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နှံ့ပုတ်ဆူးပင်တို့သာရှိချေ၏။
ထူထိုင်းလို့ တော့ဖြင့် မလွယ်ကူပါချေ။

‘တော်နေ ထွက်သွားကြပါလိမ့်မယ်’

‘မိုးသာစသွားမယ် သည်နှစ်ကောင် အတော်နဲ့ သည်
လမ်းကြောက ဖယ်သွားကြမယ်ထင်ဘူးဗျ’

ကျွန်တော်က အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်ပြော
လိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ခြောက်လှန့်ကြည့်စေ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် သဘောတူညီချက်ရပြီဖြစ်၍
ကျွန်တော်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် မြေကြီးနှစ်ကောင်နှင့်
တစ်တောင်ကျော်ကျော်အမြင့်လောက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်၏။

‘ဒိန်း’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် မြွေကြီး နှစ်ကောင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လိမ်ယှက်နေရာမှ ချုံ ပုတ်ဆူးပင်တို့ကြား ပြေးသွားချေတော့၏။ သို့ပြေးသွားကြ သည်ဆိုရာတွင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ဦးတည်သွားကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ယင်းကိစ္စလေးသည် ထိုမျှ လောက်နှင့် ပြီးချေပြီထင်ရသော်ငြား တကယ်တမ်းကျတော့မူ-

‘သွားလာရင်း ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်တွေ့သည်ကြောင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်တွင် လက်တို့သွေးအေးနေခြင်း၊ ခိုက်ခိုက် တုန်ချမ်းနေခြင်း၊ မိုးရွာနေသည်ကြောင့် သေနတ်ကိုင်လက် သည် ချော်နေသည်ကြောင့် သို့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို လွဲချော် သွားတော့သည်။ သို့ငြား ထိုဂျီကောင်လေး သေနတ်ရှပ်မှန် သွားပုံရ၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ပြေးထွက်သွားသည် သစ်ဆိမ့်ပင် အောက်တွင် သွေးကွက်တို့တွေ့ရလေခြင်းကြောင့်-

‘သည်ကောင့်ကို အလွတ်ပေးလိုမရပေဘူးဗျ’ ကျွန် ‘တော် ဂျီ(ချေ)ကောင်တို့လျှောက်သွားသည့် ကြခတ်ရုံအတွင်း ဖြကာ တိုးဝှေ့ဝင်သွားလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်ထင်ထားသည်မှာ ကျွန်တော့်နောက် လင်း မြင့်လှိုင် လိုက်လာလိမ့်မည်။ သို့ငြား ကျွန်တော်သည် ကြခတ်ရုံ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွား၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ပါမလာချေ။

ကြခတ်ရုံအပြင်တွင် ကျန်ခဲ့သည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြခတ်ရုံနောက်ဘက် တစ်ဝိုက် ကြည့်လိုက်၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး အစအနအရိပ်အယောင် မတွေ့ပါ တလား။

သို့ပေမင်္ဂလို့ ကြခတ်ရုံနောက်ဘက် ကျွန်တော်ရောက် သွားသည်နှင့် မိုးစံသွားလေခြင်းဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်း သေးတော့၏။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသောမိုးသည် သို့ဆိုသလို ရုတ်ခြည်းရပ်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ပေမင် ကျွန်တော်သည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို အမှတ်တမဲ့ အားလိုက်ကာ ကြခတ်ရုံတစ်ဖက်တွင် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး တွေ့လိုတွေ့ငြား လျှောက်လှမ်းရှာကြည့်မိသည်။ သို့တောတိုး ရှာရင်း နားထဲတွင် လူပသံသံသ့ကြားရခြင်းကြောင့်-

ခရီးသွားလူတစ်စု သို့တည်းမဟုတ် လူနေတဲတစ်ခု နီချိမ့်မည် သိလိုက်ခြင်းကြောင့် အသံကို နားစွင့်လျှောက်ခဲ့ တော့၏။

သံသံကွဲကွဲ မဟုတ်ပေမင် လူသံတွေဆိုသည်ကိုတော့ ဆွဲပြောလိုရချေ၏။

ထိုလူအစု ရှေ့နားတွေနီး လျှောက်ခဲ့ရာမှ ခရီး အတော်ပေါက်ခဲ့ချေတော့၏။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ။

လူသံတွေကော ဟုတ်ပါလေစ။

ကြာလာတော့ ခရီးအတော်ရောက်လေသည်တွင် သို့

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလာတော့၏။

ဘုရားရှေ့... လူသံတွေ အာရုံပြု တောတိုးလျှောက် ခဲ့ရာမှ လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိမေ့လျော့သွားရခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကြခတ်ရုံတစ်ဖက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ကျန်ခဲ့လေ သည်။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေပေရော့မည်။

လူသံတွေကတော့ဖြင့် နားတွင် ကြားနေရဆဲဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထိုလူတစ်စုကို မတွေ့လိုတော့ပြီ၊ မစု လိုတော့ပြီ။ သို့ကြောင့် ကြခတ်ရုံရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကြခတ်ရုံနားသို့တော့ဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ဟာ’

ကြခတ်ရုံရှေ့တွင် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို မထင်မှတ် လေဘဲ တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးသည် ကြခတ်ရုံအဝင်၌ ခွေလ ကျ၏။ ကျွန်တော်တို့ပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာရသွားသော ဂျီ(ချေ) လေးဖြစ်တော့၏။

‘ငါ့မျက်စိမှောက်သွားတာများလေလား’

သို့ တွက်လိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို ကောက် ယူထမ်းလိုက်လေပြီး ကြခတ်ရုံအတွင်း တိုးဝင်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ ကြခတ်

အတွင်းမှ တစ်ဖက်သို့ ထွက်မရဖြစ်နေပါကောလား။

ကြခတ်ရုံသည် ကြည့်တော့ဖြင့် သေးသေးလေးလေး

ထင်ရ၏။ ကျွန်တော် ကြခတ်ရုံအရင်းရောက်သည်တွင် ဘယ် လိုမှ တစ်ဖက်သို့ ထွက်မရဖြစ်ခဲ့လေ၏။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်သည် ဂျီ(ချေ) ကောင်သေလေးကို ထမ်းပိုးတိုးဝှေ့နေသော်ငြား ဂျီ(ချေ)သေ လေးကို ကွင်းပြင်တွင် ထမ်းထားရသလို ဖြစ်နေ၏။

ကြခတ်ဝါးရွက်၊ ဝါးခက်တို့ဖြင့် ထိခတ်ခြင်း အလျဉ်း မဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင်မတော့ ကြခတ်ဆူးတို့ ကြောင့် သွေးတို့ ချင်းချင်းနီနေကြလေ၏။

‘ဝူး’

‘ဝူး’

‘ဝူး’

ကျွန်တော်သည် စော့ချွေးများ ပြန်လာချေ၏။ သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း အသံပြုအချက်ပေးမိ၏။

‘ဝူး’

ကျွန်တော့်အသံ လင်းမြင့်လှိုင် ကြားပုံမပေါ်။

ကြခတ်ရုံလေးအတွင်း ကျွန်တော် တိုးဝှေ့ထွက်နေ သည်နှင့်မတူ။ ကြခတ်တောကြီးအတွင်း တိုးဝှေ့နေသည်ထင် မိ၏။

အတန်ကြာသည်တိုင် ကျွန်တော် ကြခတ်ရုံအတွင်းမှ ထွက်မရ ဖြစ်လာသည်တွင် ထိတ်လန့်လာမိ၏။

ရိုးမှရိုးပါလေစ။

သို့ စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် ပခုံးထက်တင်ထားသည့်
ချေ(ဂျီ) ကောင်လေးကို ဝစ်ချလိုက်လေပြီး-

‘မင်းက မလိုက်ချင်တော့နေခဲ့ပေါ့ကွာ’ လို့ ပြောလိုက်
ရင်း ကြခတ်ရုံတော့မှ တိုးထွက်ခဲ့ပြန်၏။

‘အလိုလေးဗျာ’

‘ဟူး’

ကျွန်တော် သက်သောင့်သက်သာ သက်ပြင်းချလိုက်
မိတော့၏။

ကြည့်စမ်း... ဘယ်လိုကဘယ်လို ကြခတ်ရုံအပြင်
ပြန်ရောက်လာမှန်းမသိပါတော့ချေ။

‘ဟင်’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ကြခတ်ရုံရှေ့ရှိ ကျွန်းပင်
ကြီးအောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်လို့နေပါကလား။

ကျွန်တော် ပြန်ထွက်အလာကိုစောင့်ရင်း အိပ်ပျော်နေ
ပုံရချေ၏။ သို့ကြောင့်-

‘ကိုလင်း... ကိုလင်း’

လို့ ခေါ်လိုက်လေပြီး လှုပ်ကာနှိုးလိုက်၏။

‘အာ... ကိုပိုက်’

ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် အံ့သြသွား
တော့၏။

‘ကိုပိုက် ဘယ်သွားနေတာတုန်း’

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘယ်လိုဖြစ်နေပါ

လိမ့်။ ကျွန်တော် ဂျီကောင်လေးတိုးဝင်သွားသည့် ကြခတ်ရုံ
အတွင်း လိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်ကို သူ သိသည်ပဲ။ ကျွန်တော့်ကို
စောင့်ခေါ်ရင်း သစ်ပင်အောက် သူ အိပ်နေသည်ပဲ။ ခုတော့
ဘာမျှ မသိပုံပါကလား။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြခတ်
ရုံအတွင်း တစ်လည်လည်ဖြစ်နေရပုံကို ပြောပြလိုက်သည်
တွင်-

‘ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...’

ဟား...ဟား...’

သို့နယ် ရယ်မောလိုက်လေပြီး-

‘ကိုပိုက် မူးနေပြီထင်တယ်၊ ဂျီကောင်လေး ကြခတ်ရုံ
ထဲ တိုးဝင်သွားတော့ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လိုက်
သွားလို့မရလို့ သည်ကျွန်းပင်ကြီးအောက်မှာ စိတ်ပျက်လက်
ပျက်ထိုင်လိုက်ပြီး နားနေကြတာလေဗျာ။ မိုးကလည်း မစဲသေး
တော့ အချမ်းပြေဆိုပြီး ဝိစကီတစ်ပြား သောက်လိုက်ကြသေး
တယ်၊ သည်နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားကြ
တယ်လေ၊ ကိုပိုက်က ကျွန်တော် အလျင် အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။
ဟောက်လို့တောင်နေသေးဗျာ’

‘ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင် အတည်ပေါက်ပြောနေမှန်း သိသည်
ကြောင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် ကြခတ်ရုံရှိရာသို့ ပြန်သွားကြည့်
လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါ၊ ကြခတ်ရုံက လူတစ်
ကိုယ် မပြောလေနှင့် ယုန်တစ်ကောင်တိုးဝင်ရန်ပင် ခက်ခက်
ရယ်။

ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေလေခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်။
ယခုမှ စဉ်းစားမိ၏။

ယုန်တစ်ကောင်ပင် တိုးမဝင်နိုင်သော်လည်း ကြခတ်
ရုံအတွင်း ခွေးသာသာ ဂျီ(ချေ)ကောင်က ဘယ်လိုတိုးဝင်ရပါ
လိမ့်မည်နည်း။

ထိုကြခတ်ရုံတစ်ဝိုက် စေ့စေ့ကြည့်လေသည်တွင်
လည်း ဂျီ(ချေ)ကောင်၏ခြေရာများ တွေ့ရလေ၏။

‘ဘိုးရားရေ...’

အံ့ဖွယ်ဝင်ကောင်းသေးတော့၏။

‘ကိုလင်း ကျွန်တော်တော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်
ပေပေဗျ’

သို့ ဆိုသလို ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီ။

‘လိမ်ယုက်နေတဲ့ မြွေနှစ်တောင်ကို ခြောက်လန့်ပစ်
ထုတ်လိုက်မိကတည်းက ကျွန်တော်တို့ မှားသွားပြီဆိုတာ သိ
လိုက်တယ်ဗျ’ လို့ ပြောလာချေတော့သည်။

ကိုကိုက်

(၁၃.၇.၂၀၀၆)

လမ်းပျောက်မုဆိုး၏ တစ်ညတာမှတ်တမ်း

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမဲကြီးပစ်ရန်အလို
ငှာ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေရှိ မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာမှ မုဆိုးကြီး
စောတာပုကို ဝင်ခေါ်၍ စိန်တောင်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထို
လမ်းကြောတစ်လျှောက် တစ်နေ့လုံး မည်သည့်သားကောင်မှ
ပစ်ခွင့်မရကြသဖြင့်-

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နားက တောင်
ကြောစွယ်လေးမယ် နားကြဦးစို့ဗျာ၊ ဆာလည်းဆာပြီ’ လို့
ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်
သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် နားလိုက်ကြ၏။

‘ငါ့မယ်တော့ လိုရမယ်ရယူလာတဲ့ အမဲခြောက်ပါ
တယ်’

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာပုသည် မီးဖုတ်ပြီးအမဲ
ခြောက်တစ်မျှောင်းကို ထုတ်ပေးလာ၏။

ထိုအမဲခြောက်တစ်မျှောင်းကို အစာပြေအလိုငှာ စား
ကြရင်း ဝိစကီသောက်လိုက်ကြ၏။

ထိုနေရာလေးတွင် ဝိစကီတစ်ပြားကုန်သည်ထိ
သောက်လိုက်ပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ဝိစကီအရှိန်ကြောင့်သွေးပူနေသည်ကြောင့်လားမသိ။
ကျွန်တော်သည် လွန်မင်းစွာ တက်ကြွနေလေ၏။ သို့ကြောင့်-

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်ရှေ့က တောတိုးသွားမယ်
ဗျာ’ ဆိုလျက် ခပ်သွက်သွက်ပင် ရှေ့မှသွားလိုက်၏။

ဝိစကီအရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သွက်လက်ဖျတ်
လတ်နေသည်ကြောင့် ခြေဦးတည်ရာ နောက်လှည့်မကြည့်တမ်း
တောတိုးခဲ့လေခြင်းကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးစော
တာပုသည် နောက်အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျန်ခဲ့ရာမှ လူချင်း
ကွဲကြသည့်တိုင် ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

‘ပူး’

‘ပူး’

သို့ ကျွန်တော်က နောက်ပြန်လှည့် အချက်ပေးလိုက်
၏။ ကျွန်တော်၏ အချက်ပေးသံလျှင် ရှိချေ၏။ လင်းမြင့်
လှိုင်နှင့် မုဆိုးစောတာပုထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမျှ မကြားရ
ချေ။ သို့ပေမင်္ဂ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် ပြန်ဆုံ
လောက်သည် အသေအချာတွက်လိုက်လေပြီးလာလမ်းအတိုင်း
ပြန်လျှောက်ရင်း အချက်ပေးခဲ့ငြား မည်သည့်အသံမျှ တုံ့ပြန်
ကြားရခြင်းမရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် စိတ်လော၊ စိတ်လော၍
ဖြစ်ရလေခြင်းလို့ တွက်လိုက်မိသဖြင့် ကျွန်းခြောက်ပင်ကြီး

တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်နားလိုက်တော့၏။

အချိန်သည်လည်း ကုန်မြန်လေခြင်းဟုပင် တွက်မိ၏။
နေအတော်စောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

အပျက်အပျက်ဖြင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ကိန်းပါ
ကလား။ သို့ နားနေရင်း ဆာလောင်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိချေ၏။
ရေဘူးပါလာသဖြင့် တော်သေးတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရေဘူးအတွင်းမှရေကို
တစ်ဝကြီး သောက်လိုက်၏။

ဟူး... အတန်အသင့်တော့ဖြင့် ဆာလောင်မှု ပြေ
ပျောက်သွားရ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးတွင် ထိုင်နားနေရင်း
လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် သည်တစ်ရက် ပြန်မတွေ့နိုင်ငြား သစ်ခုတ်
ဝါးခုတ်သမားတစ်ဦးဦးဖြင့်တွေ့နိုင်ရန် စဉ်းစားရင်း နားစွင့်ထား
မိ၏။

ဝါးခုတ်သံ၊ သစ်ခုတ်သံများကို ကြားရလိုငြားဖြစ်
တော့၏။

ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...

ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဖြောင်း

ဂွတ်... ဖြောင်း

သို့ ဝါးခုတ်သံသို့ ကြားရလေခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာ
သွားတော့၏။ ကျွန်တော်စိတ်ထင် ရှေ့တောင်ကြောပေါ်မှ

ဝါးခုတ်သံဖြစ်နိုင်၏။ ကျွန်တော် ထိုဝါးခုတ်သမားနှင့် ဆုံပါ
သွင် အကူအညီ ရလောက်ပေ၏။

ထိုသူ၏တဲတွင် တစ်ညတာ နားခိုခွင့်ရနိုင်လောက်၏။
သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နေရာမှ ထလို ကံကာ
ဝါးခုတ်သံကြားသည့် ဘက်သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ပြန်လေ၏။

ကျွန်တော် ထင်ထားလေသည့်အတိုင်း ဝါးခုတ်သမား
ဖြင့် မဆုံလိုက်ရချေ။ ပြီလဲနေသော ဝါးတို့ကိုသာလျှင် တွေ့
ရ၏။ ဝါးခုတ်သမားသည် လိုအပ်သည့်ဝါးများကိုခုတ်ပြီး ထို
နေရာလေးမှ မကြာသောအချိန်ကလေးမှာပင် ထွက်သွားပုံ
ရချေ၏။

‘ဟူး’

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရတော့၏။ ထိုသူ၏
ခန်းတဲ ဘယ်နားလောက်တွင် ရှိနိုင်သည်ကိုလည်း မခန့်မှန်း
ဘတ်သည်ကြောင့် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ မှောင်စပျိုးလူအချိန်တွင် ကျောက်
ချောင်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။

ကျွန်တော်အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရပေ
မည်။ ထိုကျောက်ချောင်လေးအတွင်းရှိ ကျောက်အိုင်လေး
အတွင်းမှ ငါးတို့ကို ရရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဆာလောင်ခြင်းကို
စန့်တားနိုင်ပေရောမည်။ သို့ကြောင့် မထူးလေပြီ။ ခြေခင်း
လက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးတစ်ခုတွင် ညအိပ်စခန်းချရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့ကြောင့် လွန်မင်းစွာကြီးမား၍ ပါးပြင်းဘောင်ကြီးများရှိသည့် သစ်ပုပ်ပင်အောက်တွင် နေရာယူလိုက်၏။

ကျွန်တော့်အတွက် လုံခြုံမှုအတန်အသင့်တော့ဖြင့် ရှိလောက်ချေ၏။ ကျွန်တော်သည် နီးစပ်ရာမှ ထင်းခြောက်ကိုင်းများကို စုဆောင်း၍ မီးပုံလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် မီးပုံဖြစ်လာချေ၏။ ဖမ်းယူရရှိသော ငါးတို့ကို တံစို့ထိုးမီးကင်လိုက်၏။

သို့ ငါးမီးကင်ဖြင့် ဆာလောင်ခြင်းကို ဟန့်တားလိုက်နိုင်၏။

တစ်နေ့ကုန် စိတ်မော လူမောရသဖြင့် ပျောင်းညာနေပြီလည်း ဖြစ်သည်ကြောင့် သစ်ပုပ်ပင်ကြီး၏အောက်ခြေပါးပြင်းဘောင်ကြီးတစ်ခုတွင် ဝင်၍အိပ်လိုက်တော့၏။

မီးပုံမီးအလျှိုငြီးငြီး မီးတောက်ကြီးရှိပေပြား ခြင်ကောင်နှင့်မှတ်ကောင်တို့၏ ဒုက္ခပေးလာရခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ အိပ်ငိုက်နေလေပြား အိပ်ပျော်ခြင်း မရှိပါချေ။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ သားရဲကောင်တို့၏ အသံတချို့ကိုလည်း ကြားနေရ၏။ သို့အသံတို့ကြောင့် စိုးရိမ်မှုဖြစ်ကာ အိပ်မပျော်ခြင်းလည်း ပါနိုင်၏။

‘ဟင်း’

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်ရတော့၏။

မိုးအမြန်လင်းပါစေရန်လည်း ဆုတောင်းနေမိ၏။

‘ရွစ်... ရွှီးလံ...’

သို့ ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏ အော်ဟစ်ပျံသန်းသွားသံကြောင့် ဒေါသထွက်ရပြန်လေတော့၏။

ကိုယ့်ခေါင်းထက်မှ ဖြတ်ပျံအော်ဟစ်သွားသည့် ငှက်ဆိုးကောင်ကို မည်သူမျှ နှစ်ခြိုခြင်းမရှိတတ်ကြချေ။ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ် သမားများဆိုပါလျှင် ညတွင်းချင်းပင် စခန်းပြောင်းရွှေ့သွားတတ်ကြ၏။

သို့အတွေးခင်လာသည်ကြားမှပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝါးတောဘက်မှ ဝါးခုတ်သံဆူဆူညံညံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထလာရ၏။

တောခြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရဲဆေးတင်လိုက်ကာ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုဝါးတောဘက်သို့ သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်လိုက်တော့၏။

‘ဒိန်း’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် အိပ်တန်းဝင်ငှက်များ လန့်ဖျပ်ပျံသန်းသွားကြ၏။

တောကောင်ငယ်တို့ ဆူညံစွာအသံပြုပြောလွှားသွားကြ၍ ထိုသည်ကြားမှာ ဟိ... ဟိ... ဟား... အော်ဟစ်သံကြောင့် တုန်လှုပ်ကျောချမ်းသွားမိပြန်၏။

သေနတ်ပစ်ဖောက်လိုက်သည်မှာ မှားများသွားလေမိလားလို့တောင် ထင်လိုက်မိ၏။

ထိုသည်ကြားမှာ ထင်းမီးပုံသည် မီးရှိုက်လျော့သွားသည်ကြောင့် အမှောင်ထုသည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုရင်ခွင်ပိုက်၍ ခူးတုပ်ထိုင်ကာ အရုဏ်ရောက်လာချိန်ကို စောင့်နေမိတော့၏။

အတန်ကြာတွင် တစ်တောလုံး ဟိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ သို့မှတစ်ဖန် ကျွန်တော်သည် ငိုက်မြည်းသွားရာမှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။

‘ဝူး... ဝူး... ဝူး...’

သို့အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲနိုးလာတော့၏။

မိုးလင်းပြီထင်ထား၏။ သို့ငြား မောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေလေ၏။ ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်မှာရိပ်တံသူ မဟုတ်သဖြင့် ဘယ်အချိန်ရှိပြီဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့် မသိပါချေ။ မမှန်းတတ်ပါချေ။

သို့ အချက်ပေးသံသည် ကျွန်တော့်ရှေ့လှမ်းလှမ်းနေရာဘက်ဆီမှ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားရ၏။

ကျွန်တော့်တို့ လိုက်ရှာနေကြဟန်တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်ချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဘာမှန်းမသိညာမှန်းမသိ

ပြန်လည်အချက်ပေးခြင်း မပြုပဲပါချေ။ သို့အသံသည် တဖြည်းဖြည်းပေး၍သွားတော့၏။ နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဘုရားရေ... ခုချိန်ထိ ကျွန်တော် တော၏ခြောက်လှန့်မှုကို ခံရတုန်းပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ဆက်၍လည်း အိပ်မပျော်လေသည်ကြောင့် ပြာဖုံးနေပြီဖြစ်သော မီးပုံကို မီးထိုးလိုက်၏။

မကြာသောအချိန်ကလေးတွင် ထင်းမီးတောက်ကြီးပြန်ဖြစ်လာ၏။ သို့ဆိုတော့ အလင်းလည်းရ၊ နွေးထွေးမှုလည်းရလာချေ၏။

ကျွန်တော်သည် မီးပုံနားတော့ဖြင့် သွားထိုင်လေခြင်းမပြုလေဘဲ သစ်ပင်အခြေမှာပင် ကျောမှီငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခြင်းသာ ရှိ၏။

အချိန်သည် ကုန်ခဲလိုက်တာ။

သို့ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာဖြင့် အရုဏ်ကို စောင့်စားနေရင်းမှာပင် အမှောင်ထုသည် တစ်စတစ်စ ပြယ်လွင့်သွားတော့၏။

ကျေးငှက်သာရကတို့၏ အိပ်ထွန်းထသံတို့ကို ကြားရလေ၏။ လင်းအရုဏ်လာလေမှ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာသွားရ၏။ ကျွန်တော်သည် အလင်းထင်းထင်းပင် မစောင့်လေတော့ဘဲ နေရာမှထလိုက်၏။ ရှေ့တူရူသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

မကြာလိုက်သောအချိန်ကလေးတွင် သဲချောင်းတစ်ခု သို့ ရောက်လာချေ၏။

‘ဟင်’

ထိုသဲချောင်းတွင် လူခြေရာများမရပွပါကလား။ သို့ ဆိုလျှင်ဖြင့် ညက လူတစ်စု သို့မဟုတ် လူတစ်ယောက်ထက် မကသော လူတစ်စုသည် ချောင်းကိုဖြတ်သွားရင်း အချက်ပေး အသွားခြင်းဖြစ်မည်။ သို့ဆိုလျှင် လူသားစင်စစ် ဖြစ်နိုင်ချေ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်။ လင်းမြင့်လှိုင်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အခြားသစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ ပျားဖွတ်သမားတို့လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ မည်သို့ဆိုစေ ညက ကျွန်တော်ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်သည်မှာ အမှားကြီး မှားသွားလေသည်လားတော့ မသိပါချေ။ ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်တော်သည် ထိုခြေရာကိုလိုက်၍ လျှောက်ခဲ့တော့ ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိုခြေရာရှင်သည် လင်းမြင့်လှိုင် မဟုတ် ဦးတော့။ တခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင်လည်း အကူအညီ တော့ဖြင့် ရလောက်ချေ၏။ သို့ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရာမှ ခြေရာ သည် မြောင်ကြပ်လေးတစ်ခုအတွင်း ဝင်သွားသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုခြေရာနောက် လိုက်ဝင်ခဲ့တော့၏။

ထိုသည်က ကျွန်တော်၏ အမှတ်တမဲ့ပြုမူလိုက်သည့် အမှားကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခြေရာကိုသာ အလေးဂရုထားလိုက်လေခြင်းကြောင့် မြေပြင်သို့သာ အာရုံစိုက်

ကြောင်လက်သည်းဝက် မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

လိုက်ခဲ့သဖြင့် မြောင်ကြပ်အလယ်ဘက်တွင် ထင်မှတ်မထား လေဘဲ ဝံကောင်နှင့် တည့်တိုးလေတော့၏။

ရက်ခြည်း ထိပ်တိုက်တွေသည်ဆိုရာ၌ အလွန်နီးကပ် လွန်းချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လက်တွင်း သေနတ်ရှိ သော်လည်း မည်သို့မျှ အသုံးချခွင့်မရလိုက်ခင်လေးမှာပင် ဝံကောင်သည် ကျွန်တော့်ကို စတင်တိုက်ခိုက်လာတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝံကောင်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ နေနေသာသာ ဝံကောင်၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခုခံကာကွယ် လို့သာ နေရလေ၏။

သို့ရှိစဉ်-

‘ဒိန်း’

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ကို သံကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်နေသော ဝံကောင်ကြီး ဝက်လက်လန်လဲသွားတော့၏။ သေနတ်သမားသည် ကျွန်တော်၏ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် နောက်တွယ်တွင်ရှိ သေနတ်သမားကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

လင်းမြင့်လှိုင်ပါလား။ သူ့နောက်တွင် မုဆိုးကြီးစော တာဝု ပါလာချေ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ညတုန်းကတည်းက ကိုပိုက်ကို လိုက်

ရှာနေကြတာဗျ။ ခုထိတောင် မီးအိမ်ရသေးဘူး။

‘ဟင်...နို့ဖြင့် ညက သည်မြောင်အတွက် သဲချောင်
လေးထဲကော ရောက်ခဲ့သေးလား’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ရောက်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒလစပ် အချက်ပေးသံလည်း
ပေးကြတာပဲ’

‘ဟင်’

သို့ဆိုလျှင် ညက ကျွန်တော်ကြားလိုက်သော အချက်
ပေးသံသည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့၏ အချက်ပေးသံ ဖြစ်နေမည်
ကောလား။

ထိုသည်ကို ကျွန်တော်က တောခြောက်သည်ထင်၍
ပြန်လည် အသံမပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့ ကျွန်တော်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်လွဲချော်မှုကြောင့်
ကျွန်တော်ကော လင်းမြင့်လှိုင်တို့၏ တစ်ညလုံး ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့
သည်ပင်။

ကိုဗိုက်

၁၁.၉.၂၀၀၆

တယ်ရစ်နွယ်တော အံ့ဗွယ်ကောဗျာ

‘ဆရာလေးတို့ရေ... သည်တောကတော့ သိပ်ဟန်
မယ့်ပုံ မပေါ်ချေဘူးဗျ’

သို့ဆိုသလို ပြောလာသည့် ဒေသခံ လမ်းမုဆိုးကြီး
စောတာလူးကို ကျွန်တော်သည် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘ဖထီရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း၊ တောက
တောခြောက်ပါဗျ၊ ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ လမ်းမှားစရာလည်းမရှိ
တောမှောက်စရာလည်း မဖြစ်လာနိုင်လောက်ဘူး ထင်ပါ
တယ်’ လို့ ပြောလိုက်၏။

‘လမ်းမှားတယ်၊ တောမှောက်တယ်ဆိုတာ တောစိုမှ
တောခြောက်မှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာတို့ကရယ်’

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမတော့ ရှင်းနေတာပဲ ဖထီရယ်’

‘ငါတော့ သည်နွယ်ပင် မြင်တတည်းက စိတ်ထဲမယ်
တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်ကွာ’

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီး စောတာလူးက ‘ရှော်ပင်’ ငယ်
တစ်ပင်စေ့သို့ ပတ်တက်နေသောနွယ်ကိုပြု၍ ပြောလာသဖြင့်
ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနားကပ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမရှိပါချေ။ သို့ကြောင့်-

‘ဘာထူးဆန်းလို့တုန်း ဖထီရယ်’

လို့ ပြိုင်တူဓေးလိုက်ကြ၏။

‘ဆရာလေးတို့က အမှတ်တမဲ့ကြည့်တာကိုး၊ သူ့ နွယ်
တက်ပုံ အသေအချာကြည့်လေ၊ ဘယ်ရစ်ပြီးတက်တာလေ၊
အဲဒါ ထူးခြားမှုပဲလေ’

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုး
ကြီးစောတာလူး ပြောတော့မှ သတိထားမိခြင်းဖြစ်တော့၏။

နွယ်တို့သည် ညာရစ်တက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ယခု
ခြင်လိုက်ရသောနွယ်သည် ထူးထူးခြားခြားဘယ်ရစ် ဖြစ်နေ၏။

‘နို့ဖြင့် ပြောပါဦး၊ သည်လို ဘယ်ရစ်တက်တဲ့နွယ်
ဟာ ဘာများထူးခြားမှုရှိတတ်လို့လဲ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘အေး... ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင်ဖြင့် သည်
လို ဘယ်ရစ်တက်တတ်တဲ့ နွယ်မျိုးရှိတဲ့တောက မကောင်းဘူး
ကွ’

‘ဘာမကောင်းတာတုန်း’

‘သည်တောက အင်မတန် တောခြောက်တတ်တဲ့
တောဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ နို့မှမဟုတ် မုဆိုးတွေ တောမှောက်တတ်
တယ်၊ နို့မှမဟုတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ်ကုန်ဘဲ
ဖြစ်တတ်တယ်’

သို့ မုဆိုးကြီးစောတာလူး ပြောသည်ကို အယုံအကြည်မရှိသော ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြမိလိုက်ကြတော့၏။

‘ကဲပါ ဖထိရယ်၊ မဖြစ်သေးတဲ့ကိစ္စကို တွေးပူမနေပါနဲ့ဗျာ၊ အလျင်က ဖထိကြံ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလည်း ဖြစ်လျှင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ သည်တောထဲဝင်ကြတာပေါ့၊ သည်တောက ဂျီ(ချေ)ပေါမယ့်ပုံပေဝဲဗျ’

သို့ဆိုလေတော့ မုဆိုးကြီးစောတာလူးသည် မျက်စိမျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ရှေ့မှ တောတိုးလျှောက်သွားလေ၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောမပေါ်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘ရော... ကိုပိုက်’ ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းခြားလေးကို ထုံးစံအတိုင်း ထုတ်ပေးလာချေသည်။

ခေတ္တတဖြုတ်ထိုင်နားရင်း လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က ဝိစကီသောက်နေကြသလို မုဆိုးကြီးစောတာလူးသည် လည်း သူ့ညွှယ်အိတ်အတွင်းမှ ကွမ်းလာထုပ်ကိုယူ၍ စားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝိစကီမုလင်းစာဖတ်ပြီး ကုန်သွားသလို မုဆိုးကြီးစောထွန်းရွှေ ကွမ်းနှစ်ဖာမက စားပြီး သွားချေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ

ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

‘ရွှစ်... ရွီးလ်’

‘ဟာ... သေနာကောင်ငှက်ဆိုး’

ကျွန်တော်တို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့စဉ် ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍ ပျံသန်းအော်ဟစ်သွားသည့်ငှက်ကောင်ကို သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီးစောတာလူးက ကျိန်ဆဲလိုက်လေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြုံးမိသေးတော့၏။

‘သည်ငှက်ကောင်အော်လို့ ဘာဖြစ်မှာတုန်း ဖထိရယ်’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်သေး၏။ သည်တွင် မုဆိုးကြီးစောတာလူးသည် ကျွန်တော့်ကိုစွေကြည့်စာချေပြီး-

‘ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း ဆရာပိုက်ရယ်၊ ငါတော့ သည်စနေ လှည့်ပြန်ချင်ပြီကွာ၊ သည်တောဝင်ဝင်ချင်း လက်ဝဲရစ် နှယ်ပင်တွေ့တယ်၊ ခုလည်း ငှက်ဆိုးကောင်က ခေါင်းပေါ်ကနေ အော်ဖြတ်ပျံသွားတယ်’

‘ကဲပါ ကိုပိုက်ရယ်၊ ဖထိ ဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့’

သို့ ဝင်ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မုဆိုးကြီးစောတာလူးက သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ကာ-

‘ဆရာလင်း သဘောပေါက်လွယ်တယ်၊ နို့ဖြင့် ငါတို့ ညှည့်ပြန်ကြတာပေါ့’ လို့ပြောပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်လေသည်။

ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဖထိနောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

သို့ မုဆိုးကြီးစောတာပုက လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့် ခဲ့လေသည်ဆိုပေမည် ကျွန်တော် သတိထားမိသည်မှာ လမ်းလွှဲ လေပြီ ဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့် 'ဖထိ လာလမ်းမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်' လို့ ပြောလိုက်၏။

'ဘာလိုမဟုတ်ရမှာတုန်း၊ ဆရာလေးတို့ အမှတ်မှား ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါလာခဲ့တဲ့လမ်း ငါ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့'။

သို့လိုပြောလာသည့် မုဆိုးကြီးစောတာလူးကို ကျွန်တော် မှားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် လင်းမြင့်လှိုင် ဘက်လှည့်ကာ-

'တကယ်ပဲ ဖထိမှန်လား၊ ကျွန်တော် မှန်လား ကိုလင်းကော ဘယ်လိုထင်သလဲ' လို့ မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိလုပ်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေလေ တော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း မုဆိုးကြီးစောတာ လူးနောက်သာ မျက်ခြေမပြတ် တောတိုးလိုက်လျှောက်သွား တော့၏။

ထိုသည်ကြားမှ မုဆိုးကြီးစောတာလူးသည် ကျွန် တော်တို့ အမြင်မှပျောက်သွားတော့၏။ ဘယ်ရောက်သွားလေ သည်မသိ။ လမ်းစပျောက် ခြေရာပျောက်လေပြီ။ လင်းမြင့်

လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်လုံးပြုံးပြုံး၊ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလေ၏။

'ဖထိ ဘယ်ရောက်သွားပလဲ မသိဘူး၊ ဘာမှအလှမ်း ကွာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မျက်ခြေပြတ်သွားရတယ်လို့ဗျာ'

'ဘာမှ မျက်ခြေမပြတ်လောက်ပါဘူး၊ ရှေ့က ချုံနွယ် ပင်နောက်ကို တိုးထွက်လိုက်ချေဗျာ၊ ဖထိ သွားစရာ သည်လမ်း ပဲရှိတာ'

သို့ဆိုသလို ပြောလေသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ထို ချုံပုပ်နွယ်ပင်အတွင်း- တိုးဝင်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ချုံပုပ်ပင်၏ရှေ့ဘက်ခြမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ထွက်လာသည့် နောက်ဘက်ခြမ်းသည် နေရာ အနေအထား ပုံသဏ္ဌာန် ကွာခြားလွန်းလှချေ၏။

ရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင် ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ရှိ၏။ အောက် ခေါင်းရှုပ်၏။ ပင်လုံးဖြောင့်၊ ပင်လုံးရှည်သစ်ပင်တို့ ကျိုးတိုး ထွက်လာလျှင်ရှိ၏။ ကျွန်တော် ယခုထွက်လာသော ချုံနွယ် ပင်နောက်ဘက်တွင်မတော့ အောက်ပေါင်းရှင်း ပင်လုံးရှည်တို့ မြောက်မြားစွာ ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။ ထိုအပင်တို့ကြားမှ လမ်း မြောင်လေးသည် ဖြူးလို့နေချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် မတိုင်ပင်ဘဲနှင့် ထို လမ်းမြောင်လေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြလေ သည်။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ပြောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကပ္ပာဇာသီပင် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ရန် ချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း အလိုက်တသိဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်၏နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေလိုက်မိ၏ဆိုငြား လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကိုတော့ဖြင့် အရေးပေါ်ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ မောင်းတင်လိုက်၏။

‘ချောက်’

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်း၍ဖြစ်မည်။ နားဆတ်သော ပြောင်ကောင်က ချုံပုပ်ပင်တစ်ခု၏ အရွက်အညွန့်တို့ကို စားနေရာမှ ခေါင်းသည် ဆတ်နေသည်လားဟု ပြီး နားရွက်အစုံတို့ ထောင်မတ်လာချေလေ၏။

‘ပစ်လေ ကိုလင်း’

သို့အခြေအနေသည် ပစ်ကွင်းကောင်းဖြစ်လေခြင်းကြောင့် သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒိန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း လက်မနှေး။ လက်မှန်းတည့်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပြောင်သည် မြေပြင်သို့ တွဲလဲကျသွားတော့၏။

‘ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က ချီးကျူးလိုက်လေပြီး ပြောင်သေ

ရှိရာသို့ သွားမည်လုပ်လေသည်တွင်-

‘သွားစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ဖထိကို ပြန်ရှာကြမယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ သည်ပြောင်ကောင်ကို လာ အသားဖျက်ကြတာပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်တစ်ကောင်ရပေပြီပဲ။ တောတိုးအမဲလိုက်ရန် မလိုတော့ချေပြီပဲ။ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က သို့စီစဉ်လေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ မကြာလိုက်သော အချိန်ကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ချုံပုပ်ပင်ကြီး၏တစ်ဖက်သို့ ရောက်လာကြ၏။

ချုံပုပ်ပင်ကြီးတစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကွာခြားလွန်းလှပါစလား။ ချုံပုပ်တစ်ဖက်ရှေ့ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်၏စိတ်သည်လည်း ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားရင်း လွမ်းဆွေးသလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဖထိကိုတွေ့ဖို့ ဘယ်ဘက်ကို လိုက်ကြသွင် ကောင်းလေမလဲ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသံကြားလေမှ ကျွန်တော် အသိစင်လာရ၏။

ထိုနေရာထုတ်ဝိုက် လမ်းမြောင်းမရှိလေခြင်းကြောင့်

ကျွန်တော်တို့အတွက် ခက်ခဲနေခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘လာဗျာ... စမ်းကြည့်တာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ညာဘက်သို့လှည့်
တောတိုးလျှောက်သွားတော့၏။ သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဝါးသုန်း
တောတစ်ခုသို့ ရောက်လာတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ဝါးသုန်းတောအစပ်တွင် မုဆိုးကြီး
စောတာလူးကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

မုဆိုးကြီးစောတာလူးသည် ခွေခွေလေး လဲနေလေ၏။

‘ဖထိ... ဖစိ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

ကျွန်တော်က ပွေ့ထူလိုက်၏။

‘တောကြောင်နောက်လိုက်ရင်း လဲကျသွားတော့ ဒူး
မျက်သွားလို့ ပြန်မထနိုင်ဖြစ်နေတာလေ’

‘ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့’

ကျွန်တော်တို့သည် မုဆိုးကြီး စောတာလူးကို ဖေးက
တွဲ၍ ပြောင်သေရှိရာသို့ ပြန်သွားရန်အလို့ငှာ ချုံပုပ်ပင်ကြီး
ရှိရာသို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ချုံပုပ်ပင်ကြီးနား ရောက်လာသည်တွင် ကျွန်တော်က
ရှေ့မှ လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးကြီးစောတာလူးကိုဖေးမရင်း
နောက်မှ ချုံနွယ်ပင်ကို တိုးဝင်ဝင်လိုက်ကြ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပြောင်သေကြီးရှိရာသို့
ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘ဟင်’

ပြောင်သေ၏ ပေါင်တစ်ချောင်း မရှိတော့ပါလား။
ဧည့်သူ ခုတ်ဖြတ်သွားပါလိမ့်။ ပြောင်သေ၏ ဒဏ်ရာကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် သားရဲကောင် ကိုက်ဖဲ့ဆွဲသွားခြင်းမဟုတ်။ လူ
တစ်ယောက်က ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ယူသွားပုံရချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ပြောင်ကောင်၏ အနားတစ်ဝိုက်
တွင် ခြေရာကျန်လိုကျန်ငြား ရှာကြည့်နေလေ၏။

‘သည်မယ် တွေ့ပြီ ခြေရာ’

လင်းမြင့်လှိုင် ခေါ်ပြသည့်ခြေရာကို မြင်လိုက်သည်
နှင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားတော့၏။ မဖြစ်နိုင်တာ
ချည်း။ ခြေရာက ခပ်သေးသေးရယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်
ခြေရာ၊ သို့တည်းမဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက်၏ခြေရာ ဖြစ်နိုင်
၏။

‘ဘယ်လိုသဘောရလဲ ကိုလင်း’

‘မှန်း... ပြောရခက်တယ် ကိုပိုက်၊ ခြေရာဦးတည်တဲ့
ဘက်က ဟောဟိုက ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်နားပေပဲဗျ’
ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောပေါ်မှ ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်
တို့ လှမ်းကြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောခြင်းဖြစ်၏။

‘ရှိစေတော့ဗျာ... သူ စားချင်လို့ယူသွားတာပဲ၊
ကျွန်တော်တို့လည်း ပြောင်ကြီးရဲ့ပေါင်တစ်ချောင်းလောက်ပဲ
ထူနိုင်မှာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ ဗဟုတိတာပေါ့ဗျာ၊ နို့ပေမခင်လို့ သည်
ခြေရာရှင်က သူဖြတ်ယူသွားတဲ့ ပြောင်ပေါင်တစ်ချောင်းစာ
လောက်တောင် အလေးချိန် ရှိမည့်ပုံမပေါ်ဘဲ ဘာကြောင့်
သည်ပြောင်ပေါင်တစ်ချောင်းကို ထမ်းယူသွားနိုင်ရတာလဲဗျာ
ဒါကို စိတ်ဝင်စားလို့ပဲပေါ့’

‘ဒါက ကိုလင်းရယ်၊ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လို့
နေမပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး-
‘သည်နားက ခြေရာတွေကိုလိုက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ သည်
နေရာကို တစ်ယောက်တည်းလာသွားတာ၊ တစ်ယောက်တည်း
ထမ်းပိုးသွားတာ’

‘နို့ဖြင့်လည်း လိုက်ကြည့်မလား’

‘အင်း’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုခြေရာရှင်နောက် လိုက်
သွားကြတော့၏။

‘ငါတော့ သင်္ကာမကင်းချင်ဘူးကွာ၊ လှည့်ပြန်ကြ
လျှင် ကောင်းမယ်၊ ငါ့သဘောပြောရလျှင်ဖြင့် မရိုးသားဘူး
ထင်တယ်’

သို့ဆိုသလို မုဆိုးကြီးစောတာလူးက ပြောလေ၏။

‘ဖထိက ဘယ်လိုတွေ တွေးထင်လို့တုန်း’

ကျွန်တော်က သွားလာရင်း မေးလေ၏။

‘သည်ခြေရာရှင်က လူသားတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်
ဘူး’

အလိုလေးဗျာ... မုဆိုးကြီးစောတာလူးတစ်ယောက်
ဘယ်လိုအတွေး ဝင်နေပါလိမ့်။

‘ဖထိရယ်... တလွဲတွေ တွေးမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့
ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်အောက်ရောက်လျှင် ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်နား
တစ်စတစ်စ နီးကပ်လာတော့၏။ အောက်ခြေတွင် ချုံပုပ်နွယ်
ပင်တို့ ရှိလေသဖြင့် ထိန်ပင်ကြီး၏ အပင်ခြေရင်းကိုတော့ဖြင့်
မြင်ရခြင်းမရှိပါချေ။

ထိန်ပင်နှစ်ပင်ရှိ ကြောအခြေသို့ ထွက်သည်တွင်-

‘ဟ... ကိုလင်း... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ’

အရပ်သုံးပေခန့်သာလျှင်ရှိမည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်
၏။ လွန်မင်းစွာ အရပ်ပုသူဟု ပြောရချိမ့်မည်။ သက်ကြီးကျပု
ဆိုပေမင့် အရိုးအဆစ်တို့ ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်းရှိပုံရ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ပြောင်ကြီးရဲ့ပေါင်တစ်ချောင်းယူသွား
တာ သူ ဖြစ်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွားသည်လား မမြင်သည်လား
တော့ဖြင့်မသိ။ ထိုလူပုသည် တောင်ကြောပေါ်တက်သွား
လေ၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ မတ်စောက်စောက်ဖြစ်နေ

သည့် တောင်ကြောပေါ်သို့ မြွေတစ်ကောင်လို သွက်လက်စွာ တက်သွားလေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်ပင် တောင်ကြောပေါ်သို့ရောက်ရန် မနည်းကပ်ကပ် ထွယ်တက်ခဲ့ရ၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားရတော့၏။

‘ဟာ’ ‘ဟင်’

ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြား အောက်ခြေတွင် ထိုလူက ပက်လက်လန် မျက်လုံးပြူးထွက် အသက်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုလူအနားကပ်၍ အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

အနီးကပ်မြင်လေမှ ထိုလူသားသည် ပြိုဟ်သားတစ် ယောက်လိုထက် တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်နှင့် ပိုတူနေလေ၏။

မုဆိုးကြီးစောတာလူးတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ မျက်စိ မျက်နှာပျက်နေလေ၏။

‘ဘာလို့ သေရတာပါလိမ့်၊ စောကတင် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က ဖြတ်သွားတာမဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အနားရှိ ထိန်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေလေရာမှ-

‘ဟိုမယ်ဗျ...’ ဆိုလျက် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်း၍ ချိန်ပစ်လိုက်လေ၏။

ဘာကိုမြင်၍ ပစ်လိုက်မှန်းမသိလိုက်ချိန်လေးမှာပင် - ‘ဘုတ်’

မြေပြင်သို့ ပြောင်ကောင်၏ ပေါင်တစ်ချောင်း ပြုတ် ကျလာတော့၏။ အလိုလေးဗျာ... သည်ပေါင်တစ်ချောင်း ဘယ်လိုလုပ် ထိန်ပင်ကြီးပေါ် ရောက်နေပါလိမ့်။

သို့ဆိုပါလျှင် ထိုလူသေက ထိန်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျ သလေခြင်း များလေလား။

‘သည်းနားတစ်ဝိုက် သည်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်သဗျာ၊ ထဲ... ပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ’

ထိုနေရာလေးမှ ကျွန်တော်တို့သည် လှည့်ပြန်မည် အလုပ်တွင်-

‘နေဦးလေဗျာ... သည်ကိစ္စကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ထိုလူသေကို မြေမြှုပ်ရန် သတိရလိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင်ဦးဆောင်၍ ထိုလူ သေကောင်ကို တစ်ယောက်တည်း ပွေ့ယူနိုင်လောက်သည် ဖြစ်၍ ကုန်းကား ပွေ့မလိုက်မည်အပြုတွင်-

‘အီး...’ ‘ဟင်...’ ‘ဟာ...’

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ လူ သေကောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တစ်ဖက်သို့လိုန့်သွားကာ

ကုန်းထပြေးသွားလေ၏။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လွန်းလှသည်ဖြစ်ခြင်း။

တစ်ခဏတာအချိန်ပိုင်းလေးမှာပင် ကျွန်တော်တို့ မမြင်ကွယ်ရာသို့ ရောက်သွားတော့၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... ဟား... ဟား... ဟား...’

ချုံ့နွယ်ပင်တို့နောက်ကွယ်မှ အသံသေး အသံကြောင့် ဖြင့် ရယ်မောနေခြင်းသာလျှင် ကြားရ၏။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ် ဖြင့် ထိုရယ်သံကြားရာသို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်၏။

‘နာနာဘာဝကောင်ဖြစ်မယ်ဗျ၊ တွေကြသေးတာပေါ့’ သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ကြိမ်းဝါးကာ သေနတ်

မောင်းကို တင်လိုက်၏။

‘ချောက်’
သည်တွင်-

‘နာနာဘာဝကောင်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူသားစင်စစ်တစ်ယောက်ပါ’

‘ဟင်...’ ‘ဟာ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သို့နယ်ပြောရင်း ကျွန်တော်တို့ထံ လျှောက်လာသူကို မြင်လိုက်ကြသည်ကြောင့် အံ့သြသွားမိကြတော့၏။

ရသေ့ကြီး ဓမ္မပါလပါကလား။

ရသေ့ကြီး ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့ထံ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာလေပြီး နှုတ်မှလည်း ဘုရားဂုဏ်တော် ‘ကွန်ချာ’ကို ရွတ်ဖတ်လာနေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို ရွတ်ဖတ်ပြီး နောက် လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို ‘နောင်ဝေဝေ... ဝေ... ဝေ’ လိုမြည်အောင် ရိုက်ခတ်လိုက်တော့၏။

‘ရသေ့ကြီး ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာပြန်တုန်း’ ကျွန်တော်က အနားရောက်သည်နှင့် မေးလိုက်၏။

‘ကိုဝိုက်ကလည်း သိသိကြီးနဲ့လေ’ ဆိုလာတော့ ကျွန်တော် ပြုံးစိစိလုပ်နေမိတော့၏။

ဟုတ်ပါ၊ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် အချိန်ရှိသရွေ့ တရားဘာဝမှာ ပွားများနေသူဖြစ်၏။ ရွာသူသားများ၌လည်းကောင်း၊ တောတောင်များ အတွင်းလည်းကောင်း ဓူတင်ဆောက်တည်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

‘နို့... နေပါဦး ရသေ့ကြီးရယ်၊ စောစောက လူသေးလေးက တကယ်ပဲ လူသားစင်စစ်ပေပဲလား’

မုဆိုးကြီးစောတာလူးက မေးလေ၏။

‘အေး’

ရသေ့ဓမ္မပါလက သို့သာ ‘အေး’ တစ်လုံးတည်းဖြင့် စကားကို ဖြတ်ထားလေခြင်းကြောင့်-

‘ရှင်းအောင်ပြောပါ၊ ရသေ့ကြီးရယ်’ လို့ ကျွန်တော်က ပြော လိုက်တော့မှ-

‘ရှင်းအောင်ပြောရလျှင်ဖြင့် သည်တောကနေ လေး ငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာမယ် (နေရာအတိအကျတော့ဖြင့် မပြောပါချေ) လူမျိုးစုတစ်စုရှိကြတယ်။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူသား တွေက ခု ကိုပိုက်မြင်တဲ့သူလိုပဲ။ လူရယ်လို့သာပြောရတယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က အဲဒီရှိတဲ့ နေတဲ့သူတွေအားလုံး အဲလိုပဲ ရသေ့လည်း သူတို့ဆီရောက်သွားတော့ ပထမတော့ အံ့သြမိ တာပေါ့။ လူတွေမှ ဟုတ်ကဲ့လားပေါ့။ သူတို့မယ် ဘာသာ စကားမရှိဘူးလေ။ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ပဲ အသိအမှတ်ပြု ပြော ကြတယ်။ အဲ... နို့ပေမင့်လို့ မရိုင်းစိုင်းကြဘူးကွယ်။ အသဟာရ အလို့ငှာ အသားစားကြတယ် ဆိုပေမင့် သူတို့သတ်ဖြတ်စား ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ပုံသဏ္ဌာန်သားပေါ့ကွာ။ သားကောင်တွေ သတ်ဖြတ်စားကြတာကို ဝင်လုစားကြတာလေ။ သူတို့ရဲ့စွမ်း ရည်ဟာ သစ်ပင်တက်ကျွမ်းကြတယ်။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ကြ တယ်လေ။ နို့ကြောင့်လည်း သားရဲကောင်တို့ရဲ့ အစာကို ဝင် လုပြေးစားနိုင်ကြတာပေါ့။ အဲ... ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သူတို့ က လူသေလိုလည်း အတန်ကြာကြာ အသက်မရှည် နေနိုင်ကြ တယ်။ ရသေ့ အဲဒီလူမျိုးစုလေးနေရာ ရောက်တုန်းကဆိုလျှင် ဖြင့် လူသေတွေ ပုံနေတာလို့ ထင်လိုက်တာ။ ဘယ်ဟုတ်ပါ့ မလဲ။ သူတို့ဟာ ရသေ့ရောက်လာတာလှမ်းမြင်တော့ အားလုံး

ကြောင်လက်သည်းဝက် မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

က လူသေလို ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြတာလေ။ ရသေ့က အားလုံး အတွက် သရဏဂုံတင်ပေးနေတုန်း ခုလိုပဲ အားလုံး ဟာ ထပြေးသွားကြတယ်။ ရုတ်တရက်မို့ ရသေ့လည်း ထိတ် လန့်ကြောက်သွားပေမင့် စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်တယ်။ အဲ... ထူးထူးခြားခြား တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် ရသေ့အနား ဝွတ်သီးဝွတ်သပ်လုပ်နေလို့ ရသေ့လည်း သူ့ကို လက်ဟန်ခြေ ဟန်နဲ့ပဲ ပြောဆိုခေါ်လာတာလေ။ ရသေ့နဲ့ သူနေတာ ကြာပါပြီ။ အတော်လေးလည်း ယဉ်ကျေးလာတယ်။ တစ်နေ့က ရသေ့ ကျောင်းသင်ခန်းက ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာရင်း ခုလိုပြန်တွေ့ ရတာပဲလေ’

‘ဗျာ’ ‘ဟင်’ ‘အို’

ရသေ့စကားကို ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ သို့ကြောင့်-

‘ရသေ့ကြီးရယ်... နို့ဖြင့်လည်း အဲဒီလူမျိုးစုနေတဲ့ နေရာလေးကို မှတ်မိလျှင်ဖြင့် လမ်းပြပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ သွားချင်လိုက်တာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် ရသေ့ဓမ္မ ပါလသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်လေပြီး-

‘သူတို့တွေ အေးအေးလူလူနေကြပါစေ’ လို့သာလျှင် ပြောလေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အတင်းအဓမ္မ ခတောင်းဆိုကြချေ။ သို့ပေမင့်-

‘နို့ဖြင့်လည်း ရသေ့နဲ့တူတူနေတဲ့ အဲဒီလူ ရသေ့ကြီးဆီ

၈၆

ကိုပိုက်

ပြန်လာလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆုံးပေးပါလား

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလ

က-

‘ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါရဲ့၊ နို့ဖြင့် ကျောင်းသင်ခန်းလိုက် ခဲ့ကြလေ’

ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးနှင့် မဝေး လှသော ရသေ့ကြီး၏နေရာသို့ တောတိုးသွားလိုက်ကြတော့၏။

သို့ပေမယ့်လို့ ရသေ့ထံတွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးရက်နေ ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေသောငြား ထိုလူသည် ရသေ့ကျောင်းသင်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း မရှိပါတော့ချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုလူထူးလူဆန်းလေးနှင့် မတွေ့ကြရချေ။ ရသေ့ကြီး ကိုလည်း ဆက်လက်အနှောင့်အယှက်မပေး လိုတော့သဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော် ရသေ့ကြီးပြောတဲ့ အဲဒီလူမျိုးစုရှိရာကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် အရောက်ကိုရှာသွားဦးမယ်ဗျာ’

သို့ဆိုသလိုပင် လင်းမြင့်စိုင့်က ဆုံးဖြတ်ပြောလာလေ တော့သည်။

ကိုပိုက်

၁၅.၈.၂၀၀၆

လွဲမှားခဲ့သော အယူ

ကြောင်လက်သည်းတက် မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

‘ကိုလင်း ဘာပြုံးတာတုန်း၊ ကျွန်တော် ကိုက် ၅၀ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား’

လင်းမြင့်လှိုင်က နှုတ်ဖြင့်မပြော ခေါင်းညှပ်ချေ၏။ ‘ကိုလင်းရယ်... နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်နောက်ကံ၏ လိုက်ခဲ့ကြချေဗျာ၊ အပြန်လမ်းမယ် ကျွန်တော် သားကောင်တ ကောင်တော့ဖြင့် တွေ့ကိုတွေ့လိမ့်မယ်၊ ပစ်ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ’

သည်တွင် မုဆိုးကြီးစောတာလူးက-

‘ဆရာလင်းအက်က ထောက်ခံတယ်ဗျာ၊ သည် လောက် သားကောင်ပေါတဲ့တောမှာ ငါတို့ တစ်မနက်လုံး ဘာကောင်မှ မတွေ့လို့ မပစ်ရဘူးဆိုတာတည်းက သည်ကနေ ငါတို့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သားကောင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်’ လို့ ပြောလာချေ၏။

သို့အစွဲအလမ်းကို ကျွန်တော် လက်မခံလိုပေ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သားကောင်တစ်ကောင် ကို ပစ်ခတ်နိုင်ရေးအတွက် ပို၍ခြေသံလှဲလှဲလျှောက်ခဲ့တော့၏။

ပို၍ မျက်စိကို လျင်လျင်ထားခဲ့တော့၏။ နားကိုစွင့် ထားချေတော့၏။ ကျွန်တော့်အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ရန် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် စောတာလူးတို့ကို ကျွန်တော်နှင့်အတော်လှမ်း လှမ်းမှ ဆိတ်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါခဲ့ရန် မှာရလေ၏။

‘ကိုပိုက် သဘောပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က လောင်း တောင်လောင်းချင်သေးတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးကြီး စောတာလူး တို့သည် မဟူရာကြီးဝိုင်းအတွင်း အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြရာမှ တစ် နေ့ကုန် တောတိုးအမဲရှာခဲ့ကြပြီး ကံဆိုးစွာ သားကောင်မတွေ့ သဖြင့် စခန်းရှိရာသို့ စိတ်ပျက်စွာပြန်ခဲ့ကြ၏။

‘စခန်းမှာတော့ ဂျီ(ချေ)သားကြော်တွေ ရှိပါတယ်ဗျာ’ သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

‘သည်တော သားကောင်မေါ့ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လို ကြောင့် အကောင်မတွေ့တာပါလိမ့်’

‘ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ် ကိုပိုက်ရယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။ သို့ကြောင့်-

‘တစ်နေ့မကုန်သေးဘူး၊ စခန်းလည်း ပြန်ရောက် သေးတာမှ မဟုတ်တာချည်း၊ အပြန်လမ်းမှာ တွေ့နိုင်ပေတာပဲ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက်ထား ပြော လိုက်၏။ သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိလုပ်နေလေ သဖြင့်-

အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောခွေးတစ်အုပ်၏
ခံကို ကြားလိုက်သည်တွင်-

သားကောင်စာရင်းမှာ တောခွေးအုပ် မပါဘူးနော်
လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလာချေ၏။

‘သိပါတယ်ဗျာ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သိလျှင် ပြီးတာပဲလေ၊ အဲ... တစ်ခုရှိသေးတယ်၊
အတင်းကြီးသားကောင်ကို မဖြစ်မနေလည်း မပစ်ရဘူးနော်’

‘ကိုလင်း ဘာကိုဆိုလိုချင်တာတုန်း’

‘ဪ... ကျွန်တော်ဆိုလိုချင်တာ မုဆိုးတို့ထားအပ်
တဲ့ စည်းကိုဖောက်ပြီး သားကောင်ပစ်တာမျိုး မလုပ်ရဘူးနော်’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် ပြုံးပြ
လိုက်လေမိုး-

‘စိတ်ချပါ ကိုလင်းရယ်၊ သားကောင် ရကိုရမယ်
ဆိုပြီး မုဆိုးစည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ပြီး သားကောင်တစ်ကောင်
ကို ပစ်ခတ်တာမျိုး လုံးဝမလုပ်ဘူးဗျာ၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား’

‘လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလာတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှစ်ယောက်
နှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသည့် ရွှေမှ တောတိုးလျှောက်ခဲ့တော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ပျဉ်းမတောတစ်ခုသို့ ရောက်သည်
တွင် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ကျွန်တော် လှန်မင်းစွာ ပျော်သွားရတော့၏။

သားကောင်တွေ့ချေပြီ။ ပစ်ခတ်ခွင့်ရပေပြီ။

ဂျီကောင်သည် ကျွန်တော်နှင့်ဆိုပါလျှင် ကိုက် ၅၀
ခန့် လေး လိမ်မည်မဟုတ်။ ဂျီကောင်သည် ပျဉ်းမပင်အောက်
တွင် ခြေစုံရပ်လျက် အဝေးသို့ကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်ကို မြင်ဟန်မတူသည့်ပြင် ကျွန်တော်၏
သူကိုယ်သင်းနဲ့ကိုပင် ရလိုက်ဟန်မတူ။

သို့ပေမည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်တော့ ရှိချေ
၏။ ကျွန်တော်လည်း ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို အသေအချာ
ပစ်မှတ်ထားချိန်လိုက်၏။

သို့ ချိန်ထားလိုက်ပြီးလေမှ သေနတ်မောင်းတင်မထား
သည့်ကြောင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို သာသာညှင်း
ညှင်း တင်လိုက်တော့၏။

‘ချောက်’

သို့ အသံကိုတော့ဖြင့် ဂျီ(ချေ)ကောင်တော့ ကြား
ဆိုက်ဟန်တူ၏။

နားရွက်နှစ်ဖက် တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေတော့၏။

လေဖက်လေးတန်သို့ မရွံ့မရှဲ ကြည့်လာချေတော့၏။

မဖြစ်ချေပြီ။ အလွတ်ပေးလို့တော့ဖြင့် မဖြစ်။

ကျွန်တော် မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲမညစ်မီ ထွက်ပြေးသွား
နိုင်လောက်၏။

သို့ကြောင့် သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ်တွင် တင်
ထားသည့် လက်ညှိုးလေးကို ကွေးလိုက်မည်အလုပ်တွင်-

‘ကိုပိုက် မပစ်နဲ့လေ’

သို့အသံကြောင့် ပြန်၍လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်၏ပစ်မှတ် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကိုကြည့်၍ စိုးရွံ့စိတ်ဖြစ်နေပုံပင်။ သို့ကြောင့်-

‘ဘာလို့မပစ်ရမှာတုန်း ကိုလင်းရယ်’

သို့ ကျွန်တော်က မကျေမနပ်မေးလိုက်၏။

‘ရန်သူလက်က လွတ်မြောက်အောင်ပြေးလာတဲ့ သားကောင်တွေကို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းက ပစ်ဖူးလို့တုန်း၊ သူတို့တွေရဲ့ ကြိုးစားရုန်းကန်မှု စွမ်းဆောင်ချက်ရလဒ်ကို အသိအမှတ်ပြု ဂုဏ်ယူတဲ့အနေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်လေ့ ရှိလို့တုန်းဗျာ၊ ဘာလဲ... ခုတော့ကိုပိုက်က အလောင်းအစား ဆိုတော့ကာ မုဆိုးစည်းဖောက်ပစ်တော့မလို့လား’

သို့ ပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်မိတော့၏။

‘သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက ဘယ်မှာ ရန်သူလက်က လွတ်မြောက်အောင် ပြေးလာလို့လဲဗျာ၊ သူ အေးအေးလူလူရပ်နေတာလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ကို ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီး-

‘တောခွေး အလိုက်ခံရတဲ့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး၊ သူတို့သတ်ဖြတ်မယ့် တောခွေးရဲ့လက်ထဲကနေ လွတ်အောင်ပြေးလာတဲ့ ဂျီ(ချေ) ကောင်လေးပါဗျာ’လို့ ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကိုပိုက်ရယ်... အဲဒီ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို အသေအချာ ကြည့်စမ်း၊ သားမန် ဂျီ(ချေ)ကောင်လို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိမထားမိပေဘူးလား’

သို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ ထူးခြားမှု မည်သို့မျှ မတွေ့မိပါကလား။ သို့ကြောင့်-

‘ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိဘူးလေ’

‘ရှိတာပေါ့ဗျာ... ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစိုနေတယ်လေ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်သိတာပေါ့ ကိုလင်းရယ်၊ နို့ဘာထူးတာ မှတ်လို့တုန်း’

‘ခက်ပြီကော ကိုပိုက်ရယ်၊ မုဆိုးလုပ်နေပြီး သားကောင်တွေနဲ့ စရိုက်ကို သေသေချာချာ မသိသလိုပါပဲလား၊ ကိုပိုက် မသိသေးလျှင် ရှင်းပြမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘တောခွေးတွေက သားကောင်ကို အနံ့ခံပြီး လိုက်ကြတာဗျာ၊ နို့ကြောင့် သူတို့လက်ထဲက ဘယ်အကောင်မှ လွတ်ရိုးထုံးစံ မရှိကြဘူး၊ ကြည့်လေ... တောခွေးက’ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးရဲ့အနံ့ကိုခံပြီး လိုက်ကြတော့ ကျွန်တော်တို့လေ့စောရိုင်းက တောခွေးအုပ်ဟောင်သံတွေ ကြားလိုက်မိကြတော့တယ်လေ’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည်လည်း ဟုတ်ချေစွာ ကျွန်တော်တို့ တောခွေးအုပ်၏အသံ ဆူဆူညာညာ ကြားလိုက်ပေသည်။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဆက်ပြောလာပြန်၏။

ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက သူ့နောက် တောခွေးအုပ်နှင့်ခိုလှုံနေသလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး ရေအိုင်ကို ဖြတ်ဆင်းပြီးလာတာလေ။ နို့မှ သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲသွားတော့ ကိုယ်သင်းနဲ့မထွက်တော့ဘူးလေဗျာ။ အဲလို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးပြီး တောခွေးအုပ်လက်က လွတ်အောင်ပြီးလာရတဲ့ (ချေ)ကောင်လေးကို ဘယ်လိုသတ်ဖြတ် သင့်မှာတုန်းဗျာ။

‘အလိုလေး... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်သည် သာကောင်ရလိုဇော လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် လောင်းထားသည့် အနိုင်ယူလိုဇောနှင့်ကြည့်ပြီး ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို သတ်ဖြတ်လိုသည့်စိတ်အလျှင် ထားမိလေခြင်းကြောင့် ထိုသည်ကို မေ့လျော့နေခြင်းပါကလား။’

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အလေ့တကြီးနင်မူနဲ့ မခံချင်စိတ် (အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်)က ကျွန်တော်ကို အမှားဖြစ်စေတာပါဗျာ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက သတ်ဖြတ်ရန် ချိန်ရွယ်ထားသည့် ဆေးနတ်ပြောင်းကို ပြောဆိုစိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

လူယဉ်ကျေးတို့နှင့် လားလားမျှမဆိုင်လေပြီ

BURMESE
CLASSIC

သို့ပေမည်-

‘အသံကြားအရ ပြောရလျှင်ဖြင့် ဒဏ်ရာအနာတရ ကြောင့် အော်ဟစ်နေတာဖြစ်နိုင်တယ်’လို့ မီးလောင်ကုန်ရွာ သား ‘ဖညက်’က ပြောလေ၏။

‘မင်းက ဘာလို့ပြောနိုင်တာတုန်း’

ဝါးခုတ်သမားတို့အထဲမှ အသက်အားဖြင့် ၆၀ နီးကျင်ရှိ လဟာမငယ်ရွာသား ဦးအေးကြူက မေးလာ၏။

‘သည်ကောင်က သိမှာပေါ့၊ သည်ကောင် အလျင်က ဆင်ဦးစီး လုပ်ဖူးတယ်လေ’

သို့ ဝါးခုတ်သမားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလေသဖြင့် ဦးအေးကြူသည် ဖညက်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါတို့သွား ကြည့်ကြမယ်’

ပြောလေသည်ကြောင့် ဖညက်ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝါး တောမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဝါးခုတ်နေကြသည့် လူတစ်စု မှ သူတို့ သုံးယောက်သာလျှင် ထိုဝါးတောမှ ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

လဟာမငယ်ရွာသား ဦးအေးကြူနှင့် မီးလောင်ကုန်း ရွာသား ငွေးသာလျှင် ဖညက်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကွမ်းသီးမြောင်ဆင်စခန်းနှင့် နှစ်မိုင်မျှဝေးသော နေရာ တွင် ဆင်ပျိုတစ်ကောင်သည် တုံးလုံးလဲနေလျက်မှ အာခေါင် ခြစ် အော်ဟစ်နေလေ၏။ ထိုဆင်ပျိုကောင်၏ အော်ဟစ်သံ ကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တိရစ္ဆာန်ငယ်တို့သည် ခြေဦးတည့် ရှာ ပြေးလွှားကြကုန်၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိ ဝါးတောအတွင်း ဝါးခုတ်နေကြ သူတို့သည် ထိုဆင်ပျိုလေး၏ အော်ဟစ်သံကြောင့် ဝါးခုတ် နေခြင်းမှ ရပ်လိုက်ကြကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစမ်းသိလို ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဆင်ကောင်အော်သံပေပဲကွ၊ ငါတို့ဘက်ရောက်လာ လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

သို့ဆိုသလို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ဝါးခုတ်သူတစ်ယောက် က ပြောလေ၏။ ထိုဝါးခုတ်သမား ပြောလေခြင်းကို ယုံ လောက်ဟန်တူသည့် ဝါးခုတ်သမားအချို့က ထိတ်ထိတ်ပူပူ ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျန်ရစ်များသည် ဆင်ကောင်ကို ကြောက်ရွံ့နေကြခြင်းကြောင့် နေရစ်ခဲ့ကြခြင်းသာလျှင် မဟုတ်။ ဖညက်တို့အမြင်မှ ကွယ်သွားသည်၌ ထိုဝါးတောကိုစွန့်၍ ဆင်စန်းသို့ ပြန်သွားကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ဖညက်နှင့်ဦးအေးကြူ၊ ငရွေးတို့သည် ဆင်အော်သံနှင့် ဓာတ်စတစ်စ နီးလာတော့၏။

ဆင်ကောင်ရှိရာနှင့်နီးလာလေ အော်သံကျယ်လာလေ ဖြစ်၏။ သို့ပေမင့် ဆင်ကောင်ကိုတော့ဖြင့် မမြင်ရသေးချေ။ ‘ရှေ့ကောင်ကြောဘက်မယ် သေချာပြီ’

သို့ ဖညက် တွက်ဆလေသည့်အတိုင်း ဆင်ကောင်ထဲသွားနေ ထွေ့လိုက်တော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်ဗျို့... ဆင်ကောင်ရဲ့ညာခြေမယ် ငုတ်တယ်တယ်’

သို့နယ်မြောပြီး ဖညက်သည် မကြောက်မရွံ့ ဆင်ကောင်ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနေလေခြင်းကြောင့်-

‘ဟိတ်ကောင် တရင်လေး၊ သိပ်အရဲမကိုးနဲ့လေကွာတော်နေ မင်း ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်’

သို့ ပြောလာသည့် ဦးအေးကြူကို လှည့်ကြည့်လိုက်လေပြီး-

‘သည်ကောင် ငုတ်စူးဒဏ်ရာကြောင့် လဲနေရကတော့ ပြန်ထလို့ လွယ်မယ်မဆင်ဘူးဗျို့၊ ပြီးတော့ သည်ကောင်က

တောဆင်ရိုင်းကောင်မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ဆင်အယဉ်ကောင်ပါ’

ဖညက်က သို့နယ်မြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေခြင်းကြောင့် ငရွေးနှင့် ဦးအေးကြူသည် ဖညက်နောက်ကွယ်မှ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေသည့်ကြား အရဲကိုးလိုက်သွားကြတော့၏။

ဖညက်သည် ဆင်ဦးစီးလေးပီပီ ကရင်လိုအော်ဟစ်ရင်း ဆင်ကောင်ထဲ တိုးကပ်သွားတော့၏။

‘စူး’ ‘ဝူး’ ‘အူး’ ‘ဝူး’

‘စူး’

‘ကျီးလ်’

ဆင်ကောင်ခြေထောက်မယ် ငုတ်တန်းလန်း ရှိနေသေးပါကလား။ သို့ကြောင့် ဆင်ကောင် မထနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

‘သည်ငုတ်ကို နုတ်ပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် ဆင်ကောင် ပြန်ထနိုင်လိမ့်မယ်ဗျို့’

သို့ဆိုလျက် ဖညက်သည် ဆင်ကောင်၏အနားရောက်သွားသည်တွင် ဆင်တောင်ခြေဖျောင့်တွင် စူးဝင်နေသည့်ငုတ်ကို ခြေကန် ဆွဲနှုတ်ပေးလိုက်လေတော့၏။

သို့ ဆွဲနှုတ်ပြီးသည်နှင့် ဆင်ကောင်ကို ကရင်လိုဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ ပြောနေပြီး လက်ဖြင့် ကျောကုန်းကို ပွတ်သပ်ပေးလေ၏။

ဆင်ကောင်သည် သူ့သခင် ဆင်ဦးစီးရယ်လိုထင်ကာ

ငြိမ်ခံနေလေတော့၏။

သည်တွင် ဖညက်သည် ထိုဆင်လေးနားမှ ရုတ်ခြည်း ပြေးထွက်သွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံပုပ်ပင်တို့ကြားမှ အလေ့ ကျပေါက်လျက်ရှိသည့် မြေပေါက်ပင်ငယ်တို့၏ အရွက်များကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ခူးလိုက်လေပြီး ဆင်ကောင်ထံ ပြန်လာလေ၏။ ဆင်ကောင်၏ ငုတ်စူးဒဏ်ရာနေရာကို ထိုအရွက်များဖြင့် ထိုး ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ဆင်ကောင်သည်လည်း သို့ပြုမှုလေခြင်းကြောင့် နာ ကျင်ခြင်း အလျဉ်းမရှိလေသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏။

ဖညက်လေးသည် ဆင်ကောင်၏ ခြေအနားကို ဆေး ရွက်တို့ သွပ်ထည့်ပေးပြီးသည်နှင့် ဆင်ကောင်၏နာမောင်းကို ပွတ်သပ်၍ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်လိုက်လေပြီ။

‘မင်းအနာ ဆေးထည့်ပြီးပြီ၊ တော်နေ မင်း ထသွား လို့ရပြီ’ လို့ သူ့စကား နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဖညက်လေး၏အပြုအမူကို လဟာမငယ်ရွာသား ဦးအေးကြူတစ်ယောက် တအံ့တဩဖြစ်မိလေတော့သည်။

ဝါးခုတ်ကွက်သို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် ဝါးခုတ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိလေသည်ကြောင့် -

‘သည်ကောင်တွေ ကြောက်တတ်ရန်ကောကွာ၊ ဖညက်လောက်မှ သတ္တိမရှိတဲ့ကောင်တွေ၊ အေး... ငါတို့

ဝါးပိုရတာပေါ့ကွာ’ ဆိုလျက် ဝါးဆက်ခုတ်လိုက်ကြလေတော့ ၏။

ဝါးခုတ်သူ သူတို့သုံးယောက်သာလျှင် ရှိသဖြင့် ထို နေရာတစ်ဝိုက်ရှိ ဝါးလုံးကောင်း ဝါးလုံးသန့်များကို လောဘ တကြီးခုတ်နေကြခြင်းကြောင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားကြ ၏။

‘ဟာ... ငါတို့ လောဘတကြီး ခုတ်မိတာကြောင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပါလား၊ လာကွာ ဖညက်၊ ငါတို့ မမှောင်ခင် စခန်းပြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်’ ဆိုလျက် ဦးအေးကြူက ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုဝါးတောမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ခါတိုင်းနေဆိုပါလျှင် သူတို့ စခန်းပြန်ရောက်ပြီးချိန် ဖြစ်တော့ ၏။

သို့ကြောင့် အချိန်ကုန်သွားသည်ဖြစ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ပြန်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ပျဉ်းကတိုး တောအစပ်သို့ရောက်ကြသည်တွင် မထင်မှတ်လောက် တော ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ရှေ့မှဦးဆောင်သွား နေသော ဦးအေးကြူသည် ခြေလှမ်းကို တန့်လိုက်လေပြီး -

‘ဟာ... ဖိုမယ် တောဆင်ရိုင်းကြီးပေပဲကွ၊ ဒုက္ခ ဝါပဲ’ ဆိုလျက် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့ စကားသည်ဝင် တုန်ယင်လို့နေချေ၏။

ဖညက်သည် တောဆင်ရိုင်းကောင်ကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ

‘သည်ကောင် မလွယ်တဲ့ကောင်ပေမယျ။ ကျွန်တော် တို့ကို အန္တရာယ်ပေးလာနိုင်လောက်တယ်’

‘ဟေ... တကယ်ပဲလား၊ တို့ သူ့ကို ရှောင်ကွင်းသွား လို့ မရနိုင်ဘူးလား၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ... ဒီကောင်ကြီး ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပေးလာလျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ’

သို့ ဦးအေးကြူက ပြောလေသဖြင့် ဖညက်က ပြုံး လိုက်ကာ-

သည်ဆင်ရိုင်းကောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့မပြောပါနဲ့၊ လွတ် အောင်ပြေးဖို့တောင် အခွင့်မသာလောက်ပေဘူးဗျ’

သို့ ဖညက်စကားကြောင့် ဦးအေးကြူနှင့် ငွေးသည် မျက်လုံးမျက်ဆံဖြူးဖြစ်သွားတော့၏။

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ပြောကြည့်ကွာ’

‘ခုလို ငြိမ်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာ ပိုကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်လိုက်လျှင် ဆင်ကောင်ကြီး က ဝါးလုံးထိုး ပြေးလာလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား’

ဦးအေးကြူက မေးလေ၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သည်ကောင် မုန်လို့နေတာလေ’
‘ဟေ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ... ဆင်ကောင်ကြီးရဲ့ နားထင်ကို ညှည့်လိုက်လေ၊ နားထင်ပေါက်ထဲက ဖြူဖြူအရည်တွေ စီးကျ နတာ မတွေ့ပေဘူးလား၊ အဲသည် ဖြူဖြူအရည်တွေက ပါးစပ်ထဲစီးဝင်နေကြပြီလေ’

‘သည်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း’

‘ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း၊ အဲဒီအရည်တွေက ပါးစပ်ထဲ ဆင်လျှင်ဖြင့် သည်ကောင်ကြီး မုန်ရည်တွေကြောင့် မူးယစ်ပြီး ခါးပွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်တော့မယ်လေ’

‘နို့ဖြင့် တို့တွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

ငွေးက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပြောလာချေ၏။

‘အခုလိုပဲ ငြိမ်နေပြီး အခွင့်အရေးလေးရလိုက်တာနဲ့ အလမ်းကို လှည့်ပြေးကြမယ်’

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကရင်လေးရယ်’

‘ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သည် အလမ်းပဲ အသက်ရှင်ခွင့်ရှိနိုင်တယ်’

သို့ ဖညက်စကားဆုံးသည်နှင့် ငွေးနှင့် ဦးအေးကြူ သည် ခြေလက်ပင် တုန်လာချေတော့၏။

‘သည်ကောင်ကြီး ဘယ်တော့စတိုက်ခိုက်လာမလဲ’

ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့်ကြားမှ မေးလာချေ၏။

‘သည်ကောင်ကြီးရဲ့ နားရွက်ကို ကြည့်နေဗျာ၊ အခု တဖျက်ဖျတ်လူးခတ်နေတာပဲ၊ အေး... အဲသည် လျှပ်

ခတ်နေတဲ့ နားရွက်ကပ်သွားပြီး လှုပ်ခတ်ခြင်းမရှိ ငြိမ်သွားမယ်ဆိုလျှင် သူ တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲလို့၊ နတ်ရော

‘သည်တော့ တို့တွေ သည်လိုပဲ အသေခံရမှာလား’

‘အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ သည်ကောင်ကြီး နားရွက်ခတ်နေတုန်းပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လတ်တစ်လောတိုက်ခိုက်လာလိမ့်ဦးမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေကို ကြည့်နေတာ၊ သူကလည်း ကျွန်တော်တို့ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ တရားထိုးပြေးလာ တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်၊ နို့ကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေဖို့ အရေးကြီးတယ်’

သို့ ဖြောက်က ပြောပေမင့် ငွေ့နှင့် ဦးအေးကြူသည် မျက်တောင်ခတ်ရမှပင် စိုးထိတ်သွားကြတော့၏။

ဦးအေးကြူတစ်ယောက် ‘ဘေးမဲ့ဆရာတော်ကြီး’ ဝုဏ်တော်ကွန်ချာကို တိုးတိုးရှေ့ရွတ်နေလေခြင်းကြောင့် ဖြောက်သည်-

‘အသံမကျယ်စေနဲ့’ လို့ သတိပေးလာ၏။

ငွေ့ကတော့မူ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျနေလေ၏၊ ဖြောက်သည် အခွင့်အရေးရချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။

သို့ရှိစဉ်-

‘ကျွီလ်’

ဖြောက်တစ်ယောက် ရွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားတော့၏။

သို့ ဆင်အော်သံတစ်ခုသည် သူတို့နောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်တော့၏။ အလိုလေးဗျ... သူတို့နောက်တွင် ဆစ်တစ်ကောင်ရောက်လို့နေပါကလား။ ထိုဆင်ကောင်သည် သူ အသေအချာကြည့်လိုက်လေသည့်အခါ သူ ဆူးနုတ်ပေးသော ဆင်ယဉ်ကောင်ဖြစ်နေချေ၏။

ထိုဆင်ယဉ်သည်လည်း သူတို့သုံးယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရာလေရာမှ သို့ အော်လိုက်ဟန်တူချေ၏။

ထိုဆင်ယဉ်ကို ဖြောက်ကြည့်နေရင်း စိုးရိမ်စိတ်ပိုလွန်သွားမိတော့၏။ ရှေ့မှ ဆင်ရိုင်းကောင်သည် သူတို့ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေပေမင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေဟန်မတူ။ သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုကိုသာ စောင့်ကြည့်နေဆဲဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူတို့နောက်မှ ဆင်ယဉ်ကောင်ကမူ ရုတ်ခြည်းတိုက်ခိုက်လာပေရောမည်။ ထိုဆင်ယဉ်ကောင်၏ နားရွက်နှစ်ဖက်သည် ငြိမ်သက်လို့ သွားချေတော့၏။ ထင်ထားလေသည့်အတိုင်း ‘ဝူး’ လို့ အာခေါင်ခြစ်အော်လိုက်သံနှင့်အတူ သူတို့ထံ ဝါးလုံးထိုး ပြေးဝင်လာချေတော့၏။

‘ဘေးကိုပြေး... ပြေး... ပြေး...’

သို့ ဖြောက်က ဦးအေးကြူနှင့် ငွေ့ကို သတိလည်းပေး သူလည်းပြေးတော့၏။

‘ဝူး’

‘ကျီးလ်... ကျီးလ်...’

‘ဂူး...’
 ‘ဘုန်း...’
 ‘ဟာ...’
 ‘ဟင်...’

ဖညက် မျှော်လင့်မထားသည့် ဖြစ်ရပ်ပါကလား။
 ဆင်ယဉ်ကောင်သည် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လေခြင်း
 မဟုတ်။ ဆင်ရိုင်းကောင်ကို ပြေး၍ စတင်တိုက်ခိုက်လေခြင်း
 ဖြစ်တော့သည်။

ဆင်နှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲကြားမှ ဖညက်တို့သည်
 ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးထွက်သွားခဲ့ကြတော့၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ဝါးခုတ်စခန်းတဲသို့ ရောက်လာ
 ကြတော့၏။

သူတို့၏ ထိတ်လန့်တကြား ပြေးလာသည်ကို ကြည့်
 ၍ စခန်းရှိ ဝါးခုတ်သမားတို့သည်-

‘မင်းတို့ အရဲကိုး ဆင်ကောင်ဆီသွားကြတာကိုး’ လို့
 ဝိုင်းဝန်း ဝေဖန်ပြစ်တင်ကြတော့၏။

သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ခုပြေးလာရသည်မှာ
 သို့ ကြောင့်ဆိုသည် ပြောပြလိုက်တော့၏။

သို့ဆိုလေတော့ ဝါးခုတ်သမားတို့သည် ပျဉ်းကတိုး
 ဘက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်တော့၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ဆူဆူညည်အသံတွေပါလား’

ဖညက်ပြောသလို ဆင်နှစ်ကောင် တိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်လောက်ချေ
 ၏။

‘ကျီးလီ’

အတန်ကြာတွင် သို့ ဆင်တစ်ကောင်၏အသံကို ကြား
 လိုက်ရပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

‘တိုက်ပွဲပြီးပြီပဲကွ’

ဖညက်က အသက်လုပြေးလာရသည်ကို မမှတ်၊
 သွားရောက်စပ်စုလိုဟန်ဖြင့် ပြောလာလေသဖြင့် ဝါးခုတ်သမား
 အားလုံးက ကရင်လေး အမှတ်သည်းခြေမရှိပါကလားဟု
 ဆင်လိုက်ကြတော့၏။

‘တကယ်လည်း ဖညက် အမှတ်သည်းခြေမရှိ။’

‘လိုက်ကြဦးမလား’ ဆိုလျက် ပျဉ်းကတိုးတော့ဘက်
 ထွက်သွားပြန်လေတော့သည်။

သို့ဆိုတော့ ဦးအေးကြည်သည်လည်း မနေနိုင်။ အနိုင်
 အရှုံး သိလိုခြင်းကြောင့် ဖညက်နောက် လိုက်သွားပြန်လေ
 ၏။

သို့ဆိုတော့ ဝါးခုတ်သမားသုံးလေးယောက်သည်
 သည်း လိုက်ပါသွားကြပြန်၏။

သို့ဖြင့် ပျဉ်းကတိုးတော့သို့ ရောက်သည်တွင် ဖညက်
 ခြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ စိတ်မချမ်းသာ
 ဖြစ်သွားရချေတော့သည်။

ပျဉ်းကတီးတောစပ်ရှိ သစ်ပင်ငယ်တို့၊ ချုံပင်ငယ်တို့ ကျိုးပြတ် ပိပြားကြေမွနေ၏။

ထိုသည်ကြားမှ အသက်ဝိညာဉ်ကင်းခဲ့နေပြီဖြစ်သော ဆင်ယဉ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆင်ယဉ်ကောင်သည် ဖညက်တို့သုံးယောက်၏ အသက်ကို သူ့အသက်နှင့်ရင်း၍ ကယ်လိုက်လေခြင်းလို့ပင် ပြောရပေတော့မည်။ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျေးဇူး တရားသိတတ်ပုံသည် အံ့ဖွယ်ပင် ဖြစ်ချေ၏။

လူယဉ်ကျေးဟုဆိုကြသော လူသားအတော်များများ သည် ကျေးဇူးရှင်တို့ကို ကျေးစွပ်တတ်ကြသည်ကို တွေ့ဖူးကြ ဖူး အတော်များများရှိသော ဦးအေးကြူသည် ဆင်ယဉ်ကောင် အတွက် လွန်မင်းစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသောဖညက်ကို ပွေ့ဖက်နှစ်သိမ့်၍ ဝါးခုတ်စခန်းသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုပိုက်

၆.၈.၂၀၀၆

ကဒွတ်မြောင်ကခြောက်လှန့်ဟန်

ကြောင်လက်သည်းဝက် မုဆိုးတတ္ထုတိုများ

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဆင်ပိုင်ကြီး စောစံကြိုင်လည်း
ဝါလာချေတော့၏။

‘ကဒွတ်မြောင်ဖျားမယ် ဆတ်ပေါတယ်ဗျ၊ အဲဒီသွား
ကြစို့’

သို့ဆိုလာသည့် စောစံကြိုင် ဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်
လိုက်သွားခဲ့ကြလေ၏။

‘ကျွန်တော်လည်း အမဲပစ်ဖူးတယ်ရှိအောင် ပစ်ချင်
တယ်ဗျာ’ဆိုလေသည့် ဒေါက်တာခင်ရွှေအား ကျွန်တော်
ဆန့်ကျင်ကို ပေးလိုက်လေပြီး မောင်းတင်ခြင်းပစ်ခတ်နည်းကို
သင်ပေးလိုက်၏။

သည်တော့ ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက်စောစံကြိုင်
နောက် မုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်အလား ရင်ကော့လျှောက်
လိုက်သွားတော့၏။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ကဒွတ်မြောင်ပေါက်
မရောက်မီနေရာလောက်တွင် မျောက်ကောင်တစ်အုပ်ကို တွေ့
လိုက်ကြတော့၏။

‘သွားရင်းလာရင်း မျောက်တစ်ကောင်လောက် ပစ်
ကြစို့ဗျာ’

သို့ စောစံကြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကြောပေါ်
သို့ တက်သွားလေသဖြင့် သူ့နောက်လိုက်သွားကြပြန်၏။

တောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်တွင် လွန်စွာမျှကြီးမား

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အမဲပစ်ရန်အလို့ငှာ
ရေနက် ကြီးဆင်စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ
တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်လေး ဒေါက်တာခင်ရွှေကို တွေ့လိုက်
သည်ကြောင့် အံ့သြမိကြတော့၏။

‘ဟ... ဘယ်လိုက ဘယ်လို သည်ရောက်နေတာ
တုန်း’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဆင်ပိုင်ကြီးရဲ့တူက ကျွန်တော့်နဲ့သူငယ်ချင်းလေး
သူ့ အလည်ခေါ်လို့ လိုက်လာတာ၊ ဟိုပိုက်တို့ကော ဘာလား
လုပ်...’

‘ဪ... မုဆိုးတွေပဲဗျာ၊ တောတောင်ထဲလာကြ
တယ်ဆိုတော့ အမဲပစ်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာရှိရဦးမှာလဲ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ဒေါက်တာ
ခင်ရွှေသည် ‘အတော်ပေပဲဗျ... ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့
မယ်’ဆိုလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အမဲပစ်ထွက်ခဲ့သည်
တွင် သူ့အားခေါ်ခဲ့ကြတော့၏။

လှသည် သစ်တစ်ပင်ကိုင်းထက်မှ မျောက်တစ်ကောင်သည် လှသံကြား၍ အခြားမျောက်များပြေးသွားသော်လည်း ထိုတစ်ကောင်သည် အလျဉ်းပြေးသွားခြင်းမရှိချေ။

‘မျောက်နာများလေလား’

မျောက်ကောင်ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ... သဗ္ဗကောင်ကြည့်ရတာ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေ၏။

‘ဘာလိုကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ’ဆိုလျက် စောစံကြိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်လေ၏။

‘ဒိန်း’ ‘ဘုတ်’

စောစံကြိုင်ကို ကြည့်၍ ဒေါက်တာခင်ရွှေ သဘောကျသွားတော့၏။ မျောက်ကောင်သည် သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ခွေခွေလေး ဖြစ်နေတော့၏။

‘မျောက်ခြီးရှည် စားကောင်းမယ်’

စောစံကြိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး မျောက်သေကောင်ကို ကောက်ထမ်းလိုက်၏။ သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောင်ကြောလေးပေါ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။ ထိုတောင်ကြောပေါ်မှ မျောက်တစ်အုပ် ဆူညံကျန်ခဲ့လေ၏။ သို့ကြောင့်-

‘ဒိန်း’

ကျွန်တော်သည် ထိုတောင်ကြောပေါ်သို့ သေနတ်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်လိုက်လေ၏။ ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သည်တွင် မျောက်ကောင်တို့အသံ ပျောက်သွားချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ တောတိုးဆင်းခဲ့ကြသည်တွင် နောက်ကျန်သစ်ပင်တို့ထက်မှ သင့်က်သစ်ကိုင်းတို့ လှုပ်ခတ်သံတရုပ်စွပ်ကြောင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်ဆိုငြား မည်သည့်အကောင်မျှ မတွေ့ပါချေ။

သို့အသံသည် ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောအောက်ရောက်သည်တိုင် ဖြစ်ချေ၏။ တောင်ခြေအောက် မြေပြန့်တွင် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းပြားလေး ထုတ်ပေးလာ သဖြင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ငုံမော့သောက်၍ ဒေါက်တာ ခင်ရွှေကို ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘တစ်ခါမှူးမျှတော့ မသောက်ဖူးဘူးဗျ။ နို့ပေမငိုလိုဆော်မယ်ဗျာ’ဆိုလျက် တစ်ငုံမော့လိုက်၏။

‘ဖိုးလံ...’

‘အာ...’

ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက် ငုံမိသည့်အရက်တို့ကို ကံပျာကသီထွေးထုတ်လိုက်လေ၏။

‘မသောက်တတ်လျှင်လည်း မသောက်ပါနဲ့လားကွာ’

စောစံကြိုင်က သိန္နယ်မြေအပြီး ဝိစကီပုလင်းပြားလေးကို သူထံမှ လှမ်းယူလိုက်တော့၏။

သို့ပေမင်္ဂလို့ ဒေါက်တာခင်ရွှေဝမ်းတွင်းသို့ အနည်းငယ်မျှသော အရက်တို့ ဝင်ရောက်သွားပြီဖြစ်တော့၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့ ဝိစကီတစ်ပြားကုန်သောက်ကြပြီး ထိုနေရာလေးမှထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက် မူးနေဟန်တူနေ၏။ လမ်းလျှောက်သည်မှာ ဒေသီဒေယိုင်ဖြစ်လို့နေချေ၏။

‘မဖြစ်ချေဘူး... ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာမယ်နားနေပြီး သည်မျောက်သေကောင်ကို မီးကင်စားကြမယ်ဗျာ၊ ကိုခင်ရွှေတစ်ယောက် ဗိုက်ထဲလည်းအဆာမရှိတော့ ပိုခံရခက်ပေမပေါ့’

သို့ ကျွန်တော် အကြံပြုလေသည့်အတိုင်း ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် နေရာလေးတစ်ခုတွင် စခန်းချနားလိုက်ကြ၏။

မနီးမဝေးတွင် ချောင်းရှိလေသဖြင့် စောစံကြိုင်က ထိုချောင်းနားသွား၍ မျောက်ကောင်ကို အရေဆုတ် ဗိုက်ခွဲအုနုတ်ကောင်လုံးလိုက် တံစို့ထိုးပြန်ယူလာလေသည်ကြောင့်-

‘ဖထိရယ်... မျောက်ကောင်ကို ကောင်လုံးလိုက် တံစို့ထိုးထားတော့ ကြည့်ရတာ မသတိဘူးဗျာ၊ တုံးတစ်ပြီးမှ လုပ်ချေပါကလား’

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို တံစို့ထိုးမီးကင်သလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် မျောက်ကောင်လည်း အသားတစ်တုံးဘဝ ရောက်သွားရတော့၏။

ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက် သစ်ပင်ကျောမီ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တို့သည် မီးပုံနားတွင် ဝိစကီသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြ၏။ သို့ရှိစဉ်-

‘အား’

ဒေါက်တာခင်ရွှေထံမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကြောင့် ကပျာကသီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဟင်’

ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်ခသီ။ ထိုနေရာလေးမှ ရုတ်ခြည်းပြေးသွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့နောက် ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ အလိုလေးဗျာ... အပြီးသန်လိုက်လေခြင်း၊ သူ့ကို ဘယ်လိုမျှ လိုက်မမီချေ။ အောက်ပေါင်းရှုပ်လေခြင်းကြောင့် ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ ပျောက်သွားလေသည်တွင် လွန်မင်းစွာစိုးရိမ်မိကြတော့၏။

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ’

သို့တကြရင်း ဒေါက်တာခင်ရွှေကို တောတိုးရှာကြရတော့၏။ အတန်ကြာ ခရီးအလွန်ပေါက်သည့်တိုင် အရိပ်

အယောင်မပြောလေနှင့်၊ ခြေရာလက်ရာပင် မတွေ့လေသဖြင့် စိုးရိမ်မှု ပိုပြင်းထန်လာကြရ၏။

သူ့ကိုလိုက်ရှာရင်း ကျွန်တော်တို့သည်ပင် ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းမသိ ဖြစ်ကြရ၏။

‘ဖထိ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘာလုပ်ရမှာတုန်း၊ ဟိုကောင်လေးကို ရှာရမပေါ့၊ သူ့ကို တွေ့လေပြီးမှ ငါတို့ အပြန်လမ်းရှာရတော့မပေါ့’

စောစံကြိုင်ပြောသည်လည်း ဟုတ်လိုနေ၏။ အရေးကြီးသည်မှာ ဒေါက်တာခင်ရွှေကို တွေ့ဖို့ပင်ဖြစ်၏။ ရောက်လိုရာ ရောက်စေပေါ့။

‘ဂူး’ ‘ဂူး’

သို့နယ်လည်း တောတိုးအချက်ပေးငြား မည်သည့်တုံ့ပြန်ထူးသံမျှ မကြားရပါချေ။

သို့ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ မျောက်ကောင်မီးကင်ထားသည့်နေရာ ပြန်ရောက်လာကြသဖြင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြမိကြတော့၏။

‘ကဲ... မထူးပါဘူးကွာ၊ မျောက်သားလည်း ကျက်လောက်ပါပြီ၊ ငါတို့ စားသောက်ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်ရှာကြတာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မျောက်ကင်သားကို ထိုင်စားလိုက်ကြလေ၏။

‘သည်ကောင် ဘာအရေးထပြီး ထွက်ပြေးသွားလဲ မသိဘူး’

‘အရက်မသောက်ဖူးတော့ အတော်မူးသွားတာ ထင်ပါရဲ့ကွာ’

သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့ တဲနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုတ်နယ်ပင်တို့ကြားမှ ချုံတိုးသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကယာကသီဆန်တံဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်၏။

‘ဟာ...’ ‘ဟင်...’

ကံသီပေလို့၊ ကျွန်တော်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို့ ထင်ထားတာ။

‘ခင်ရွှေ... မင်း ဘာလို့ ထပြေးသွားတာတုန်း၊ ငါတို့ လိုက်ရှာရင်း လမ်းပျောက်ပြီး မျက်စိလည်နေကြတာ၊ စောစောလေးကမှသည် နေရာ ပြန်ရောက်လာကြတာကွာ’

စောစံကြိုင်က ပြောလေ၏။ သည်တွင် ဒေါက်တာခင်ရွှေလည်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသူနယ် ကြောင်စီစီဖြစ်နေလေ၏။ စောစံကြိုင် အမေးကိုဖြေဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်းစစ်နေပုံရလေ၏။ အတန်ကြာလေမှ-

‘ဪ... မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ကျွန်တော်ကို ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လိုက်လို့ ပြေးသွားတော့ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်း မသိဘူး၊ ခု ဘယ်လိုလုပ် သည်ပြန်ရောက်လာသလဲမသိဘူး’ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် တစ်

ယောက်ျားနှစ်ယောက် အိပ်ပွားပါပြီ။ ကြည့်လိုက်ကြ၏။
‘အင်း... လာ... လာ... မျောက်သားကင်စားလိုက်
ချေဦး၊ ဆာနေရောပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။ ဒေါက်တာခင်ရွှေတစ်
ယောက် လွန်မင်းစွာ ဆာလောင်နေပုံရ၏။ ကျွန်တော်ရဲနားလာ
ထိုင်ပြီး အားပါးတရ ပါးလုပ်ပဲလောင်း စားလေတော့၏။

• သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ
ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ အတန်ကြာတွင် ကဒွတ်မြောင်သို့ ရောက်
လာကြ၏။

‘ဟာ’ ‘ဟင်’

အလိုလေးများ... ကဒွတ်မြောင်ပေါက်ဝတွင် မြင့်
လိုက်ရသော ဆင်ခြေရာကြောင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြထိတ်လန့်
သွားကြရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ခြေရာ၏အချင်းကို တိုင်းကြည့်
လေ၏။

‘တစ်တောင်နဲ့ တစ်မိုက်ရှိသဗျ’

‘ဟိုင်းဆင်ကြီးလေလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘သည်လောက် ခြေရာအကြီးကြီးများ၊ ဟိုင်းဆင်ပဲဖြစ်
တော့မပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်

သည် သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်လေပြီး ကဒွတ်မြောင်
အတွင်း ဝင်သွားလေ၏။ ကဒွတ်မြောင်သည် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း
ဖြစ်၏။

‘ဖထီရယ်... သည်မြောင်ဖျားမယ် ဆတ်တွေပေါ
တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

‘ဟုတ်ပါ၊ ဆရာလင်းရယ်၊ သည်မယ် ဆတ်ခြေရာ
တွေ မတွေ့ပေဘူးလား’

စောစံကြိုင်က မြောင်တွင်း ရေနန်းခြောက်နေပြီဖြစ်၍
မြေပြင်တွင် ထင်ကျန်ရစ်သည့် ဆတ်ခြေရာတို့ကို ပြလေ၏။

‘သည်မြောင်က ဆတ်ကောင်လောက်တော့ ဝင်ဆုံပါ
တယ်ဗျာ’ လိုလည်း စောစံကြိုင်က ပြောလေ၏။

မြောင်သည် အတော်ရှည်ပုံရလေ၏။ မြောင်အတွင်း
ပိုင်းရောက်လာလေ မြောင်ပေါက် ကျဉ်းလာလေဖြစ်ချေ၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ-

‘ဟာ... သည်မယ် သည်မယ်’ ဆိုလျက် စောစံကြိုင်
သည် မြေပြင်တွင်တွေ့လိုက်သည့် ဆတ်ခြေရာကို ရှာကြည့်
ရင်း အံ့သြတကြီးပြလာသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လိုက်ကြ
ရ၏။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဟိုင်းဆင်ကြီး သည်မြောင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီဗျာ သို့ ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပက်ပင်းတိုးလျှင် အခက်ပေပဲဗျာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆင်ခြေရာကြီးကိုကြည့်ပါ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ငါတို့ သည်မြောင်ကမ်းပေါ် တက်ကြစို့ဗျာ’

သို့ စောစံကြိုက်က အကြံပြုလေသဖြင့် မြောင်ကမ်းပေါ်တက်ရန် ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် ဘယ်လိုမျှမဖြစ်နိုင်မှန်း သိလိုက်ကြတော့၏။

‘မြောင်ကမ်းမတ်စောက်စောက်ကြီးအပေါ် ဘယ်လို တက်ကြမှာတုန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်ပါ... နို့ဖြင့် လှည့်ပြန်ကြစို့ဗျာ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘မလိုပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြမယ်ဗျာ...’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင် စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားမသိ။ ဟိုဆင်ကြီး၏ ခြေရာကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မြောင်တွင်းမှာ

နိုင်ပေသည်ကို သိနိုင်ပေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း ကိုလင်းရယ်၊ သည်လောက် ဦးတုံးဆင်ကြီးနဲ့ မြောင်ထဲမယ် ပက်ပင်းတိုးပါပြီတဲ့၊ ဘယ်လို သုပ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်တွေအားကိုးနဲ့တော့ မပြောပါ ဗျာ၊ တစ်ယောက်တစ်ချက် ပစ်ခွင့်ရရုံနဲ့ ဆင်ကြီး လဲပြီမသွား ခင်လောက်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်စီ ပစ်ခွင့်မရမီ ဆင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘဝပြောင်းပေးနိုင်တယ်နော်’

သို့ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ထောင်ရယ် ရယ်လိုက်လေပြီး-

‘ဟိုင်းဆင်မဟုတ်လို့ပေါ့ဗျာ’ လို့ပြောလာလေသဖြင့် ကိုလင်းရယ်... ဆင်ခြေရာကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်၊ ခြေရာ ဆက်လတ်ကြီးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဝင်သွားပုံပါဗျာ’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော် ရှေ့ကသွားမယ်ဗျာ၊ ကိုပိုက်တို့ ကျွန်တော့်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်ခဲ့ကြပေတော့’

‘ဟင်း’

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုမျှ ခြာမရပါကလား။ ဦးတော့ ကျွန်တော့်ကို သွေးနည်းသူလို့ ဆင်မခံနိုင်၊ သို့ကြောင့် ‘ကိုလင်းသဘောဗျာ’ လို့ ပြောလိုက် ဆပြီး ကျွန်တော်သည် စောစံကြိုက်နှင့် ဒေါက်တာခင်ရွှေဘို တို့နဲ့ ပြန်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်သွား

ကြတော့၏။ ရှေ့ဆက် သိပ်မလျှောက်လိုက်ရချေ။ ဆင်ကြီးနှစ်
တန်းတိုးလေတော့၏။

‘ဟာ... ကိုလင်း... ကိုလင်း’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ဟိုင်းဆင်ကြီး
ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အလျဉ်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း
မရှိချေ။ မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့လက်တွင်းရှိ
သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်လေ၏။

ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း၊ သည်လောက်ကြီးမားသည့်
ဆင်ကြီးကို လွယ်လွယ်နှင့် လှဲနိုင်ပါ့မလား။

‘ချောက်’

‘မလိုအပ်ပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်၊ ကျွန်တော် ကျည်တစ်
တောင့်နဲ့တင် လုံလောက်နိုင်ပါတယ်’

ကျွန်တော့်သေနတ်မောင်းတင်သံကို ကြား၍ သို့ လင်း
မြင့်လှိုင်က ပြောလာ၏။

‘ဒိန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ပစ်လိုက်
လေခြင်း ဖြစ်၏။

‘အလိုလေးဗျာ’

အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။ ဟိုင်းဆင်ကြီးသည်
လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ချက်ကြောင့် ခွေလဲသွားတော့၏။

မြေပြင်သို့ ဟိုင်းဆင်ကြီး လဲပြိုသွားသည်နှင့် မယုံ

င်လောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲမှုတစ်ခုကြောင့် ကြက်သီးများ
ထဲသွားမိတော့၏။ မဖြစ်နိုင်တာဟု ပြောလို့မရတော့ချေ။
ကံမြင်ကိုယ်တွေ့ပေပဲကိုး။

ဒေါက်တာခင်ရွှေဆိုပါလျှင် တောအတွေ့အကြုံလည်း
လေးခြင်းကြောင့် ရွှေနီမင်းစွာ အံ့သြနေတော့၏။

‘ကိုလင်းရယ်... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိလိုက်တာ

မြေပြင်တွင် ခွေခေါက်လဲကျသေဆုံးနေသည့် ‘ဆတ်’
ဆင်ကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်က မေးလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော် မြေပေါ်မှာတွေ့လိုက်တဲ့ ဆင်ခြေရာကြီး
အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ သည်မြောင်ပေါက်ထဲ ဝင်
ဆွဲနေရာမှန်းသိကတည်းက ဒါ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးဆိုပြီး
သိရောက် ဝင်လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ သည်မြောင်ထဲမှာ ဆင်ကြီး
ရော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့ပြန်တော့ ကျွန်တော် ကွင်း
ထဲကွက်ကွက် သဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ။ ကိုပိုက် စဉ်းစား
ညှိလေ၊ သည်မြောင်က ဆတ်ကောင်တောင် ဝင်ဆုံပါ
ဘူးဆိုတဲ့ အနေအထားလေ၊ ဟိုင်းဆင် ဘယ်လိုလုပ် ဝင်နိုင်
လဲ၊ အဲဒီလိုသိလိုက်ကတည်းက ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်သွားပြီလေ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ရှင်းပြလေမှ သဘောပေါက်သွား
တော့၏။ လှည့်စားခြောက်လှန်မှုကို ခံလိုက်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

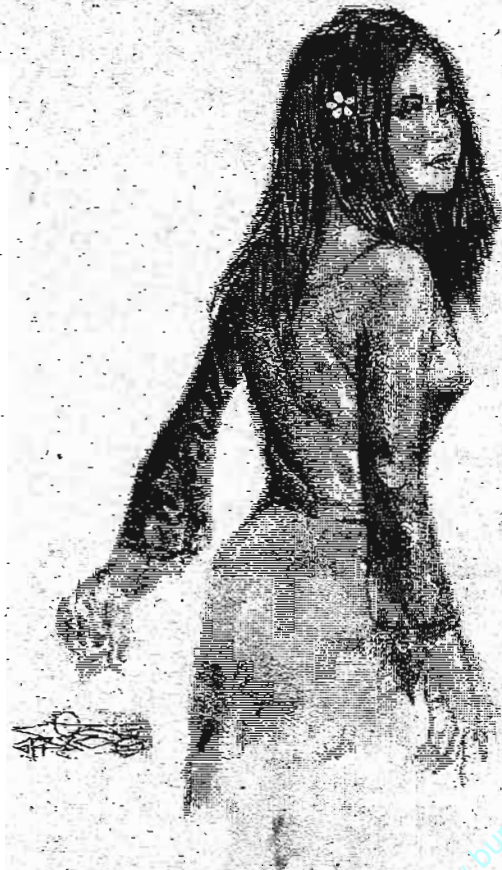
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆတ်ကောင်သေကြီးကို
ထမ်း၍ မြောင်ပေါက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဟောသည်မယ် တွေ့တယ်မဟုတ်လား” လို့ လင်း
မြင့်လှိုင်က မြောင်ပေါ်ထိပ်တွင်တွေ့ရသည့် ဆတ်ကောင်ခြေရာ
ကို ပြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့အဝင်တုန်းက တွေ့လိုက်ရသည့်
တစ်ကောင်နှင့် တစ်မိုက်ခန့်ရှိ ဆင်ခြေရာသည် ပြောင်ခြေရာ
ဖြစ်လို့နေပါကလား။

ကိုရိုက်

၆.၈.၂၀၀၆

ထင်ယောင်စိုးတဝါး အိပ်မက်လေလား

ကြောင်လက်သည်းခွက် မဆိုးဝတ္ထုတိုများ

မသိချေပြီ။ တောအုပ်တောစိုဖြစ် ခြင်းကြောင့် အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိလေသဖြင့် ပို၍ပင်စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် နာရီပတ်လှေပတ်ထ မရှိခြင်းကြောင့် မည်သည့်အချိန်ရှိပြီကိုမသိပေမည် ညနေစောင်း သုံးနာရီ လေး နာရီခန့်လောက်ရှိပြီကိုတော့ဖြင့် တွက်မိလေ၏။

သည်တော သည်တောင်သည် ကျွန်တော်နှင့် စိမ်းလေ ခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတော့ ရှိချေ၏။ သို့သော် သည် ထက်ပို၍ အမှောင်ထုရောက်မလာခင် သစ်ခုတ်ဝါးသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြားသဘောဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့တော့၏။

ကျွန်တော်တွင် အားကိုးရာ အဖော်ကောင်း သေနတ် ကျည်အပြည့်ပါလာ၍ တော်ပေသေးတော့၏။

‘ပူး’

‘အူပူး’

အလိုလေးဗျာ... ဆင်အော်သံပါကလား။

တောဆင်လား၊ အိမ်ဆင်လား မသိချေ။ ထိုအသံသည် တောင်ကြောအရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်းမှ အသံဖြစ်သည် ကြောင့် တစ်နေရာမှ ပုန်းကွယ်နေရန်စဉ်းစားမိသော်လည်း တောဆင်ရိုင်းဖြစ်နိုင်ခြေများသည်ကြောင့် တောင်ကြောဘက်သို့ တိုးဆင်းလိုက်တော့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်

ဆင်သေမြောင်များ တောင်ကြောပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် လူချင်းကွဲကြခြင်းဖြစ်၏။

သည်တောသည်တောင် လာနေကျမဟုတ်သော်လည်း ဆင်ခေါင်းကြီး ကိုခင်မောင်မြင့်နှင့် တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးသည်။ အမှတ်ထား၍ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လူတော်ဦး လုပ်ကာ လမ်းပြမခေါ်ဘဲ ထွက်ခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ လူချင်းကွဲကြခြင်းဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တော့ဖြင့် ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေလေသည်မသိ။

ဆင်သေမြောင်ပါရယ်လို့ တွက်ကာ စမ်းစာဝါးခံလာခဲ့ရာမှ ‘ဒါ၊ ဆင်သေမြောင် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆင်သေမြောင်ဆိုတာ ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူး’လို့ ပျားဖွပ်သမားတစ်ယောက်က ကြောင့် ကျွန်တော်သည်ပင် ထိတ်လန့်သွားတော့မိခက်ချေပြီ။

ပျားဖွပ်သမားစကားကြောင့် မည်သည့်အကူအညီမတောင်းလိုက်ရသည့်ပြင် ကျွန်တော်၏ အမှတ်တမဲ့နိုင်ကြောင့် ပျားဖွပ်သမားသည်ပင် ဘယ်ရောက်သွားလေသည်

မြောင်လေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

သည်မြောင်အတိုင်း စုန်ဆင်းပါလျှင် ချောင်းတစ်ခုခုသို့ ရောက်နိုင်၏။ ယခုလို ညနေခင်းအချိန် တောင်ကြောပေါ်တွင် ရှိနေခြင်းထက် ချောင်းတွင်းရှိနေခြင်းက ကျွန်တော်အတွက် ပို၍အဆင်ပြေလောက်သည်ကြောင့် ထိုချောင်းလေးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့တော့၏။

(နောင်မှ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ တောင်ကြောပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ရှာကြသော ဆင်ခေါင်းကြီးခင်မောင်မြင့်တို့ စီးလာသော အိမ်ဆင်ဟု သိရ၏)

ကျွန်တော်သည် မြောင်လေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ ရေမရှိသော ချောင်းကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာ၏။

မြောင်တွင်းမှာထက်စာလျှင် ချောင်းတွင်း၌ အလင်းအတော်အတန်ရှိနေသေး၏။

မြောင်ပေါက်မှထွက်၊ ချောင်းရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်ထွက်လာသော မြောင်ဘက်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင်မူ သစ်ကြီးဝါးကြီးအနည်းငယ်မျှသာရှိပြီး ဝါးတောဟူ၍ ပြောရလောက်အောင် ဝါးပင်တို့သာ ရှိချေ၏။

‘ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...’

‘ဖြောင်း... ဂျတ်... ဖြောင်း...’

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှ အသံကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်သွား၏။

ဝါးဒုတ်သမားတွေရှိရာ သွားလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်နေရာရောက်နေသည်၊ ဆင်သေမြောင်ဘက်သို့ ဘယ်လိုသွားရမည် မေးစမ်းရနိုင်တော့မည်။

သို့မဟုတ်ပါမူ သူတို့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ ဘစ်ညတာ အိပ်ခွင့်တောင်းရပေမည်။

တောတောင်ကြီးအတွင်း တစ်ယောက်တည်း ညအိပ်စခန်းချခြင်းထက်တော့ဖြင့် ပိုသင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သွက်လက်သောခြေလှမ်းချားဖြင့် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း ဝါးတောအတွင်းသို့ သွားလိုက်တော့၏။

ဝါးဒုတ်သံကို နားစွင့်ရင်း တောတိုးခဲ့ရာမှ ဝါးတောအတွင်းပိုင်းသို့ အတော်ကလေးရောက်ခဲ့သည်ကို နောင်မှ သိရတော့၏။

ထို နောင်မှသိရခြင်းကြောင့် နောင်စာရမိပြန်ပေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် တောအတွေ့အကြုံရှိသော်ငြား အမှတ်တမဲ့နိုင်မှု၊ စိတ်လောမူကြောင့် ‘ကျားကြောက်၍ ရှင်ကြီးကိုးရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုး’ အဖြစ်မျိုး ကြုံရလေ၏။ ချောင်းထဲမှ ခမ်းတဝါးဝါးသွားနေလျှင် အကူအညီပေးနိုင်မည့်သူတစ်ယောက်သောက်နှင့် တွေ့နိုင်သော်လည်း ယခုတော့မူ ဝါးဒုတ်သမား

တွေနိုး တောတိုးခဲ့ရာမှ လမ်းမှားရင်းလမ်းပျောက် ဆိုသလို ဖြစ်ရလေ၏။

အမှောင်ထုကလည်း ရောက်လာသည်ကြောင့် စစ်တဝါးဝါးမှသည် မျက်ကန်းတောတိုးဘဝ ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။ တကယ်တော့ ဝါးခုတ်သံသည် ငဲတာ၏လှည့်စားမှုဖြစ်၍ ကျွန်တော် တောခြောက်ခံရခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။ ကဲ... ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ကိုယ့်လက်တွင်ရှိသော သေနတ်ကိုပင် အဖော်ပြု ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရပေတော့မည်။

သို့သော်ပြန်တော့ ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာ ရှာရပေမည်။

ဝါးတောဆိုပေမည် အောက်ဝေါင်းရှင်းလှသည်မဟုတ်။ တောဆင်ကောင်တို့၏စားကျက်ဖြစ်၍ ဝါးပြိုဝါးလဲ ဝါးထွက်ဆင်ချေးတို့ ဗရုပျိုနေ၏။ ကြွေကျနေသော ဝါးရွက်ပုပ်တို့ကြောင့် အနံ့အသက်ပင် မကောင်း။

ကျွန်တော် သစ်ပင်ပေါ်တက်အိပ်မှ ဖြစ်ချေမည်။ သို့တက် အိပ်စရာ ခွဆုံကောင်းကောင်း အကိုင်းအခက်ကောင်းကောင်းသစ်ပင်လည်း မရှိချေ။ ပင်လုံးဖြင့် အကိုင်းအခက်သော သော၊ ကျွန်းပင်တို့သာ ရှိချေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် လတ်တစ်လောက်စွာကြော့ လမ်းစရှာခြင်းအလုပ်ကိုရပ်လိုက်ပြီး ညအိပ်စခန်းချရန် သစ်ပင်

ကောင်းကောင်းတစ်ပင်ကိုသာလျှင် အလေးထားရှာရတော့၏။

သည်တွင် မီးရောင်လဲ့လဲ့ တွေ့လိုက်သောကြောင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ဝါးခုတ် သစ်ခုတ်သမားတို့၏ စခန်းတဲဖြစ်မည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားလိုက်၏။

သို့ ဝမ်းသာအားရသွားနေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်ကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားရပြန်၏။

တော၏လှည့်စားမှုဖြစ်နေဦးလေမလား။ ဘုရား... ဘုရား... သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားစစ်စစ်တွေ ဖြစ်ပါစေ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းသည့် တစ်ဝက်မှန်၍ တစ်ဝက်မှားနေလေ၏။

ဝါးခုတ်သမား၊ သစ်ခုတ်သမားတွေလည်း မဟုတ်။ နာနာဘာဝ ကျတ်ကောင်တွေလည်း မဟုတ်။ မိသားစုသုံးဦး နေထိုင်ကြသော တောင်ယာတဲ ဖြစ်လေတော့၏။

အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ တောင်ယာတဲကို လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့သူတွေ အတော်များပြီကွယို၊ မောင်ရင်လိုပဲပေါ့၊ ကျုပ်တို့က အလိုလူမျိုးတွေကို မျှော်နေရတာလေ’

‘ဗျာ’

ထိုသူ့စကားက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

‘ဪ... သည်လိုပါ။ ကျုပ်တို့တဲက တောထဲမှာဆို တော့ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတယ်လေ၊ ကျုပ်သားလေး ဆိုလျှင် အမြဲတမ်း ဧည့်မျှော်နေရှာတာ’

‘နို့ဖြင့်လည်း ကလေးကို ဘာလို့ခေါ်ထားရတာတုန်း’

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ကျုပ်တို့နို့အတူ တူခေါ်မထားလို့ ဘယ်မှာထားရမှာတုန်းဗျ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကလည်း ကစားဖော်နဲ့ တော တောင်ထဲမှာ နေနေရတဲ့ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးနောင်ရေးအတွက် စိတ်ပူစိတ်လေးလို့ ပြောလိုက်မိတာကိုး’

‘ခင်ဗျားတို့က တစ်ရာသီ တောင်ယာလာလုပ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှလှိုဗျာ တောင်ယာလုပ်ငန်းတွေလုပ်ပြီးလို့ ရှိလျှင် ရွာပြန်နေကြမယ်ပေါ့’

သို့ ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူနှင့်အနီးဖြစ်သူသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားကာ-

‘ရွာပြန်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ပြန်မဖြစ်လို့ပေါ့’ လို့ ပြိုင်တူ ပြောလာ ကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုကြောင့်တုန်းဗျာ’

‘ရွာက လက်မခံလို့ပေါ့’

‘ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာချည်း၊ ခင်ဗျားတို့မိသားစုကြည့် ရတာ ရိုးပုံရိုးပန်းရယ်၊ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ သူပုန်သူကန်လည်း

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘နို့ဖြင့် ဘာကြောင့်တုန်း ပြောပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာရှိလျှင် ကူညီရတာပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် သူတို့လင် ဓယားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကိုယ် စီခေါင်းခါပြုကြလေ၏။

နောက် ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်လာကာ-

‘ကဲ... မောင်ရင် ကျုပ်တို့တွေက စားစရာတော့ဖြင့် မတည်ခင်းနိုင်ပေမင့် အိပ်စရာတော့ဖြင့် ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဟို ကွပ်ပျစ်မယ်အိပ်ချေ’ ဆိုလျက် တဲထောင့်နေရာလေးကို လှမ်း ပြလေ၏။

ဝါးဖြင့်ရိုက်ထားသော ကွပ်ပျစ်လေးဖြစ်ချေ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်သေ ကွပ်ပျစ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ကြက်သီးထသွားမိ၏။ ကွပ်ပျစ်လို့သာပြောပေမင့် ဝါးလုံးနှစ်လုံးလှဲ၍ ဆင့်ခံထားသည့် ဝါးကပ်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ။

သို့ပေမင့် ကျွန်တော်သည် တောတောင်ထဲတွင် တစ် ယောက်တည်း ဒုက္ခခံအိပ်ခြင်းထက် မိသားစုသုံးဦးနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ်နေ၍ အိပ်ရခြင်းကိုတော့ဖြင့် သဘောကျမိတော့၏။

ထိုမိသားစုသုံးယောက်စလုံး မီးတိုင်ခွက်လေးကိုယူ၍

အိမ်ထဲဝင်သွားကြလေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုကွပ်ပျစ်ဝါးကပ်ပေါ်သို့ သွားလှည့်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော် အိပ်မပျော်မီ ထိုမိသားစုသုံးယောက်၏ စကားသံသဲ့သဲ့မျှကိုကြားနေရ၏။ သံသံကွဲကွဲတော့ဖြင့်မဟုတ်။ သည့်နောက် ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ပင်ပန်းခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်းကြောင့် အိပ်လိုက်နိုးလိုက်ကြားမှ တောကြက်ဖတစ်ကောင်၏ စူးစူးရှရှအသံကြောင့် နိုးလာသည်တွင် ရောင်နီလာလေပြီကို သိလိုက်ရတော့၏။

‘မောင်ရင် ထတော့လေ၊ ကျုပ် ဆင်သေမြောင်သွားတဲ့လမ်း ညွှန်လိုက်မယ်’

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် နှင်းကျလို့ပါကလား။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရေးမဝ ဆက်အိပ်ချင်သေးသည့်အပြင် သူတို့မိသားစုအကြောင်းကိုလည်း သိချင်သေး၏။ သို့ပေမင်္ဂ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် လမ်းကွဲဘယ်ရောက်နေလေသည်မသိ။ ဆင်ခေါင်းကြီးခင်မောင်မြင့်သည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညက ပြန်မရောက်သည့်အတွက် ပူပင်နေပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်မှုနံနံမှားဖြင့်ပင် ထိုဂူခေါ်ဆောင်ရာနောက် လိုက်ခဲ့တော့၏။ ထိုသူနှင့်ကျွန်တော် ထွက်

သည်တွင် တံဝမှနေ၍ ကလေးငယ်နှင့်မိန်းမကြီးသည် ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ယောက် အလည်ရောက်လာမှ ပြန်သွားသည့်သူတစ်ဦးနယ် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို လမ်းသွားရင်း မြင်ယောင်နေမိသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ပြန်ဆုံလျှင် ထိုနေရာသို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့် ဖြူးနေသော ဆင်လမ်းတစ်ခုပေါ်သို့ အရောက်တွင် ‘မောင်ရင်လေး သည်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားချေ၊ ဆင်သမ်းဆုံးတာနဲ့ ချောင်းထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီချောင်းအောက်ဘက်လောက်မယ် မြှောင်ပေါက်တစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ဆင်သေမြောင်ပဲပေါ့’

‘ဗျာ... နို့ဖြင့် အဲဒီချောင်းက ဝက်စွယ်ချောင်းပေါ့’
‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခြေအနေပေးလျှင် တစ်ခေါက်ပြန် လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ တစ်ညတာ အိပ်ခွင့်ပေးတာရယ်၊ သမ်းပြပေးတာရယ် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ’

သို့ ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ပေမင်္ဂ အိုသူသည် ပြုံး၍သာပြလေပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။ သ၏၊ သျှောင်ဆံထုံးကြီးသည် ပြေကျသွားလေပြီး လေထဲတွင် အလှိုပင်သွားချေ၏။ ထိုသူပြောသည့်အတိုင်း ဆင်လမ်းသုံးသည်တွင် ဝက်စွယ်ချောင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဝက်စွယ်

ချောင်းရောက်လျှင် ဆင်ခေါင်းကြီး ခင်မောင်မြင့်တို့စခန်းတဲ
မဝေးတော့ပေပြီ။

ကျွန်တော် တွက်ထားသည်ထက် ပိုအဆင်ပြေသွား
လေ၏။ ဆင်ခေါင်းကြီး၏စခန်းတဲသည် ဝက်စွယ်ချောင်းနှင့်
မိကျောင်းချောင်း ခွဆုံတွင် ရှိသည်။

မိကျောင်းချောင်းသည် ဆင်သေမြောင်၏အောက်
ဘက် တစ်ခိုင်ခရီးလောက်တွင် ရှိသည်မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော် ဝက်စွယ်ချောင်းတွင်း ရောက်သည်နှင့်
မြူနှင်းတို့လည်း လုံးဝကင်းသွားချေပြီဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆင်ခေါင်းကြီး ခင်မောင်
မြင့်တို့တဲရောက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း တွေ့လိုက်
သဖြင့် ဝမ်းသာသွားရတော့၏။

‘မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လိုက်ရှာကြ
သေးတယ်၊ လမ်းမှာ ပျားဖွပ်သမားတစ်ယောက်နဲ့တောင်
တွေ့သေးတယ်၊ ကိုပိုက် ဇာမဏီမြောင်ထဲဆင်းသွားတယ်ပြော
လို့ လိုက်ကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်မခိုတော့ဘူး၊
အချိန်မရှိတော့ပေမင့် ဆက်လိုက်ကြသေးတယ်၊ ပုဂံချောင်းထဲ
ရောက်တော့ ကိုပိုက်ခြေရာတွေ တွေ့သားကလား၊ နို့ပေမင့်လို့
ဘယ်ဦးတည်သွားမှန်း မသိလေဘူး၊ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်း
ဝါးတောထဲသွားလိမ့်မယ်မထင်လို့ မလိုက်ကြတော့ဘူး၊ အဲဒီ
ဝါးတောကို ဘယ်သစ်ခုတ်သမား ဝါးခုတ်သမားမှ မသွားကြ

ဘာ ကျွန်တော်တို့လည်း မရှာကြတော့ဘူးလေ၊ သည်မနက်မ
ယိုက်ပြန်ရောက်မလာလျှင်တော့ အဲဒီဝါးတောဘက် လိုက်ရှာ
ဦးတော့မလို့’

သို့ ဆင်ခေါင်းကြီးခင်မောင်မြင့် ပြောသည်ကို နား
ဆောင်လေပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ထိုဝါးတောသို့ ဝင်ခဲ့ပုံ၊
သားစုသုံးယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်တွင်
ဆင်ခေါင်းကြီးခင်မောင်မြင့်သည် မျက်လုံးပြူး၍ ကျွန်တော်ကို
ဤသို့လေပြီး-

‘သျှောင်ကြီးဗွေမိသားစုလား၊ ကလေးက အသက်
ငယ်နှစ်လောက်ရှိတယ်လေ ဟုတ်လား’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်’

‘ဘုရားရေ... ခင်ဗျား သူတို့နဲ့ဆုံခဲ့တယ်ပေါ့၊
ကျွန်တော် သူတို့ မိသားစုနဲ့ သိပ်ဆုံချင်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်
ဦးရှာတယ် မတွေ့ဘူးဗျာ၊ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမား အတော်
ဦးများ သူတို့မိသားစုနဲ့ ဆုံတတ်ကြတယ်၊ နို့ပေမင့် အဲဒီဝါး
တောကို ဘယ်သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားမှ မသွားကြတော့ဘူး’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

ဆင်ခေါင်းကြီး ခင်မောင်မြင့်ကို အံ့သြစွာကြည့်ပြီး
အဲလိုက် ၏။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ အဲဒီမိသားစုက လူစင်စစ်တွေ
မဟုတ်လို့ပေါ့ဗျာ’

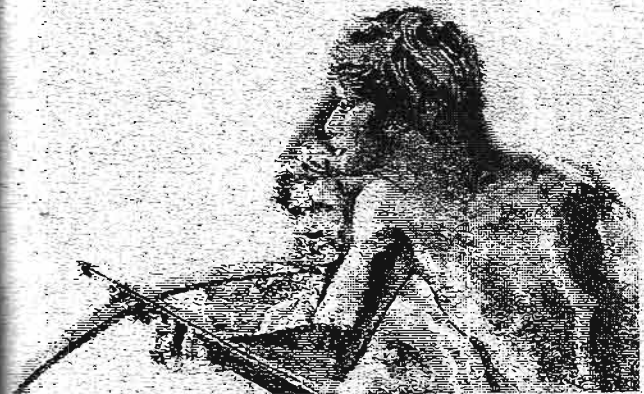
‘ဟင်... ဘယ်လို ဘယ်လို ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ’

‘သျှောင်ကြီးတွေတို့မိသားစုက ပျဉ်းမကုန်းရွာသားတွေ
ဗျာ အဲဒီ ဝါးတောမယ် သျှောင်ကြီးတွေက တောင်ယာစင်ယာ
တယ်လေ၊ တစ်နေ့ သူတို့မိသားစုနဲ့ အဲဒီတောင်ယာထဲ
ညအိပ်ညနေ နေကြဖုန်း ကံဆိုးချင်တော့ မုန်လိုနေတဲ့ တေ
ဆင်ရိုင်းကြီးကြောင့် မိသားစုသုံးယောက်စလုံး သေသွား
တယ်လေ၊ သူတို့မိသားစုက ခုထိ မကျွတ်ကြဘူးလို့ ခေါ်
တယ်၊ ကိုပိုတ်လိုပဲ မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့ခဲ့တဲ့ သစ်ခုတ်သ
ခုတ်သမားတွေ အတော်များပြီဗျာ၊ နို့ကြောင့် အဲဒီဝါးတော
ဘယ်သူမှ မသွားကြတော့ဘူး၊ နို့ပေမင်းလို့ လူတွေကို သူတို့
ကြောက်လန့်အောင် မလုပ်တတ်ကြပါဘူးဗျာ၊ အင်မတန်
သနားစရာကောင်းတဲ့ မိသားစုပါ’

‘ဗျာ’

မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာလို့ ဆိုလိုက်ရပေမယ့် ညက ကျွန်
အိပ်ခဲ့ရသော ဝါးကွပ်ပျစ်(ဝါးကပ်)လေးကို ပြန်မြင်ယောင်
သည့်တွင်မတော့ ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွားမိချေတော့သတဲ့

သို့နယ်ဖြစ်တတ်လေသည်

ကိုရို

၁၉၂၂

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂ

ဩဂုတ်လ ၂၀

မုဆိုးသားကသည် တစ်နေ့ကုန် တောတိုးလျှောက်ခဲ့လေ
ငြား မည်သည့်သားကောင်မျှ ပစ်ခတ်မရလေသည်ကြောင့်
ဆာလည်းဆာ၊ ခေါသလည်း ထွက်နေမိ၏။

သို့ကြောင့် သူသည် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော သစ်
တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်တော့၏။

‘ဝုတ်’ ‘ဝုတ်’ ‘ဝုတ်’ ‘ဝုတ်’

တစ်ဖက်တောင်ကြောမှ ခွေးအတစ်အုပ်အသံကြောင့်
လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်လေ၏။

‘ဒိန်း’

ထိုတောခွေးအုပ်ကြောင့် သူ သားကောင်မရခြင်း
ဖြစ်၏။ သို့ တောခွေးတစ်အုပ်က သားကောင်များကို လိုက်လံ
ခြောက်လှန့်နေသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။ သို့ဆိုတော့ သား
ကောင်များ အဝေးသို့ ပြေးလွှားကြသည်ကိုး။

‘တောက်’

မုဆိုးသားကသည် ခေတ္တမျှနားနေလေပြီး ထိုနေရာလေး
မှ ထထွက်ခဲ့ပြန်၏။

အဝေးမှ ခွေးအတစ်အုပ်၏ ဆူညံသံကြားရသဖြင့်၏။

‘သို့ဆိုလျှင် သည်တစ်နေ့လုံး သူ သားကောင်တွေ့ရှိ
ပစ်ခတ်ရန် အခွင့်အရေး ပို၍နည်းပါးလေပြီ ဖြစ်သည်။’

သို့ပေမည် သာကသည် ခွဲတော့ဖြင့်မလျှော့။ သား
ကောင်တွေနီး တောတိုးလျှောက်ခဲ့ပြန်၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တော ‘ခွေးအ’တစ်
အုပ်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်တွင် သာကသည် သူ့လက်တွင်း
ရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုတောခွေးအုပ်အတွင်း ပစ်လိုက်တော့၏။

‘ဒိန်း’

‘ခွေးအ’တို့ နောက်လှည့်ပြေးသွားကြ၏။ တစ်ကောင်
သော ခွေးသေကျန်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် သူ မကျေနပ်နိုင်သေး။
ထွက်ပြေးသွားသော တောခွေးတစ်အုပ်၏နောက်သို့ အပြေး
ကလေး လိုက်သွားလေ၏။

တစ်ကောင်မကျန် သတ်ဖြတ်လို၏။ တော ‘ခွေးအ’တို့
သည် သူ့ကိုကျော်၍ ပြေးထွက်သွားခြင်းဖြစ်ငြား တောခွေးအ
တို့ပြေးခဲ့သော လမ်းသည် ချောက်ကမ်းပါးသို့ဦးတည်သော
တစ်ခုတည်းသော လမ်းကြောင်းလေး ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသည်ကို သိလိုက်သော မုဆိုးသားကကပြေးလိုက်
မိ၏။ တောခွေးအတို့ ပြေးမလွတ်ချေပြီ။ ရှေ့တွင် ချောက်ကမ်း
ပါးကြီး ခံနေသည်။ ထိုတောခွေးအတစ်အုပ်အတွက် ကျည်များ
များသုံးရန်ပင် မလိုတော့သည့် အနေအထားဖြစ်၏။

တစ်ချက်နှစ်ချက် ပစ်လိုက်ရုံဖြင့် တော့ 'ခွေးအ'တို့ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးမှ ခုန်ချသွားကြပေ ရောမည်။

လွန်စွာမှမြင့်မားသော ချောက်ကမ်းပါးဖြစ်သည် ကြောင့် တစ်ကောင်မျှ အသက်ရှင်လမ်း မမြင်ပါချေ။

သို့ကြောင့် သာကသည် အောင်နိုင်သူတစ်ယောက် အနေဖြင့် သေနတ်ကို တောခွေးအုပ်ရှိရာသို့ ထိုးချိန်၍ ဗိုးကပ် သွားလိုက်၏။

တော့ 'ခွေးအ'တစ်အုပ်သည် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ နေ၍ မုဆိုးသာကတို့ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေကြ၏။

'ဝုတ်'

'ဝုတ်'

'ဝုတ်'

'ဝုတ်'

သို့နယ် ဟောင်၍လည်း ရဲဆေးတင်နေကြ၏။

မုဆိုးသာကသည် ထိုတောခွေးအုပ်နောက်ဘက်တွင်ရှိ အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဟူထင်ရသော လွန်စွာမျှကြီးမား၍ နားရွက် ကုပ်ကုပ်ရှိသော 'တောခွေးအ'ကြီးကို ပစ်မှတ်ထားချိန်လိုက် လေပြီး မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်လေ၏။

'ဒိန်း... ဟာ...'

သူထင်ထားသလို အုပ်စုခေါင်းဆောင် နားရွက်ကုပ်

ပစ် 'ခွေးအ'ကြီးသည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ချောက်တွင်း ခြင်းမရှိ။ အခြားသော နောက်လိုက်ခွေးအတို့သာလျှင် နှုတ်လှုပ်ကာ ချောက်ကမ်းပါးအောက် ခုန်ချသွားကြတော့

။

သူနှင့် ခွေးအကြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြလေပြီ။

သို့ကြောင့် သာကသည် ကဗျာကသီ နောက်ထပ် တစ်ချက် ထိုးချိန်ပစ်လိုက်နိုင်ပေမည် 'ခွေးအ'ကြီးသည် လျှပ် တစ်ပြက် သူထံသို့ ခုန်လွှားရောက်လာချေတော့၏။

'အား'

'ဒိန်း'

'ခွေးအ'ကြီးသည် ပြေးမလွှတ်လေပြီဖြစ်၍ သာကကို ရှေးထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေခြင်း ဖြစ်၏။

သာက၏ကျည်သည် ခွေးအကြီးကို လွှဲချော်သွား

။

သာကသာလျှင် 'ခွေးအ'ကြီး၏ကမ္မုန်းထိုး ကုတ်ခြစ် ခိုက်ခဲခြင်းဒဏ်ရာတို့ကြောင့် သေပွဲဝင်သွားရတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လိုသည် ရွာသူကြီး ဦးစာမတီ ပြောပြလေသည့် မုဆိုးသာကအကြောင်း သိလိုက်ရသည် ကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း-

'လူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေမထူးနေမထူး ဝေရောက်ကြပြီဆိုလျှင် မိုက်ရှူးရဲလုပ်တတ်ကြကော့တာ

၁၄၄

ကိုယ်

ချည်းပဲဗျံ့ လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သည်တော့လည်း လူခိုက်ကံကောင်း ဖြစ်လာတယ်
ကြတာမေါ့ဗျာ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်ထိုင်ကလည်း ပြောလာချေတော့
သည်။

ကိုယ့်

၂၆-၃-၂၀၀၈

ရွှေသံမဏိမဂ္ဂဇင်း

ဩဂုတ်လ ၂၀၀၈

ကြုံခဲ့ရသော

ဝါးစုတ်စားမရှည်နှင့် အမဲလိုက်သူ

“စောလယ်ဝါး”

သို့သာ သူပြော၏။ သူ့လက်စွာဖြင့် ရှေ့မှတောတိုး
သွားလေခြင်းသာရှိချေ၏။ ‘မုဆိုးဖြစ်ပြီး မင်းကွာ သေနတ်
ရှိတောင်မှ ခူးလေးလောက်တော့ဖြင့် ယူလာသင့်တာပေါ့’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က စောလယ်ဝါးကိုကြည့်၍
ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် သူက လှည့်ကြည့်လာလေပြီး သူနဖူးနှင့်
ကျော့ဝိုင်းလွယ်လာသည့် ဝါးပုလိင်းအတွင်းမှ ဝါးခုတ်ဓားရှည်
ဦးကိုင်ပြ၍ ‘ဒါက လက်နက်ကောင်းပဲပေါ့။’ ငါတို့ သားရဲ
ကောင်ကြီးတွေကို ပစ်ခတ်ကြမှာမဟုတ်တာ။ သားကောင်ငယ်လေး
တွေကိုပဲ ပစ်ခတ်ကြမှာမဟုတ်လား။ ဒါနဲ့တင် ငါ့အတွက်
ပါရမယ်’ လို့ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားပြန်လေသည်ကြောင့်
သင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်မိတော့၏။

ဓားရှည်နှင့် သားကောင်ဖမ်းလေ့ရှိသည့်သဘော
ပြောခြင်းပါကလား။ အဖြေကတော့ ရွှေမန်းပါကလား။

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လို့’ စိတ်မှာ မှတ်လိုက်တော့
၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဥက္ကံချောင်းဖျား ဝက်စွယ်
ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် နေလည်း မွန်းတည့်နေလေပြီဖြစ်၍
ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့်နေရာလေးတွင် ထိုင်နားလိုက်ကြ
တော့၏။

‘မင်း သည်ဓားမရှည်နဲ့ သားကောင်တွေရူးလား’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အစပစ်ရန်အတွက်
ဥက္ကံချောင်းဖျားသို့ လာခဲ့ကြရာတွင် မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသို့
ဝင်၍ မုဆိုးကြီးတာပုကို ဝင်ခေါ်ရာတွင် ခရီးလွန်နေသည်
ဖြစ်၍ လမ်းပြအဖြစ် အခြားမုဆိုးတစ်ယောက်ကို ရွာသူကြီး
ဦးဇာမဏီက ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။

‘သာယာဝတီသား မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ပေမဲ့ကွ၊
မင်းတို့ နဲ့ကြုံတော့ သူ့တွက်လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ကွာ’

သို့ဆိုသလို ဦးဇာမဏီ ပြောခဲ့လေခြင်းကြောင့် ထို
မုဆိုးကို အကဲခတ်လိုက်မိလေ၏။

လူကောင်က သေးသေးညွက်ညွက်ရယ်၊ နားက ကား
ကား၊ မျက်လုံးမှေးမှေး၊ လက်ပြင်ကုန်းကုန်း၊ လေတိုက်လျှင်
ပင် လိမ္မိုတော့ မညှပ်ပန်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် သူ့ကို မုဆိုး
ကောင်းတစ်ယောက် ဆိုခြင်းအား လက်ခံရန် စဉ်းစားရပေ
ဦးမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လမ်းပြအဖြစ်တော့ အသုံးဝင်ပေ
မည်။

‘နို့ မင်းနာမည်ပြောပါဦး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

သည်တွင် သူက သူ၏စားမရှည်ကို ထုတ်ပြလာလေ၏။ အသွားကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် အသာညှပ် ပွတ်သပ်နေလေပြီး-

‘သည်အသွားမယ် သွေးတွေစွန်းထင်းနေတာ ကို (ချေး)တောင် ကပ်နေပြီ၊ သားကောင်တွေကို ခုတ်သတ်ထားလွန်းလို့လေ’

‘အလို... အလာကြီးပါကလား’

‘မင်း သူများပစ်ခတ်လာတဲ့ သားကောင်တွေကို သည်စားနဲ့ အသားဖျက်ပေးလို့ စွန်းပေနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့် အတည်ထိုလို နောက်ပြောင်သလိုလို ပြောလိုက်လေ၏။

သည်တွင် သူ၏ မှေးစင်းသောမျက်လုံးသည် ပြေးထွက်လာလေပြီး ‘ဟွန်း’ လို့သာ အသံပြုလေပြီး မျက်နှာသွေးသွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခြင်းပင် သို့ ကြောင့်-

‘မင်းကို သူက သက်သက်စတာ နောက်တာပါကွာ’ လို့ ကျွန်တော်က ဖြေသိမ့်ပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ငါကလည်း ကြားဝါသလို ဖြစ်သွားတာကိုး’

သို့နယ်ပြောပြီး စောလယ်ဝါးသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်

လေပြီး အဝေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်နားစွင့်နေသည်ကြောင့်-

‘စောလယ်ဝါး မင်း ဘာသံကြားလို့တုန်း’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရင်း နားစွင့်ထား၏။

ဘာသံရယ်လို့တော့ သဲသဲကွဲကွဲမကြားရ။ သဲသဲအသံ

တော့ဖြင့် ကြားနေရ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ

စောလယ်ဝါးအနားသွား၍ နားစွင့်နေလိုက်ပြန်၏။

‘ဘာသံလဲ’

‘တောခွေးအုပ်အသံ’

သို့သာ သူပြော၏။

‘သေချာလို့လားကွာ’

‘အင်း’

ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ဘာသံရယ် မခွဲခြားတတ်ပေပြီ။

သို့ကြောင့်-

‘ကိုလင်း နားထောင်စမ်း ဘာသံလဲ’ လို့ လင်းမြင့်လှိုင်

က လှည့်မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း နားစွင့်ထားပြီး ကြားပြီး

စိတ်ချိမ့်မည်။ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြ၏။

‘မုဆိုးတွေဖြစ်ပြီး နားမပါးပါကလား’

စောလယ်ဝါးက သို့ပြောလာချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို သူ အမြင်မကြည်လင်နေပုံဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခကျေမနပ်ဖြစ် စိတ်ကောင်းနေ

သည့်သူကို မျက်နှာလွှဲလိုက်လေပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ-

‘တောခွေးတွေလို့ သူပြောသလို တကယ်ဟုတ်မလျှင် ကျွန်တော်တို့ စောလယ်ဝါးကို ဝိစကီတစ်ပြားပေးသင့်တယ်ဗျ’လို့ ပြောလိုက်၏။

‘ဘာလို့တုန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်က နားမလည်စွာမေးလေ၏။

‘အို... ကိုလင်းကလည်း သူက ကျွန်တော်တို့ထက် နားကားပြီး နားပါးတယ်ဗျ။ သည်လောက်အဝေးကြီးက သူ့အသံကို ဘာကောင်အသံဆိုတာ တပ်အပ်ပြောနိုင်တယ်လဲ။ ကတည်းက မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာသွားရုံဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ထက်သာတဲ့ မုဆိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဂါရုဓမ္မပြုလျှင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ခန့်သလို အတည်လိုပြောလိုက်၏။ ပြီး သူဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်ကို မသိသော ခိုးကြည့်လိုက်၏။

သူ ပြုံးစိစိလုပ်နေလေသည်။

‘စောလယ်ဝါး မင်း အရက်သောက်လား၊ ငါတို့မလဲ ဝိစကီပါတယ်၊ မင်းပြောသလို တောခွေးတွေ အမှန်သေချာလျှင်ဖြင့် ဝိစကီတစ်ပြား ဆုချဇယ်လေ’

‘ဝိစကီနဲ့ ဂျီသားမီးကင် လိုက်ဖက်တာပေါ့ဗျာ’

‘မင်းကွာ... ဂျီ(ချေ)သားက ဘယ်ကရမှာတုန်း

အစေ့ကောင်းရမယ်၊ နို့ပေမင့်လို့ ဂျီရယ်လို့ ပြောမဖြစ်ဘူးလေ။

ကြုံတဲ့တွေ့တဲ့ အကောင်ပစ်ပါမှ စားဖို့ရမှာလေ’

သို့ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသော

အသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပုံရချေ၏။

‘ဟင်’

တကယ်ပဲ တောခွေးအုပ်တို့ ဆူဆူညံညံအသံဖြစ်နေလေ၏။ သို့ကြောင့် စောလယ်ဝါးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဝိစကီတစ်ပြား’

သို့သာ သူပြော၏။

‘အေး... ရမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်လည်း ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဝိစကီတစ်ပြားကို ထုတ်၍ကမ်းပေးလိုက်၏။

သူသည် လှမ်းမယူသေးဘဲ -

‘ဂျီ(ချေ)သားစားရမှာ သေချာလောက်ပြီ’

သို့ ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စောလယ်ဝါးကို ခန့်သဲ့သဲ့ ရယ်ပြလိုက်တော့၏။

အတန်လေလုံးထွားသည့် ကောင်ပါကလား။

‘သည်မယ် ခဏနေခဲ့ကြချေ။ ငါ ဂျီ(ချေ)သွားနုတ်လိုက်ချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျှင် စောလယ်ဝါးသည် နေရာမှ ကမ္ပိုးထိုးထွက်ပြေးသွားတော့၏။ သူပြေးလွှားသွားသည်မှာ ကျွန်တော်

တို့လာခဲ့သော လမ်းနောက်ကြောင်းသို့ ဖြစ်ချေတော့သည်။

‘သည်ကောင် ဘာကြောင်သွားသလဲ မသိဘူး’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

‘အေးဗျာ... ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို ဓားနှုတ်ခတ်မယ် ထင်ပါ’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စောလယ်ဝါးကို လှမ်းကြည့်၍ ပြောလာလေ၏။ စောလယ်ဝါး စိတ်မှ မူမှန်ပါလေစ။

သို့ရှိစဉ် ရှေ့တောင်ကြောပေါ်မှ တောခွေးအုပ်တို့၏ ဆူဆူညံညံအသံကို ရှင်းရှင်းကြီး ကြားလိုက်ကြရ၏။

‘တောခွေးကောင်တွေ သားကောင်လိုက်ဖမ်းနေကြပြီဗျ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သားကောင်က အပြေးသန်ပုံရတယ်ဗျ။ တောခွေးအုပ် လိုက်မမိသေးဘူးထင်ပါ’

‘ဓာ... ကိုကိုက် ကျွန်တော် နားချေဦးမယ်ဗျာ’ ဆိုလျက်ပင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပင်ကျော့ရှိ၍ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်၏။

ကျွန်တော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်ကဲ့သို့ သစ်ပင်ကို ကျော့ရှိမျက်လုံးမှိတ်လိုက်၏။ အတန်ကြာကြာတွင် မျက်ခွံတွေ လေးလာတော့၏။ လွန်မင်းစွာ အိပ်ချင်လာပြီဖြစ်၏။ သို့အချိန်ကလေးမှာပင်-

‘ဘုန်း’

စောလယ်ဝါး ဘယ်အချိန်က အနားရောက်လာလေသည် မသိ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ပစ်ချလာလေခြင်းကြောင့် ဘာရယ်သိလိုသည်ကြောင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဟင်’ ‘ဟာ’

သွေးအလိမ်းလိမ်း ပြတ်ရှာဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည့် ဂျီ(ချေ)တောင်လေး ဖြစ်ချေတော့၏။

သို့ကြောင့် စောလယ်ဝါးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ သူမပြောဘဲနှင့်ကျွန်တော်တို့ သိရှိနေသည်မှာ ထိုချေကောင်လေးကို သူ ဓားဖြင့်ခုတ်သတ်လာခဲ့လေခြင်းပါကလား။

သို့ကြောင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်မိသေးတော့၏။

‘မင်း တကယ်ပဲ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို သတ်လာနိုင်တယ်နော်’

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သလိုပင် လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း-

‘တကယ်ပဲ ချီးကျူးပါတယ်ကွာ၊ စိစကိနဲ့ ဂျီ(ချေ)သားမီးကင် လိုက်ဖက်ညီတယ်ဖြစ်သလို တကယ်ပဲ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို ဖမ်းလာနိုင်တယ်၊ ငါတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရတယ်’ လို့ ပြောလိုက်သည်တွင် စောလယ်ဝါးက နှစ်လိုစွာ ပြုံးပြလာချေပြီး-

‘ဟိုစောစောက ခွေးကောင်တွေ ဆူဆူညံညံကြားက

တည်းက သူတို့သားကောင်တစ်ကောင် လိုက်ဖမ်းနေကြတယ် ဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ဘာကောင်ကိုလိုက်နေကြတယ်ဆိုတာလည်း သိလိုက်တယ်။ သူတို့ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို လိုက်နေကြတာလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက (လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏) ဝိစကီပေးမယ် ပြောလာတော့ ငါ စိတ်ကူးတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ တောခွေးကောင်တွေလိုက်နေတဲ့ ဂျီ(ချေ)ကောင်ကို ငါ ဖြတ်ဖမ်းဖို့ပေါ့’

‘ဟင်’

သူစကားကြောင့် အံ့သြမိပြန်၏။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း။ တောခွေးတောင်တွေက ဂျီ(ချေ)တောင်သေကို အားသွန်ခွန်စိုက် အပြေးလိုက်ဖမ်းနေရတာ စောလယ်ဝါးက ဘယ်လိုလုပ် လိုက်ပြေးဖမ်းလို့ ရနိုင်လိမ့်မည်နည်း။ သို့ကြောင့်-

‘မင်းမှာ ဘယ်လိုနည်းလမ်းရှိလို့လဲ’ လို့သာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးလိုက်တော့၏။

‘ဂျီချေကောင်လေး ပြေးလာတဲ့လမ်းကြောကို ငါ သိနေတယ်လေ။ သည်တစ်ခါ ငါ ရှေ့ကနေ ကြိုစောင့်လျှင် ရနိုင်တယ် တွက်လိုက်တာပေါ့’

သို့ ပြောလာပြန်သည်လည်း ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်သေးပါချေ။ အပြေးအလွှားလာနေတဲ့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကို ရှေ့က ဓားနဲ့ ခုတ်ဖမ်းမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်း။ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးကော သူ့ရှေ့တည့်တည့် ပြေးလာပါမလား သူ့ကို မြင်လျှင်ဖြင့် လမ်းလွှဲပြေး သွားတော့မလေ။

သို့ ကျွန်တော်၏အသိကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြောလိုက်လေ၏။ သည်တွင် စောလယ်ဝါးက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်လေပြီး-

‘အဲလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါလည်းသိတာပေါ့ကွ။ နို့ပေမင့်လို့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးတွေဟာ တောခွေးအန္တရာယ်က လွတ်အောင်ပြေးနိုင်မယ့်လမ်းကို ငါလည်းသိတယ်လေ’

‘ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

‘ငါတို့လာခဲ့တဲ့လမ်းမယ် ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုရှိတာမှတ်မိလား’

သို့ သူက ပြန်မေး၏။

သို့ကြောင့် ‘အေးလေ... ဟိုနောက်ဘက် မလေးလောက်တဲ့ နေရာမှာလေ’

‘အေး... ဂျီကောင်လေး အသက်လုပြေးလာတာ သည်တောင်ကြောဖြစ်နေတော့ကာ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေး ရေအိုင်ထဲဖြတ်ပြေးလိမ့်မည်ဆိုတာသိလို့ ငါ ရေအိုင်နဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာကနေ ပုန်းခိုစောင့်နေတာပေါ့’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သည်တွင် စောလယ်ဝါးက ရိပြုံးလေး ပြုံးလိုက်လေပြီး-

‘ဂျီ(ချေ)ကောင်တွေနောက် ခွေးလိုက်တယ်ဆိုတာ အနံ့ခံလိုက်ကြတာလေ။ သည်တော့ ဂျီ(ချေ)ကောင်လေးက

၁၅၆

ကိုပိုက်

သူ့ကိုယ်ရင်းနဲ့ပျောက်ချင်တော့ ရေအိုင်ထဲဆင်းတော့မပေါ့။
နို့မှလည်း ရေစိုနေတဲ့သူ့ကိုယ်က တိုယ်သင်းနဲ့ ဘယ်ထွက်
တော့မလဲ။ သည်တော့ တောခွေးတွေ သူ့နောက်လိုက်ရခက်
ပြီလေ။ သူ့လွတ်လမ်း သူ သိလိုက်ပြီလေ။ အေး... ဂျီ(ချေ)
ကောင်တွေက အဲလို ဉာဏ်ကိုလွှာသုံးတတ်တာ ငါ သိတာ
ပေါ့၊ သည်ဂျီ(ချေ)ကောင် သည်အိုင်ထဲ ဆင်းကိုဆင်းမှာလို့
တွက်ပြီး ငါ ကြိုစောင့်နေတာပေါ့’

သို့ ရှင်းပြလေမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားလေ
သည်။ ကျွန်တော် ဂျီ(ချေ)ကောင်သေလေးကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။

‘ရာ... စိုရွှဲနေပါကလေး’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း စောလယ်ဝါးကို သဘော
ကျစွာ ကြည့်နေလေပါကလေး။ စောလယ်ဝါးသည် တကယ်တော့
မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ချေပေသည်။ သို့ကြောင့်-

‘ကဲ... မင်းကို ဝုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ သည်ဂျီ(ချေ)
ကောင်ကို ငါတို့နှစ်ယောက် အသားဖျက်ပြီး ဓားကင်ပေးဖို့
မယ်ကွာ’လို့ ပြောလိုက်ရလေသည်။

ထူးဆန်းသောနွားနောက်ကောင်

ကိုပိုက်

၁၀-၁၀-၂၀၀၆

‘ဂူး’
‘ဂူး’

သို့နယ် အချက်ပေး၍ ‘တာထန်း’နှင့် ပြန်ဆုံနိုင်လေ
မလား။ တောတိုးခဲ့တော့၏။ အရိပ်အယောင် မပြောလေနှင့်
ပြန်လည်အချက် ပေးသံသ့သ့ကိုပင် မကြားရချေ။ အချိန်လည်း
မနည်းတော့ချေပြီ။ နေ့မှန်းတိမ်းလေပြီ။ ဆာလောင်ခြင်းလည်း
ဖြစ်လာသည်ကြောင့် သစ်ပင်ပင်အခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်လိုက်တော့၏။

‘တာထန်းတော့ ဘယ်ရောက်နေလေပြီ မသိဘူး။
သည်ကောင် ဒုက္ခပေးတာ၊ တောင်ခြေမှာဆိုလျှင်ဖြင့် သည်လို
ဖြစ်မည် မဟုတ်ဘူး။ ငါကလည်း ငါပဲလေ။ သတ္တိနည်းတယ်
အပြောမခံချင်လို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ သည်တော့ ငါ ဘာ
ကြောက်ရမှာလဲ’လို့ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးလိုက်သည်နှင့်အမျှ
သတ္တိမွှေးကာ သစ်ပင်ကိုကျောခို၍ တစ်ရေးအိပ်လိုက်လေတော့
၏။

အိပ်ပျော်သွားလျှင် စိတ်ငြိမ်သွားပေမည် မဟုတ်ပါ
ကလား။ ချည်တွင် အိပ်ရာနီးသည်၌ အင်အားပြည့်သွားကာ
စိတ်လန်းလှလန်းဖြစ်၍ စိတ်ကို တည်ငြိမ်မှုထားကာ လာလမ်း
ကို ခေါင်းအေးအေးထား စဉ်းစားလျှင်ဖြင့် သူ ဖန်လောင့်ဝံ
ချောင်းသို့ ပြန်ရောက်နိုင်၏။ ထိုချောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာပါက
သူ ပြန်လမ်းမှတ်မိပေပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထန်းသူတစ်ယောက် သစ်ပင်ပင်အောက်

ချင်းလေးထန်းဘူသည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ‘တာထန်း’
နှင့် အမဲလိုက်ခဲ့ရာမှ တောထဲတွင် လူကွဲခဲ့ရ၏။

သည်နေ့ဗိုမျိုးမှ ဖြစ်ရတယ်လို့။

‘ချောင်းဖျားမယ် နွားနောက်သွားပစ်ကြစို့’ဆိုသည့်
တာထန်းကို သူက ‘ချောင်းဖျားဆိုတာ တောကနက်တယ်၊
တောင်ကမ်းမြင့်တယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ ငါတို့လည်း တစ်ခါမှ
သွားဖူးကြတာမဟုတ်ဘူး။ သည်တောင် ကြောတစ်စိုက်မယ်ပဲ
သားကောင်လေးတွေပစ်ကြတာပေါ့’လို့ ပြောခဲ့ပေမည် ‘မင်း
သတ္တိနည်းလျှင်ဖြင့် ငါ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်ဧာ’
‘ပွဲတော်အတွက် နွားနောက်လိုချင်တယ်ကွာ’ဆိုလာသဖြင့်
‘ထန်းဘူ’တစ်ယောက် မခံချင်စိတ်ဖြင့် လိုက်ခဲ့လေခြင်းကြောင့်
ယခုကဲ့သို့ ‘တာထန်း’နှင့် ‘နွားနောက်ကောင်’ ခြေရာခံလိုက်
ခဲ့ကြရင်းမှ လူကွဲခဲ့ရတော့၏။

ဘုရားရှေ့... သူသည် နေရာနှင့် အတော်စိမ်းပါ
ကလား။ သို့ကြောင့် သူ ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းမသိ ဖြစ်
တော့၏။

အိပ်ပျော်အောင် အိပ်လိုက်လေတော့၏။ အတန်ကြာတွင် နှစ်နှစ် ခြွက်ခြွက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

သူ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ။ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ကို နင်းလျက်သွားသံကြောင့် အိပ်မက်မှ နိုးခဲ့ရတော့၏။

‘ဟင်’

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နွားနောက်ကြီးတစ်ကောင်ပါ ကလား။ သို့ကြောင့် ‘ထန်းဘူ’သည် သူ၏ လက်စွဲတော် တစ်လုံးတူမီးသေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

မုဆိုးခူးထောက်ထိုင်၍ နွားနောက်ကောင်ကို လှမ်းချိန် လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ပစ်မှတ်က ဝေးနေပါသေးကလား။ သည်လောက်အကွာအဝေးမှပစ်လျှင် သားကောင်ကို ရနိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်။ သို့အသိကြောင့် ထန်းဘူသည် နေရာမှထလိုက် ကာ နွားနောက်ကောင်နောက်သို့ သွားလိုက်လေ၏။ နွားနောက် ကောင်သည် သင်းကွဲအကောင် ဖြစ်ချိန်မည်။

နွားနောက်ကောင်သည် သူ့ကို မုဆိုးက ချောင်း မြောင်းလိုက်လာလေသည်ကို ရိပ်မိဟန်မတူပါချေ။

‘ဘွဲ့လ်... ဘွဲ့လ်...’ လို့ အော်ဟစ်ရင်း ခြေလှမ်းမှန် မှန် တောတိုးသွားနေခြင်းဖြစ်တော့၏။ သို့ ထန်းဘူ နွားနောက် ကောင်ကို အနီးကပ်ပစ်ခတ်ရန် လိုက်ပါခဲ့ခြားအကြောင်း ကြောင်းကြောင့် ပစ်ခတ်ခွင့် မရခဲ့ချေ။

‘ထန်းဘူ’တစ်ယောက် နွားနောက်ကောင်ခြေရာ လိုက်ခဲ့ရလေခြင်းကြောင့် သူ လက်ရှိအခြေအနေကိုပင် မေ့ သလိုဖြစ်နေတော့၏။

‘ထန်းဘူ’သတိရလိုက်သည်မှာ နွားနောက်ကောင် နောက် သူ အချိန်မီလိုက်ခဲ့ခြား ဘယ်လိုကြောင့် သူ၏ပစ်မှတ် အကွာအဝေးအတွင်း နွားနောက်ကောင် ရောက်လာခြင်း မရှိ သေးပါလိမ့်။

နွားနောက်ကောင် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့သည်မှာ အတော် ပင် ကြာလေပြီ။ ခရီးပေါက်ခဲ့လေပြီပဲ။

သို့ဖြင့် ‘ထန်းဘူ’တစ်ယောက် ကြခတ်ဝါးတောသို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။ သို့ဆိုတော့ မိုဆိုးလေပြီပေါ့။ နွားနောက် ကောင်ကိုတော့ဖြင့် လှမ်းလှမ်းတွေ့ရလေသည်ကြောင့် ‘ထန်း ဘူ’သည်လည်း စိတ်မလျှော့ လိုက်ချောင်းနေဆဲ ဖြစ်တော့၏။

သို့ဖြင့် နွားနောက်ကောင်သည် ရှေ့ကသွားနေရာမှ ဝါးရုံတစ်ခုအောက်တွင် အရိပ်ခိုနားနေသည့်အခိုက် ထန်းဘူ သည်လည်း သူ၏ပစ်ကွင်းတွင် နွားနောက်ကောင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့် အကာအကွယ် တစ်ခုယူလိုက်ကာ လက် တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်လိုက်၏။

သေချာသည့်ပစ်မှတ်ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့် သေနတ် မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ် ဖွဖွတင်ထားလေသည့် လက်ညှိုးလေး ကို ကွေးညွတ်လိုက်မည်အလုပ်တွင်-

‘ဟင်’

သူ့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ 'ဥတ်'လို့ အသံကျယ် ကျယ်ထွက်လာခြင်းကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက် နောက်ရုည့်ကြည့် လိုက်သည်တွင် ထင်မှတ်မထားသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အား သင့်သွားရတော့၏။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ပါကလား။

ကျောပိုးပုလိင်းတွင် ထင်းခြောက်များအစီအရီထည့်၍ လျှောက်သွားနေပါကလား။

ဟာ... ဟုတ်ပြီ

သူမ၏ ခြေသံကြောင့် နှုတ်နောက်ကောင်သည်ထည်း သူ၏ပစ်မှတ်မှ ပြေးထွက်သွားချေပြီဖြစ်၏။

ဝထမတော့ 'ထန်းဘူ' ထိုအမျိုးသမီးကို ဒေါသဖြစ် မိ၏။ သို့ပေမင့်လို့ ထန်းဘူအသံတွင် ထိုအမျိုးသမီးနောက် လိုက်သွားလျှင်ဖြင့် သူ့အတွက် အကျိုးရှိနိုင်၏ဟုတွက်ကာ ကပျာကသီပင် ထိုအမျိုးသမီးနောက် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

'ဟေး'

'ဟေး'

သို့နှယ်လည်း အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်သွားခဲ့ပြား ထို အမျိုးသမီးသည် သူ့လမ်းသူသွားခြံသာလျှင် ရှိချေ၏။

'နားပင်းနေလား မသိဘူး'

သို့အတွေးကြောင့် 'ထန်းဘူ'သည် ပြေးလိုက်သွားဆဲ ဖြစ်ချေ၏။ နောက်မှ စဉ်းစားမိသည်မှာ ကိုက် ၁၀၀ ပင် မပြည့်လေသော အကွာအဝေးသည် လူသံခြေသံ (ပြေးလွှားနေ

သောခြေသံ)ကြားဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါကလား။

ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်ရပါလိမ့်။ ရိုးမှရိုးပါလေစဆို သည့်အတွေး 'ထန်းဘူ'တွင် ဝင်လာသည်နှင့် ကြက်သီးမွေး ညင်းထသွားရတော့၏။

သို့ အတွေး၏နောက်ကွယ်တွင် တောနက်နက်တွင်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက် တွေ့ရခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင်မဟုတ်ပါ ကလား။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် လူစင်စစ်ကော ဟုတ်ပါလေစဆိုသည့် အသိက ဖြစ်လာရပြန်သည်ကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးနောက် လိုက် ဝါခဲ့သည့် ပြေးလှမ်းသည် ရပ်တန့်သွားတော့၏။

သို့ သူရပ်လိုက်သည်တွင်မတော့ သူမသည် သူကို လှည့်ကြည့်လာတော့၏။ အလိုလေးဗျာ... သူထင်ထားသလို မဟုတ်ပါကလား။ သူထင်ထားသည်မှာ မျက်လုံး နှာခေါင်း ဝါးစပ်မပါသောမျက်နှာကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ တောခြောက်စ် ရခြင်းဖြစ်နိုင်ချေများ၏။ သို့ပေမင့်လို့ မဟုတ်ပါချေ။ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

သူမသည် သူကို ရပ်စောင့်နေခြင်းပါကလား။ သို့ အသိကြောင့် 'ထန်းဘူ'သည် သူမထံ အပြေးကလေး သွား လိုက်တော့၏။

သူမထံမှ အကူအညီရနိုင်ပေ၏။ အနည်းလေး သူကို လမ်းညွှန်ပြနိုင်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း အခြားဘက် အညီတစ်ခုခုတော့ဖြင့် ရနိုင်လိမ့်မည်။ တောတောင်လဲ လူသား

ချင်းဆိုကြပြီဆိုတော့ အကူအညီရချေပြီပေါ့။ သို့အတွေးဖြင့် ထန်းဘူတစ်ယောက် ထိုအမျိုးသမီးထံ ပြေးလွှားသွားသည်တွင် ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကို ကြောင်အမ်းအမ်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေတော့၏။

‘ငါ မင်းကို မေးစရာရှိလို့ပါ။ ငါ တောလမ်းမှားနေလို့ပါ’ လို့လည်း ထန်းဘူက အော်ဟစ်ပြောရင်း ပြေးလွှားတိုးကပ်သွားလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

‘ဒိန်း’

‘ဟာ’

ထန်းဘူတစ်ယောက် မိန်းမပျိုနားရောက်လှတွင် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် လှန်ဖျတ်ရသည့်ပြင် သူ့ရှေ့ရှိ မိန်းမပျိုသည် အရပ်ကြီးပြတ် ခွေလဲကျသွားသည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားရတော့၏။

ဘယ်သူပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ပြေးလွှားသွားခြင်းကိုရပ်လိုက်ကာ သေနတ်သံပေါ်ထွက်လာရာ နံဘေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သေနတ်ကိုင်မုဆိုးနှစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

ထန်းဘူ ဒေါသတကြီး မေးလိုက်၏။

‘မင်းအသက်ကို ကယ်လိုက်တာ’

ဘာတွေလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီး မင်းအသက်ကိုကယ်တာလို့ ပြောဝံ့သေးပါကလား။

သည့်မိန်းကလေးက သူ့ကို ဘာဒုက္ခပေးနိုင်မှာမို့လဲ။ သို့အတွေးကြောင့် ထန်းဘူသည် လက်တွင်းရှိသေနတ် ဖြင့် ထိုလူနှစ်ယောက်ထံသို့ သေနတ်ပြောင်းကို ထိုးချိန်လိုက်၏။ သူ ပစ်ခတ်ရန်တော့မဟုတ်။ ခြိမ်းခြောက်ရန် ဖြစ်၏။ ဟန့်တားရန် ဖြစ်၏။

သို့ပေမည်လို့ ထိုသူနှစ်ယောက်က သူထက် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ပုံရ၏။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သူ့သေနတ် ထိုလူနှစ်ယောက်ထံ ဝါသွားလေသည်မသိ။

သူသိလိုက်သည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် သူမေးရိုးပေါ်သို့ လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရောက်လာလေခြင်းသာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

ထူပူသွားတော့၏။ မူးမိုက်သွားတော့၏။ လောကကြီးကို တဒင်္ဂမေ့သွားတော့၏။

‘ငါတို့ မင်းကိုအတွေ့မြန်ပေလို့၊ မင်း ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်လို့လည်း မင်းအသက်ကို ကယ်လိုက်နိုင်တာပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သလို-

‘မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ထင်ပြီး ပြေးသွားတာလေ၊ မင်းသာ နွားနောက်ကောင်ကြီးအနား ရောက်သွားလျှင် သူ့ချီဖျားမယ် မင်းတန်းလန်းကြီးဖြစ်နေလောက်ပြီ’

လို့လည်း လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြုံး၍ပြောလိုက်လေ၏။

‘အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်
မသိဘူး၊ ထင်းကောက်ထွက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လို့ထင်ပြီး အကူအညီတောင်းရအောင်ဆိုပြီး သူ့ဆီပြေးသွား
တာ၊ နွားနောက်ကောင်ကြီးလို့ကို မထင်တာ၊ မမြင်တာ အမှန်ပါ
ဗျာ’

သို့ ထန်းဘူကလည်း ပြောလာသဖြင့်-

‘အင်း... တကယ်တော့ မင်းတ တောတောင်ထဲ
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတော့ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ချောက်
ချားတွေလန့်နေတာလေ။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မသိ
စိတ်ပေါ့။ အဲဒီလိုစိတ်တွေဝင်တဲ့အခါ ထင်မိထင်ရာ မြင်မိမြင်
ရာ ထင်မြင်သွားတာပေါ့’

လို့ ကျွန်တော်က ရှင်းမြဲလိုက်လေတော့သည်။

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော် ခြေရာခံလိုက်သွားတဲ့ နွားနောက်
ကောင်ကကော’ လို့ ထန်းသူက မေးလာပြန်၏။

‘ငါတို့လည်း အဲဒီကောင်နောက် လိုက်ချောင်းရင်း
မင်းနဲ့တွေ့တာ’

‘ဗျာ...’

အသားငမ်းငမ်းလူသတ်ကောင်

ကိုရိုက်

၁၀.၁၀.၂၀၀၆

ကျွန်းပင်များပေါက်ရန် ဖြစ်ချေ၏။ သည်လိုအချိန်
ရာသီမျိုးတွင် သူတို့ အလုပ်ရကြ၏။ ကိုယ်လုပ်နိုင်သလောက်
ရကြ၏။

သို့ဆိုသလို မြင့်စော်သည် သစ်ပေါက်ရန်အလို့ငှာ
လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သည်တော့ သူနှင့် တွဲဖက်လုပ်ရမည့်
ဝန်ထမ်းပြည်တင်သည် နှစ်စဉ်တွဲနေကျဖြစ်ခြင်းကြောင့်-

‘မိတ်ဆွေ... ကိုယ့်ရဲ့ သည်ခြင်းလေး ထမ်းပိုးလာ
စမ်းပါကွာ’ လို့ အကူအညီတောင်းခံလာသည်ကြောင့် မြင့်စော်
သည် သူ၏အိပ်ရာလိပ်အပြင် ကြက်ခြင်းနှစ်ခြင်းကိုပင် ရော
ယှက်ထမ်းပိုးလာခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သစ်တောဝန်ထမ်းတို့သည် တောတက်လာကြသည်
တွင် ရိက္ခာခြောက်များအပြင် ယခုလို ကြက်ကောင်လေးများ
ကို ဥက္ကဋ္ဌဈေးတွင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ ရွာများမှသော်လည်း
ကောင်း အကောင်ငယ်လေးများကို ဝယ်လာတတ်ကြ၏။

ထိုကြက်ကောင်လေးများသည် အထွေအထူး ယုယု
ယယ ကျွေးမွေးထားရန် မလို။ စခန်းတွင် အရှင်လွှတ်ထား
လိုက်။ စခန်းနှင့် ၁၀ ပေပတ်လည်လောက်မှလွဲ၍ ဘယ်မျှ
သွားလိမ့်မည်မဟုတ်။ အိပ်တန်းဝင်ပြန်လျှင်လည်း လူတွေနှင့်
နီးနီး သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ပေါ်တွင်သာ အိပ်တန်းဝင်ကြခြင်း
ဖြစ်၏။ ဘယ်တွက်မှု လူတို့နှင့် စေးစေးလံလံသွားလျှင် တော
ကြောင်အန္တရာယ်သာလျှင်မဟုတ်။ အခြားသတ္တဝါကောင်းတို့
၏ရန် ရှိသောကြောင့်ပင်။ အထွေအထူး အစာကျွေးစရာလည်း

လဟာမငယ်ရွာသား မြင့်စော်သည် ကန်ကျွန်းချောင်း
ဖျားအတိုင်း ဖမ်းကာယိုင်ကာ အားစိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။

လက်လွှတ်ချည်းတော့ဖြင့် မဟုတ်။ ခြင်းကျားကြီး
နှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးနှင့်လျှိုထမ်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုခြင်း
ကျားကြီးအတွင်းမတော့ ကြက်ငယ်ကလေးများ ပါလာချေ၏။
ကြက်ငယ်လေးများဆိုသော်ငြား တစ်ကောင်လျှင် အလေးချိန်
နှစ်ဆယ်သား၊ အစိပ်သားခန့်ရှိ အကောင်စုံ ကြက်ကလေးများ
ဖြစ်၏။

သူပိုင်ကြက်ချည်းများတော့ဖြင့် မဟုတ်။ သစ်တော
ဝန်ထမ်းများ၏ကြက်များ ဖြစ်ကြ၏။

ယခုလို ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီဆိုလျှင် သစ်တော
ဝန်ထမ်းများသည် ကျွန်းသင်းသတ်ရန် ပဲခူးရိုးမတွင်း ဝင်လာ
တတ်ကြ၏။ သို့ အခါတွင် သူတို့လုပ်ငန်းခွင်နှင့် နီးစပ်သည့်
မီးလောင်ကုန်း၊ စမ်းရွာ၊ လဟာမငယ်ငယ်၊ ကင်မတီးကျေးရွာ
များမှ အလုပ်သမားများကို စင်ခေါ်တတ်၏။

မလို။ စားကြွင်းစားကျန်များသည် ထိုကြက်ငယ်လေးများ အတွက် အခန့်သင့်ရှိသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ဖြင့် ထိုကြက် ငယ်လေးများသည် အသားတိုးလာ၏။ အကောင်ကြီးထွားလာ ရ၏။

သည်တော့ သစ်တောဝန်ထမ်းတို့၏ ရိက္ခာစို ဖြစ်လာ ရချေသည်။ သူတို့အလုပ်သမားတွေအနေဖြင့် ကြက်ကောင် တစ်ကောင်နှစ်ကောင်မျှပင် ဝယ်ယူလာနိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ပြည်တင်လိုလူမျိုးနှင့် တွဲလုပ်ရခြင်းသည် အခြား ဝန်ထမ်းများနှင့် တွဲဖက်လုပ်ရခြင်းနှင့်စာလျှင် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းပေ၏။ သို့ကြောင့် မြင့်ဇော်သည် ထိုကြက် ခြင်းကို အထုပ်အပိုးမနိုင်မနင်းဟန်ဖြင့် အဖွဲ့၏နောက်ဆုံးမှ ထမ်းပိုးလာရခြင်း ဖြစ်၏။

စခန်းချမည့်နေရာလည်း မရောက်သေး။ သည်တော့ မြင့်ဇော်သည် ချောင်းကမ်းနံဘေး မျောက်ငိုပင်အောက်တွင် နားလိုက်ရတော့၏။

သို့နားနေရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကိုထုတ်၊ စီးညှိသောက် လိုက်ပြီး ခံတွင်းချဉ်နေပေလိုလားတော့ဖြင့်မသိ။ ဆေးလိပ်မှာ ရှိုက်ကောင်းကောင်းနှင့် ထိုင်နေလိုက်သည်မှာ အချိန် အတော် ပင် လင့်သွားတော့၏။

ဘုရားရေ... မှောင်စပျိုးနေပါကောလား။ ရှေ့က အဖွဲ့တွေ ဘယ်ဆီရောက်သွားကြပါလိမ့်။ သူ မျက်ခြည်ပြတ် သွားတော့၏။ သို့ပေမင့်-

‘စိတ်ဆွေ... သည်ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ပါ။ ချောင်းဖျားလောက်မယ် စခန်းချကြစွာ’

သို့ပြောလာသည့် ပြည်တင်စကားကြောင့် သူ စိတ် အေးသွားရ၏။ ကန်ကျွန်းချောင်းက အကျယ်ကြီးပေပဲ။ သူ့တွင် အန္တရာယ်ရှိတော့မည်မထင်။ မှောင်စပျိုး၍ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိ သော်ငြား ကန်ကျွန်းချောင်းသို့ သူ သွားဖူးလာဖူးနေကျ ဖြစ် ခြင်းကြောင့် လမ်းမှားစရာ အကြောင်းမရှိချေ။

မြင့်ဇော်သည် ကြက်ခြင်းကို ယိမ်းကာယိုင်ကာ ထမ်း ပိုးထွက်လာဖြစ်၏။

‘ကျီ... ကျီ... ကျစ်... ကျစ်... ကတော့... ကတော့... ကျစ်တော်’

ကြက်ခြင်းတွင်းမှ ကြက်ငယ်တို့သည်လည်း ယိမ်းခါ ပါသည့်ကြားမှ တစ်ကောင်တပေါက် အော်ဟစ်ကြလေ၏။

သို့ ကြက်ငယ်တို့ အော်ဟစ်နေကြခြင်းကြောင့် မြင့်ဇော်နောက် ချောင်းမြောင်းလိုက်သည့်သူ ပေါ်လာချေတော့ ၏။

ထိုလူ ဘယ်သူဆိုသည်ကိုတော့ သူ မသိချေ။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ သူ စိတ်မလုံတော့ဖြစ်ရ၏။

သူ့နောက် ခြေရာခံလိုက်သူသည် ဘေးမှသော်လည်း ကောင်း၊ နောက်မှသော်လည်းကောင်း လိုက်လာခဲ့လေခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

‘ဘယ်သူများပါလိမ့်။ ဘာကောင်များပါလိမ့်။ သို့’

ကြောင့် သူသည် အမှောင်ထု တစ်စုစုရှိုင်းလာသည့်ခါ မပြေးရုံတမယ့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ ကြောင့် သူ ထမ်းပိုးလာသော ခြင်းကျားကြီးနှစ်လုံးသည် ပို၍ယမ်းခါနေလေတော့သဖြင့် ကြက်ကလေးများသည်လည်း ပို၍အော်မြည်လာကြတော့၏။

‘တော်... တော်... ကတော်... ကတေ... ကျလိ... ကျစ်... ကျလိ’

သို့ဆိုငြား သူ့နောက် ခြေရာခံလိုက်လာသူသည်လည်း သူ့နောက် အမီပြေးလိုက်လာသလို ရှိချေတော့၏။

ခြေသံ ပိုပြင်းလာ၏။ တစ်စုတစ်စု နီးကပ်လာပုံရ၏။ မြင့်ဇော်တစ်ယောက် လူကောင်ထွားထွား၊ မေးရိုးကားကား လူကြမ်းကြီးဖြစ်ငြား လှည့်ကြည့်မိလေတိုင်း ခြေသံသာလျှင် ကြားပြီး လူလုံး၊ အကောင်လုံး မမြင်ရလေခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်စိတ် ဝင်မိချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကြက်ခြင်းကိုထမ်းလျက် ပြေးခဲ့လေတော့ ၏။

သူ ပြေးလွှားသော်လည်း ခြေသံများ ပျောက်သွားခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာချေ၏။

မြင့်ဇော် ဇောချွေးများ ပျံလာတော့၏။

သို့ ထပ်ကြပ်မကွာပါလာသည့် ခြေသံသည် သူ့ နောက်နား ရောက်လာချေပြီ။ သို့ကြောင့် မြင့်ဇော်သည် ပြေး လွှားသွားရင်းမှ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘အား...’

မြင့်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ် လဲဖြိုသွားတော့၏။ သည်အခါတွင် -

လဟာမငယ်ရွာသား သစ်ခုတ်လုပ်သား မြင့်ဇော်တစ် ယောက် သေဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တောအုပ်ပြည်တင်၏ အကူအညီတောင်းခံမှု ကြောင့် ကန့်ကျိန်ချောင်းဖျားရှိ ကျွန်းသင်းသတ်အဖွဲ့စခန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘ဘယ်သူ သတ်သွားသလဲ မသိဘူး’

ပြည်တင်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလာ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် လဟာမ ငယ်ရွာသား မြင့်ဇော် အသတ်ခံရသည့် ကန့်ကျိန်ချောင်း အလယ်လောက် ရှိနေရာသို့ သွားလိုက်၏။

မြင့်ဇော် အသတ်ခံရသည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ကျွန် တော်တို့ တရားခံခြေရာကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

‘ခြေရာတွေမှတော့ တရားခံကို ဖမ်းရ မခက်တော့ ပါဘူးဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး သွားတက်လေး ပေါ်ရုံ ပြုံးပြလာ၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း သည်တရားခံကို လိုက်ဖမ်းရတော့ မပေါ့’

ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး-

‘လိုက်ဖမ်းစရာ မလိုပါဘူး၊ သည်ကနေပဲ စောင့်ဖမ်း
လို့ ရပါတယ်ဗျာ’လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသေး
တော့၏။

‘တရားခံက သည်နေရာ ဘယ်ပြန်လာပါ့မလဲဗျာ’
သို့ပြောလိုက်၏။

‘လာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ သည်ညနေခင်း အိမ်
ဖမ်းပြမယ်’

သို့ ပြောလာလေသဖြင့် ကျွန်တော်က-

‘ဟုတ်လှချည်လား’လို့ ပြုံးစစ်မျက်နှာလေးဖြင့် ပြော
လိုက်၏။

‘တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်ယောက်
က ကူညီရမယ်’

‘နို့ဖြင့် ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ကူရမလား’

‘ကိုပိုင် ကူစရာမလိုပါဘူး၊ လုပ်သားတစ်ယောက်
ယောက် ကူညီလျှင်ဖြင့် ရပါတယ်’

သို့ ဆိုလာခြင်းကြောင့် စောပြည်တင်က-

‘ခူရီး... မင်း ကူလိုက်ကွာ’လို့ ပြောလေသည်
ကြောင့် အရပ် ပုံပြတ်ပြတ်၊ မျက်လုံးမှေးမှေး၊ မေးရိုးကားကား
တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ပုံရသည့် ကရင်လူငယ်တစ်ယောက် လင်း
မြင့်လှိုင်ကို ကူညီရန် သဘောတူလိုက်တော့၏။

ကန်ကျွန်းချောင်းအတွင်း လူငယ်လေးတစ်ယောက်
သည် တောကြက်ဖအသေတစ်ကောင်နှင့် အိမ်ကြက်အရှင်နှစ်
ကောင်ကို ချေချောင်းပူးချည်၍ ဇောက်ထိုးဆွဲလျက် ချောင်းမ
ကြီးအတိုင်း ဆန်လျှောက်ခဲ့၏။

အိမ်ကြက်နှစ်ကောင်သည် တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ် ခတ်
ရင်း အော်မြည်လာကြ၏။ ရုန်းကန်နေကြ၏။

‘မိတ်ဆွေ... ငါ့ကြက်လေးတွေ ဝိုင်းကူဆွဲခဲ့ချေစမ်း
ပါ’

သို့ တောအုပ်ပြည်တင်က ပြောလာခြင်းကြောင့်
မကင်းရာ မကင်းကြောင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ထိုလူငယ်သည်
ထိုကြက်သေတစ်ကောင်နှင့် အရှင်နှစ်ကောင်ကို ဇောက်ထိုးဆွဲ
လာခြင်း ဖြစ်၏။

တမြန်နေက တောအုပ်စောပြည်ထွင်၏ ကြက်ခြင်း
ထမ်းလာသည့် လဟာမငယ်ရွာသားတစ်ယောက်သည် ကန်
ကျွန်းချောင်းထဲမှာမင် အသတ်ခံရသည် မတုတ်ပါလား။ ထို
လူသည်လည်း ကြက်ခြင်းထမ်းဖိုး လာခဲ့ရင်းမှ သို့သော်
အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု သူသည်လည်း ကြက်တို့
ကို ဆွဲလာခဲ့ရပြန်သည်။

သို့အတွက်ကြောင့် ထိုလူငယ်သည် ထိတ်လန့်နေမိ၏။
ယခုလည်း ကန်ကျွန်းချောင်းအတွင်း သူတစ်ယောက်တည်း
ကလား။ ပြီး မှောင်စပျိုးနေချေပြီ။ သူ သို့ တွေးကြောက်သလို
ကြောက်နေရပေမည် တောသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုလူငယ် ကြောက်လန့်နေသည် အမှန် ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းခဲ့တော့၏။

‘ဟင်’

တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ခြေသံပါလား။ ဟုတ်ပါပြီ။ မမြင်ရဘဲ လူသတ်ကောင် သူ့နောက်လိုက်ချေနေပြန်ပြီ။

ပထမ စိတ်ထင်လိုဟု သူထင်ပေမည် တကယ်တမ်း နားကိုစွင့်ထားလေသည့်အခါ သံသကွဲကွဲ ကြားရတော့၏။

သူ့နောက် လူသတ်ကောင် လိုက်လာချေပြီ။

လဟာမဇယ်ရွာသားမြိုင်ဇော်လို သူ့ အသတ်ခံရတော့ မည်လား။ သို့ သူ တွေးမိသည်ကြောင့် ပို၍ပင် ထိတ်လန့် ချောက်ချားလာရတော့၏။

မဖြစ်ချေပြီ။

ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းကို ပြောင်း၍ သုတ်ခြေတင် ပြေးလိုက်လေတော့၏။

အလိုလေးဗျား လူသတ်ကောင်သည်လည်း သူ့ကို အလွတ်မပေးလိုပါကလား။ သူ သုတ်ခြေတင်ပြေးသလို သူ့ နောက်မှ ဒုံးဆိုင်းလိုက်လာတော့၏။

သူ ပြေးလွတ်ပါ့မလား။

သို့ ပြေးရင်း သူမောဟိုက်လာ၏။

နောက်မှခြေသံရှင်ကို သူ မျက်ခြည်မဖြတ်နိုင်။ ထင် ကြပ်မကွာ ကပ်၍ပါလာ၏။

မဖြစ်ချေပြီ။

ပြေးမလွတ်တော့သည့်ကြား လူသတ်တရားခံကို သိ လိုသည်ကြောင့် ပြေးလွှားရင်းမှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

‘ဟာ...’

သူ ထင်မှတ်မထားသော လူသတ်ကောင်ပါကလား။

လူသတ်ကောင် သူ သိပြီဆိုပေမည် မည်သူ့ကိုမျှ သူ ပြန်ပြော ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ ဘယ်တွက်မူ လူသတ်ကောင်သည် သူ့ကို ခုန်လွှားဖမ်းဆီးလာသောကြောင့် ဖြစ်တော့၏။

‘အား...’

သူ ပြေးမလွတ်သာခြင်းသာ မဟုတ်။ ရှောင်လို့မဝ မရတော့ချေ။

‘ဒိန်း’

သူ သတ်မမေ့လျော့ခင် ကြားလိုက်ရသည်မှာ ယမ်း အားပေါက်ကွဲသံတစ်ခုသာ ဖြစ်လေ၏။

သည့်နောက်ပိုင်း သူ ဘာမှမသိတော့ချေ။

‘ကိုလင်း လက်မှန်းတည့်လို့သာပေါ့၊ နို့မဟုတ် ခူရီး သည်ကောင်လက်ချက်နဲ့ ဆေးပြီ’

‘ကြိုတင်စိစဉ်ထားတာပဲဗျာ၊ လွှဲချော်မှု ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ’

သည်နောက် ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်တကြား မေ့လဲနေသော ခူရီးကို ထမ်းပိုးလိုက်သလို လင်းမြင့်လှိုင်သည် လည်း သူ့လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားရသော ကျားသစ်ကောင်

ကို ထမ်းမိုးလိုက်ချေတော့၏။

‘သည်ကျားသစ်ကောင်တွေက ခွေးနဲ့ကြက်ကို အတော်ကြိုက်ကြတာဗျ။ နို့ကြောင့် လဟာမငယ်ရွာသား မြင့်ဇော် သေရတာပေါ့။ သည်ကောင်က ကြက်တွေကို ခုလို ဝင်ဆွဲပါလိမ့်မယ်။ မြင့်ဇော်ကလည်း သူ့ကြက် ကျားသစ် ကောင်လက်ထဲ အပါမခံလိုတော့ ကျားသစ်ကောင်ကို ခုခံဖို့ လိမ့်မယ်။ နို့ကြောင့် မြင့်ဇော်တစ်ယောက် ကျားသစ်ကောင် ကြောင့် သေရတာပေါ့။ ခု ကြည့်လေ... ခုရှိုးလက်က ဆွဲလာ တဲ့ ကြက်ကောင်တွေကို ဝင်ဆွဲတာလေ’

လင်းမြင့်လှိုင် သည်သို့နယ်ပြောပြရင်း ရှေ့မှထွက် သွားလေသည့်ကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှ ထပ် ကြပ်မကွာ သွက်လက်စွာဖြင့် လိုက်သွားခဲ့တော့သည်။

ကိုရိုက်

၁၀၇၂၀၀၆

အခစ်အမှန်ဆိုလျှင် ပိုသာလိမ့်မည်

ရုတ်တရက် ရွာချလာသောမိုးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖန်ခါးပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ခိုရန် ပြေးကပ်လိုက်ကြ၏။

မိုးချည်းမဟုတ်။ လေပြင်းကလည်း တိုက်လေသည် ကြောင့် ဖန်ခါးပင်ကြီးကို အကာအကွယ်ယူ မိုးခိုခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်မျှတော့ သက်သာရာရခဲ့ကြ၏။

‘ကိုပိုက်’

သို့ခေါ်လျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းပြား လေးကို ကမ်းပေးလာ၏။ ကျွန်တော်သည် လှမ်းယူလိုက်ချေ ပြီး တမော့သောက်လိုက်၏။ ရင်တွင်း ပူဆင်းသွား၏။ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး တင်းမာလာ၏။ ထူပူသွား၏။ လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘နေဦးဗျ’ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်း ရှိသောနတ်ကို ကပွာကသီမောင်းတင်လိုက်ပြီး ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင် ၏ သေနတ်ပြောင်းဦးတည်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သဲကြီးမဲကြီးရွာနေသော မိုးရေမိုးစက်တို့ကြောင့် မြင့် ကွင်းမရှင်းမလင်း မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်၏ပစ်မှတ် သည် ဘာပါလိမ့်။

‘ဘာကောင်တုန်း’

‘ဝံကောင်ထင်တာပဲ’

‘ဘယ်မတုန်း’

‘သစ်မန်ကျည်းပင်အောက်ခြေမှာလေ’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မိုးရေစက်တို့ကြားတွင် ဖောက်ကြည့်လိုက်၏။ သဏ္ဌာန်တစ်ခုကိုတော့ဖြင့် မှုန်ဝါးဝါး မြင်ရ၏။ ဘာကောင်ရယ် အတိအကျတော့ဖြင့် မပြောတတ် ချေ။ ကျွန်တော်သည် မျက်မှန်သမား၊ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မျက်မှန်လွတ်အမြင်အားကောင်းသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့အမြင် မမှားနိုင်ဟုထင်၏။

‘ဒိန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်၏ပစ်ချက် မှန်သွားပုံရ၏။ ဝံကောင် စင်ခြေသို့ လဲပြိုသွား၏။

‘မိုးစဲလေမှ သွားကောက်တာပေါ့’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိစကီကို ဆက်သောက် လိုက်ကြပြန်၏။ ဝိစကီတစ်ပြားကုန်လုတွင် မိုးစဲသွားတော့၏။

‘လာဗျာ... ကိုပိုက်၊ ဝံကောင်ရဲ့ရင်အုံသား လှီးဖြတ် သူပြီး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်လက်တွင်း ဝိစကီပြားလေးအတွင်းရှိ လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက် လိုက်ပြီး ပုလင်းပြားလေးကို မြေသို့ပစ်ချလိုက်လေပြီး လင်း မြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားတော့၏။

‘ဟင်’

‘ဟာ’

သစ်မန်ကျည်းပင်အောက်ရောက်သည်တွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ၏။

ဝံကောင်လေး မသေသေးပါကလား။

ရရှိထားသောဒဏ်ရာမှ သွေးတို့ ယိုစီးထွက်နေဆဲဖြစ်၏။ လွန်မင်းစွာ နာကျင်မှုခံစားနေရရှာ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားတော့၏။

‘ကျွန်တော် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ဝံကောင် အသက်ထွက်သွားပြီ ထင်တာဗျ။ ကြည့်ပါဦးဗျာ... ချက်ကောင်းကို နည်းနည်းပဲ လွဲချော်သွားရတယ်လို့ အတော်အချိန်ကြာကြာ ခံစားနေရပါကလားဗျာ၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ’

‘ဒိန်း’

သို့နှယ်ပြောပြီး ဝေဒနာခံစားရင်း လူးလွန်နေသော ဝံကောင်ကို အနီးကပ်ကျည်ဓာတ်တောင့် ပစ်ထည့်လိုက်၏။

သွေးစက်တို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ဝင်လာလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အေးအေးလူလူ ဝိစကီကုန်လုစိုက် သောက်နေသည့်ကာလအတွင်း ထိုဝံကောင် ဝေဒနာခံစားနေရရှာတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ဝိုက်တာပါဗျာ၊ မိုးသည်းသည်းရွာနေတော့ ပစ်မှတ်က မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေတယ်လေ၊ နို့ကြောင့် ပစ်မှတ်နည်းနည်းလွဲချော်သွားတာ ဖြစ်မလျှော့’

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်မကောင်းကြီးစွာ

ကြောင်လက်သည်းမှန်း မဆိုးဝတ္ထုကိုများပြောလာလေ၏။

‘က... ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း၊ မိုးစဲတုန်းသွားကြစို့’

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ သွက်လက်သော ခြေလမ်းတို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဆာလောင်မှုဖြစ်နေသော်ငြား ဝံကောင်၏ရင်အုံသားကို ဖြတ်လှီးမယူခဲ့တော့ချေ။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ တွန်းပင်ကိုင်းလက်တစ်ခုတွင် နားနေသည့် သိန်းငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်၏။

‘ကိုပိုက်... ပစ်သာပစ်ချေတော့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဆဲဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဆာလောင်နေသည့် လည်းဖြစ်သည်ကြောင့် သိန်းငှက်ကောင်ကို လက်တွင်းရှိ ဆွေနတ်ဖြင့် ငှက်စောင်၏ ဦးခေါင်းသို့ အသေအချာချိန်၍ ပစ်လိုက်တော့၏။

‘ဒိန်း’

သိန်းငှက်ကောင် လေပွေလိုလည်ပတ် မြေသို့ထိုးစိုက်လာတော့သည်။

‘ဆာနေပြီဗျာ... သည်ငှက်ကောင်သေကို မီးကင်စားပြီးမှ ခရီးဆက်ကြမယ်’

ကျွန်တော်သည် ငှက်ကောင်သေကို သွားကောက်ယူသွားပြီးနောက် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ရှိ ခြေ

ခင်းလက်ခင်းသားသည် နေရာလေးတစ်ခုတွင် နားနေလိုက်ကြရင်း သိန်းငှက်ကောင်ကို အမွှေးနုတ်၊ အူထုတ်၊ ကောင်လုံးတံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်၏။ အတန်ကြာတွင် ငှက်ကောင်ရနံ့မွှေးကြိုင်လာတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ငှက်ကင်စားလိုက် ဝီစကီသောက်လိုက်ဖြင့် ဟန်ကျနေသေးတော့၏။

သည်စည်းစိမ်မျိုး မြို့ပြတွင်ရနိုင်သည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ရဲခါဆိုသလို တောသို့ဝင် အမဲပစ်ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

စားသောက်ပြီးသည်တွင် အချိန်လည်းရှိသေးသည်ကြောင့် သစ်ပင်ကိုကျောမှီ နားနေမှိန်းလိုက်ကြ၏။ အတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ဟောက်လို့ပင်နေသေးတော့၏။ ကျွန်တော်သည် အိပ်၍မပျော်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်မြည်းကျသွားခြင်းသာရှိ၏။ သို့ရှိစဉ်-

“ရှပ်... ရှပ်... ဖယ်... လပ်... ရှပ်”

သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် နင်းလျှောက်သံကြောင့် ငိုက်မြည်းနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်၏။

ဘာကောင်များလဲလို့။ သစ်တစ်ပင်အောက်ခြေတွင် ‘ဖြူ’ကောင် သစ်ဥကို ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်၏။ ဖြူကောင်၏ ထိုးကော်ယက်ထုတ်မှုကြောင့် မြေပွအတွင်းမှ မျောက်ဥတစ်လုံး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖြူကောင်သည် ထိုမျောက်ဥကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး သဲကြီးမဲကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ထွက်အခွင့်ဟောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်တော့၏။

သို့ကြောင့် သေနတ်ကို ပြောင်းကိုင်၍ သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုနှက်ရန် ဖြူကောင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။ ဖြူကောင်ကို ထွယ်တူစွာထုရိုက်သတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်အထင်သည် လုံးလုံးလျားလျားကြီး မှားယွင်းသွားချေ၏။

အစာကိုသာငမ်းနေသည်ဟု ထင်ရသော ဖြူကောင်သည် ကျွန်တော့်ခြေသံကြားသည်နှင့် မျောက်ဥကို ပစ်ထားခဲ့ကာ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အစီအပြေးလိုက်သွားတော့၏။ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထုရိုက်မည်တက်ကဲလုပ်နေပေမည် လက်လှမ်း မမီတမီဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထုရိုက်ခြင်းမလုပ်ဖြစ်ချေ။ ကြည့်တော့သာ ဖြူကောင်က ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် အပြေးမြန်သည်ဟု ပြောရပေမည်။

ဖြူကောင်သည် ခြေလေးချောင်းရှိသော်လည်း ခြေတိုလေးများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခြေနစ်ချောင်းသာလျှင်ရှိပြီး ခြေတံရှည်သော ကျွန်တော့်အတွက် အချိန်အနည်းငယ်ပေးရုံဖြင့် ဖြူကောင်ကို လက်လှမ်းမီရိုက်ထုရန် လက်လှမ်းမီလာချေတော့၏။ သည်တွင် ဖြူကောင်သည် ရှေ့ဆက်မပြောလေဘဲ ကျွန်တော့်အားခုခံရန် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ ရပ်တန့်လိုက်ရင်း သူ၏ဆူးတောင်များကို ကားထောင်၏။

“ခွီး... ခွီး”လို့ မာန်ထောင်ပြန်လေတော့၏။

သည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဖြူကောင်ကို သနားစရာသတ္တဝါလို ကြည့်လိုက်ပြီး လက်လှမ်းမီနေသော်ငြား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထုရိုက်လိုသည်ကြောင့် ရှေ့ဆက်တိုးသွားလိုက်တော့၏။

‘ဟာ’

ကျွန်တော်သည် ဖြူကောင်ကို သတ်လိုစေ၍သည်
ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်ရှိ သေဝတ်တို့ကို သတ်မထားမိခြင်း
ကြောင့် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲသွားရတော့၏။

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့
၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ‘ဖြူကောင်’ ၏ ဆူးတောင်ချွန်ချွန်
တွေပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင်းစွာ ထိုးကျသွားတော့၏။

ဘုရားရေ...

ကျွန်တော်သည် ကပ္ပာကသီ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်
လိုက်၏။ သို့ပေမည် ထွတ်လွတ်ကင်းကင်းတော့ဖြင့် မဖြစ်လာ
ချေ။ မျက်နှာတစ်ခြမ်းသည် ဖြူကောင်၏ဆူးတောင်တို့ ဂူးနှစ်
ဝင်သွားရလေ၏။

‘အား... အား...’

ကျွန်တော် သတ်လက်လွတ်တော့ဖြင့် မရှိသေးချေ။
သို့ကြောင့် ကပ္ပာကသီ ထလိုက်၏။ မျက်နှာတစ်ခြမ်း သွေးတို့
ဖြာထွက်လာ၏။

ဖြူကောင် ပြေးထွက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော် ဖြူ
ကောင်ကို လိုက်သတ်နိုင်ရန် စွမ်းအားမရှိတော့ချေ။

ဘုရားရေ... ကံသီပေလို့ မျက်လုံးတွင် ဖြူစူးတို့
ဖောက်မဝင်ခြင်းဖြစ်၏။

ဖြူစူးတွင် အဆိပ်ရှိသည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်နေလေ
သည်လား မသိ။ ဖြူဆူးဒဏ်ရာတို့မှ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာချေ
၏။ အဆိပ်ရှိလျှင် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိရာသို့ အရောက်

ပြန်သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အားတင်းကာ ဒဿိဒယိုင်ပြန်ခဲ့
တော့၏။ သည်သို့ဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိရာသို့ ရောက်လုလေပြီ။
လင်းမြင့်လှိုင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်နေရပြီဖြစ်၏။ လင်းမြင့်
လှိုင်သည် သစ်ပင်အောက်တွင် အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်သည် ဒဿိဒယိုင် လျှောက်ခဲ့ရာမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွား
လေသည်မသိ။ လမ်းကြောတစ်ဖက်အစပ်ရှိ ချုံပုတ်နွယ်ပင်
တစ်ခုပေါ်သို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

‘အား’

အလိုလေးဗျာ... ကံဆိုးလိုက်တာ။ ချုံပုတ်ပင်တွင်
ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ လူးလဲပြန်ထ
ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

‘ဟာ’

ကျွန်တော် မြင်လိုက်သည်က မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်နေ
ချေတော့၏။ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တွင် ရှိနေသည့် မြွေကောင်ဖြစ်
သည်။

ကျွန်တော် စောချွေးများ ပျံလာချေတော့၏။ မြွေ
တောင်သည် ကျွန်တော့်လည်တိုင်ကို လှမ်းပေါက်ကိုက်ခဲလာ
ချေတော့သည်။

‘အား’

လွန်မင်းစွာ နာကျင်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ကိုလင်း’ ‘ကိုလင်း’ ‘ကိုလင်း’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို တမ်းတအော်ခေါ်လိုက်၏။

‘ကိုရိုက်’

‘ကိုရိုက်... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘ဟင်’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော့်ကို လှုပ်ခါနီးလာလေ
ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် သစ်ပင်ကိုကျောမှီလျက် အိပ်ပျော်နေ
ရင်း အိပ်မက်ဆိုးမက်နေသည်ကို သိလိုက်ရလေတော့မှ ထိတ်
လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်ဓန့် ပျောက်သွားရတော့သည်။ ကျွန်တော်
ဘာကြောင့် သို့ အိပ်မက်ဆိုး မက်သည်ကို စဉ်းစားရလိုက်ပြီး
ဖြစ်၏။

BURMESE
CLASSIC

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်သော ဝံကောင် ဝေဒနာခံစား
နေရခြင်းကို တစ်ခွဲစိမ့်စဉ်းစား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိခြင်း
ကြောင့် စွဲလမ်းမှုဖြစ်သွားတာ သို့နဲ့ အိပ်မက်ဆိုး မက်သွား
ရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်-

‘ကိုလင်းရေ... သည်ကနေ သည်ကနေပဲ မီးလောင်
ဇုန်းရွာ လှည့်ပြန်ကြတာပေါ့ဗျာ’လို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြော
လိုက်ချေတော့သည်။

ကိုရိုက်

၃.၇.၂၀၀၆

ရွှေသမင်မဂ္ဂဇင်း

အတွဲ(၁)၊ အမှတ်(၅)

သံသယသားရောက် ဖြစ်ခဲ့လေခြင်း

စိန်တောင်သို့ အမဲပစ်ရန်လာခဲ့ကြရာမှ တောဝက်တစ်ကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်တွင် ပစ်မှတ်အနည်းငယ်လွဲချော်သွားခြင်းကြောင့် ဒဏ်ရာဖြင့် ပြေးထွက်သွားသဖြင့် အလွတ်မပေးလို ပြေးလိုက်သွားကြရာမှ လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် လူချင်းကွဲခဲ့ရတော့၏။

တောဝက်ကောင်သည်လည်း ဘယ်ရောက်သွားလေသည်မသိ။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မုဆိုးကြီးတာပုတို့သည်လည်း ဘယ်ရောက်သွားကြလေသည် မသိချေ။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တောဝက်ကောင် ရရှိရေးထက် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် ဖြန့်ဆုံစည်းမိရေးအတွက် ‘ဂူ’ ‘ဂူး...’ လို့ အော်ဟစ်အချက်ပေးသံပြုရင်း စမ်းတဝါးဝါး တောတိုးခဲ့ရာမှ ဝါးတောတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေတော့၏။

ဝါကြီးမျိုးဖြစ်သည်။ ဝါးဘိုးဝါးတောဖြစ်၏။ ပင်ပျိုပင်ရင့်တို့ ရောယှက်ပေါက်နေလေ၏။

ဝါးတောအစပ်တွင်မတော့ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့ ရှိချေ၏။ ဝါးတော ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် အောက်ပေါင်းရှင်းလေသဖြင့် အတော်လှမ်းလှမ်းကို လှမ်းကြည့်မြင်ရလေ၏။

သို့ဆိုငြား ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရလေခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာစိတ်ဓာတ်ကျသွားရလေ၏။ မဖြစ်ချေပြီ။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာမြင့်လိုသည်ကြောင့် ဝါးတောမှထွက်၍ ချုံပုပ်နွယ်ပင်တို့အတွင်းမှ တောတိုးထွက်ခဲ့တော့၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှင့် တွေ့နိုင်အံ့။ ဆုံနိုင်အံ့။ မျှော်လင့်ချက်ထား၍ ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော့။ ချုံနွယ်တောကို တိုးရလေတော့ ရှေ့အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြိုမမြင်ရလေပြီကိုး။ သို့ ကျွန်တော်သည် ချုံနွယ်ပင် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ရာမှ-

‘ဟာ’

ဘယ်လိုဖြစ်ရလေသည် မသိ။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ကျွန်တော်မျက်လုံးနှစ်ဖက်သည် ကျိန်းစပ်လာလေပြီ။ နာကျင်လာချေ၏။

မျက်လုံးထဲ ဘာဝင်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော်သည် လက်ဖမိုးဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ပွတ်သပ်လိုက်မိသည်ကြောင့် ဝို၍ပင် ခံစားရလေ၏။

မျက်ရည်တို့လည်း စီးကျလာချေ၏။ မျက်လုံးဖွင့်လို့ ပင်မရချေတော့ပြီဖြစ်သည်ကြောင့် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ချုံတိုးလျက် လျှောက်ခဲ့ရာမှ အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ခွေးဟောင်းသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ရင်ထိတ်သွားမိတော့၏။ ထိုခွေးတစ်အုပ်သည် ‘တောခွေးအ’များ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်မျက်စိ ရုတ်ခြည်း ဘာဖြစ်

သွားသည်ကို သိလိုက်ပေပြီ ဖြစ်တော့၏။ ဘုရားရေ... ကျွန်တော် 'တောခွေးအ' တို့၏ထောင်ချောက်တွင်း သက်ဆင်း မိသွားခြင်းများလေလား။

သို့ကြောင့် 'ခွေးအ'တို့ ဆူဆူညည်အော်သံကို နားစွင့်ထားလိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ... 'ခွေးအ'တို့ဟောင်သံ လေ့လာကြည့်ရပါလျှင် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြေးလာဟန်တူချေ၏။

တစ်စတစ်စ 'ခွေးအ'တို့အသံ ပိုကျယ်လာ၏။ မမြင်ချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မမြင်မကန်းနှင့် အပြေးအလွှား တောတိုးခဲ့ရတော့၏။ သေချာပေသည်။ ကျွန်တော် 'ခွေးအ'တို့၏ ထောင်ချောက်မိသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တောခွေးအတို့သည် သားကောင်ကို ဖမ်းမည်ဆိုလျှင် သားကောင်ငယ်တို့ သွားလာတတ်သည့် လမ်းနံဘေးရှိ ချုံနွယ်ပင်တို့တွင် ကျင်ငယ်များ ဖန်း၍ထားတတ်၏။ သည်တွင် သားကောင်ငယ်တို့ ထိုချုံနွယ်ပင်တို့နား-တိုးငွေ့ရောက်လာပါလျှင် တောခွေးအတို့၏ ကျင်ငယ်ရည်အစက်တို့သည် သားကောင်ငယ်တို့၏ မျက်ဝန်းတွင်း ဝင်သွားကြသည်။ မျက်လုံးများကျိန်းစပ် မျက်ကန်းဘဝရောက်သွားကြရတော့၏။ သည်တော့မှ မမြင်မကန်းဖြစ်နေသော သားကောင်ငယ်ကို 'တောခွေး'တို့က ဝိုင်းဝန်းဝင်ဆွဲ ကိုက်ခဲကြတော့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ယခု ကျွန်တော် တောခွေးအတို့၏ထောင်ချောက်တွင်း ကျသွားရသည့် လူသတ္တဝါ ဖြစ်ရချေ၏။

မမြင်မကန်းဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော့်ကိုလည်း တောခွေးအတို့ ဝိုင်း၍ အမဲဖျက်ကြပေရောမည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးဘဝမှ သားကောင်ဖြစ်ရချေပြီ။ တောခွေးတို့၏ ဆူဆူညည်အသံသည်လည်း တစ်စတစ်စ နီးလာချေပြီဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော် စောချွေးများပင် ထွက်ရချေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိုတောခွေးအုပ်တို့နှင့် ဝေးရာရှောင်ဖို့အတွက် ဆင်ကန်းတောတိုးဆိုသလို လျှောက်ခဲ့ရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုတိုက်မိ၍ လဲပြိုကျတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော့်အသံ မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားသည် ဆိုသော်လည်း တောင်စောင်းမှ လိမ့်ကျသွားရခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် လိမ့်ကျခဲ့သော တောင်စောင်းသည် မတ်စောက်ပုံ ရချေ၏။ ခြင်္သေ့ပုံရလေ၏။

အတော်နှင့် လိမ့်ဆင်းခြင်းမှ မရပ်နိုင်ချေ။

'ဟာ'

မြေပြင်သို့ ရောက်လေပြီထင်ရ၏။ ဘယ်တွက်မူ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်၏နောက်ဆုံးအသံ၌ ကျွန်တော် တောခွေးတို့၏လက်မှ ပြေးမလွတ်တော့ချေပြီပဲ။

ကျွန်တော် မည်မျှကြာကြာ မေ့မျောသွားလေသည်
မသိ။

‘ကိုပိုက်’

မမျှ... ‘ကိုပိုက်... ကိုပိုက်...’

သို့ခေါ်သံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်
ခတ်လာခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ပြန်လည် သတိရလာတော့
၏။ သတိရချင်း ကျွန်တော်သည် သတိလက်လွှတ် မျက်လုံး
ကို ဖွင့်လိုက်၏။

‘အား...’

မျက်လုံးအစုံသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်စူးနေဆဲ
ပါကလား။

‘ကိုပိုက် ဘာဖြစ်တာတုန်း’

လင်းမြင့်လှိုင်အသံ ဖြစ်ချေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ‘တောခွေးအ’တို့၏ ကျင်
ငယ်ရည် ထောင်ချောက်မိသွားရခြင်းကြောင့် အပြေးအလွှား
ထွက်ခဲ့ရာမှ တောင်စောင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသတိလက်လွှတ်
ဖြစ်သွားရခြင်းကို ပြောလိုက်၏။

‘ကိုလင်းတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လာကြတာ
လဲ’လို့ မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်ကမှခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုပိုက်ကို သည်
မြောင်ထဲမှာ လဲကျမေ့နေတာတွေလို့ ဘာများဖြစ်လဲ စိုးရိမ်
လိုက်ရတာဗျာ’လို့ ပြောလေ၏။

‘နို့ဖြင့် တောခွေးအကောင်တွေကို မောင်းထုတ်လိုက်
ပြီလား’လို့ မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဘယ်က တောခွေးတွေရမှာတုန်းဗျာ၊ သည်နားရွာက
လူတွေ အမဲလိုက်ကြတော့တာမှာ သူတို့ရဲ့ခွေးတွေနဲ့ တော
ကောင်ကို ခြောက်ထုတ်နေကြတာပါ၊ ဒါကလည်း ဟိုဘက်
ကြောမှာပါ’

‘ဟင်... နို့ဖြင့် ကျွန်တော့်မျက်စိက နေရင်းထိုင်ရင်း
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း’

‘နေပါဦး ဆရာပိုက်ရဲ့၊ မျက်စိလေး ခဏဖွင့်လိုက်
ပါဦး’

သို့ဆိုလျက် မုဆိုးကြီးတာပုက ပြောလာချေ၏။ ပြီး
နောက် ပက်လက်အနေအထားပင်ရှိနေသော ကျွန်တော်၏
မျက်စိကို အသေအချာကြည့်လေပြီး ‘ဆရာပိုက်မျက်စိ ဘယ်
လိုဖြစ်သွားဇာယ်ဆိုတာ သိပြီကွ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ချက်ချင်းယူပစ်
သလို ပျောက်သွားရမယ်’ဆိုလျက် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်လိုက်
လေသည် မသိ။ ကျွန်တော့်မျက်စိသည် အဖွယ်တောင်းအောင်
အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားရတော့၏။

‘ဟင်... ဖထိ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဟင်၊
ကြည့်စမ်း ကျွန်တော့်မျက်စိ ခုတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်တော့
သလိုပါပဲလား’

‘ဖထိကိုသာ မေးကြည့်လိုက်တော့ ကိုပိုက်ရယ်’
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်

၁၉၆

ကိုပိုက်

ကြောင်လက်သည်းဝက် မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

၁၉၇

သည် မုဆိုးကြီးတာပုကို ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

‘ဆရာပိုက်မျက်စိထဲကို တောခွေးတွေရဲ့ကျင်ငယ်ရည်တွေ ဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ဝါးဘိုးဝါးအခွဲမှာ ကပ်နေတဲ့ အမှေးစူးနုလေးတွေဝင်သွားလို့’

‘ဟင်... ဘယ်လိုသိတာတုန်း၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုန်း’

ကျွန်တော်က အံ့ဩတကြီး ပြောလိုက်၏။

‘ဆရာပိုက် သည်တောင်ကြောပေါ်က ဝါးဘိုးဝါးတောထဲက ဖြတ်ပြန်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဖထီ၊ နို့ပေမင့်လို့ ကိုလင်းတို့ကို ဝါးဘိုးတောထဲ မတွေ့နိုင်မှန်းသိလို့ ဝါးတောအစပ် ချုံနွယ်ပင်တောကို ပြန်ထွက်ခဲ့ရာမှာ ဖြစ်သွားတာ’

‘ဒါပေါ့ဆရာပိုက်ရယ်၊ ဝါးဘိုးဝါးရဲ့ အမှုန်ဆူးလေးတွေကလာပြီး ဆရာပိုက်မျက်စိထဲ အခန့်မသင့်ဝင်သွားရတာလေ၊ ဒါကို ငါကသိလို့ ဆံပင်ခြည်လေးနဲ့မျက်ဝန်းကိုသုတ်ပြီး ထုတ်လိုက်တာလေ၊ နောင် မှတ်ထား ဆရာပိုက်ရေ၊ မျက်ဝန်းထဲ ဝါးဘိုးဝါးအမှုန်ဆူးလေးတွေ ဝင်ရင် ဆံပင်ခြည်လေးကို ခေါက်ကိုင်ပြီး မျက်ဝန်းကိုသာ ဆွဲခြစ်ပေးလိုက်၊ အမှုန်ဆူးလေးတွေ ဆံပင်လေးမှာ ကပ်ပါသွားလိမ့်မယ်’

‘အလိုလေးဗျာ၊ တယ်ဟုတ်ပါလား’

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

ကိုပိုက်

၁၂-၉-၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com